

XXXI. évfolyam, 4. szám
2026. Nyári szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

HA NYÁR, AKKOR
HITTANTÁBOR!

JÉZUS SZÍVE-
TEMPLOMBÚCSÚK

PAPPÁ-
SZENTELESI
JUBILEUMOK

FOLYTATÓDIK A
SEGÍTŐ SZENTEK
SOROZATA

MIÉRT ADHATUNK
HÁLÁT NYÁRON?

Egyházmegyénkben történt

Karitász-nap Beregszászban

Elsőáldozás Ungváron

Zarándoklat Czestochowába

Ministráns tábor és focikupa

Pünkösdi imavirrasztás

Ballagás a Szent István Líceumban

Elsőáldozás Beregszászban

Özvegyek megáldása

A tartalomról:

Gondolatok a nyárról.....	3.o.
Imaoldal	4-6.o.
A 14 segítő szent II.	7-8.o.
24 ige az örömről.....	9-10.o.
Dilexi te	10-11.o.
Isten kegyelméről	12-13.o.
A szabad akarat titka.....	14-15.o.
A rendkívüli konzisztóriumról ..	15-16.o.
Ruini bíborosra emlékezünk ..	17-18.o.
Egyháztörténelmünkől	19-20.o.
Pogány István ezüstmisés	21.o.
Édesanyák Triduum Visken	22.o.
Bérmálás Beregszászban.....	23.o.
Pünkösdi imavirrasztás	24.o.
Ballagás a líceumban.....	25-26.o.
Elsőáldozás Beregszászban	27.o.
Jézus Szíve hittantábor	28.o.
Zarándoklat Czestochowába ..	28-29.o.
Dobóruszkai kirándulás	30.o.
Szent László búcsúról	31.o.
Hitoktatóknak a gyermekgyásról ..	32.o.
Forrás.itt	33-34.o.
Jézus Szívének ünnepe	34.o.
Szentmihályi templomszentelés	35.o.
Beszélgetés Plavajko Annával ..	37-38.o.
Kvascsuk András atya	
tizenöt éve pap.....	38-39.o.
Interjú Makuk Jánossal és	
Mező Diannával.....	40-42.o.
Hírmorzsa	43-44.o.
Gyerekszám	45.o.
Neveti jó	46.o.
Boldogságbolt	47.o.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Fehér Rita (főszerkesztő),
Bunda Veronika, Popovicsné Palójtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Gyürki András

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.
E-mail: ujhajtás@munkacs-diocese.org
Honlap: www.ujhajtás.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3Т 199

Készült: СП ТзОВ "Полі", Lemberg
1300 példány

Видавництво: Мукачівська Дієцезія РКЦ
вул. Миру 15, м. Мукачево,
Закарпатська обл. 89600
cugia@munkacs-diocese.org

Головний редактор: Ріта Фереґ
Зареєстровано: 28. 11. 2024 р. Ідентифікатор
друкованого медіа в Реєстрі: Я30-05495
Надруковано в СП ТзОВ "Полі", Львів

„Uram, áldalak a nyárban.

Aranykalászos határban

száll most hálával teli

trónusod elé az ének,

tűzéért a nap hevének,

mert a szemet érleli.

Esőcseppek záporáért,

hajnalok hűs harmatáért,

mindenért az ég alatt vigassággal áldalak.”

Túrmezei Erzsébet: Nyár (részlet)

Isten nemcsak parancsolja a pihenést, hanem ajándékként is adja. A Biblia szerint a nyugalom az élet elengedhetetlen része, amelyre a Teremtőnk hív minket, hogy feltöltődjünk, elengedjük a felesleges kontrollt, és időt szánjunk a Vele való kapcsolatra. A Biblia lelegején kapunk egy kiváló példát a pihenésre. Miután Isten megteremtette a világot, egyet hátralépett, és élvezte munkája gyümölcsét. Ez egy nagyszerű példa számunkra a mindennapi életünkre vonatkozólag. Dolgoznunk kell, vagyis együtt munkálkodni azzal a Teremtő Istennel, aki mindmáig munkálkodik – bennünk, rajtunk is – és akarja, hogy mint jó (munka)társak együtt dolgozzunk vele a világ szebbé, jobbá tételén, mindazokkal az értékekkel, amiket Ő a szívünkbe ültetett; akkor is, ha ez időként kihívással, küzdelemmel, erőfeszítéssel jár, mert így válhatunk mi magunk is többé, jobbak, igazabbá. De nem engedhetjük meg magunknak, hogy kihagyjuk a pihenőidőt. Mert az ember ilyen: véges. Véges az ereje, az ideje, a tehetsége, a képessége. Szüksége van arra, hogy kikapcsolódjon, sőt, mi több, feltöltődjön. Mert a feltöltődés több, mint a kikapcsolódás. Mert míg a kikapcsolódásban szó szerint az ember kikapcsol az adott feladatai, terhei, gondoljai, problémái alól, amennyire ezt lehetőségei engedik, addig a feltöltődésben megtalálja az erőforrásait, a nap terhének, kihívásainak hordozásához. A legjobb, legigazibb Erőforrás maga az Úr, aki pihentében is megáldja azt, akit szeret. Add a munkádnak, családodnak, közösségednek a legjobb teljesítményt, majd szánj időt magadra! A pihenéshez alázat és bizalom szükséges. Amikor letesszük a munkát, elismerjük, hogy nem a mi teljesítményunktől függ a saját értékünk, és nem nekünk kell görcsösen irányítani a világot. A pihenés Isten gondviselésébe vetett hitünk látható kifejezése. A nyár Isten elképzelése szerint nem csupán a pihenés és a hőség időszaka, hanem a lelki feltöltődés, a természet szépségében való gyönyörködés és az Istennel való kapcsolat elmélyítésének kiváló alkalmi. Isten gondoskodását dicséri a napfény fizikai melege, mely a teremtető szeretetének szimbóluma. A nyár lehetőséget ad arra, hogy elvonuljunk a zajos mindennapoktól. A pihenés nem lustaság, hanem a lélek gyógyulása; a szünet lehetőséget teremt Isten jelenlétének és hangjának meghallására. Kiváló alkalmat teremt arra, hogy időt szánjunk egymásra, a családra, a barátokra, és hogy a közösségben megéljük az Istenre figyelő szeretetet. Az evangéliumokban látjuk, hogy Jézust folyamatosan nagy tömeg vette körül, és dönthetett volna úgy, hogy ő reggeltől estig tanít és gyógyít, de ő gyakran visszavonul, vagy egyedül, vagy pedig a tanítványaiával azért, hogy imádkozzon, vagy csak egyszerűen pihenjen. Jézus is kitétte ezeket a határokat, és ez jól mutatja, hogy ez nem a szeretet hiányát jelenti, hanem azt, hogy ez a szeretetnek a része. A szünet vagy a szabadság a boldogság lehetősége, ahol minden másodpercnek lehet értéke. Az, aki hagyja, hogy Isten is jelen legyen idejében, a napokban, órákban, percekben, az megtapasztalja, hogy számára minden másodperc az örökkévalóságba vezető kapuvá lesz. Amikor tehát a hat – sok esetben már csak öt – munkanap után az ember pihenésre és az élet más szempontjainak érvényesítésére vágyik, hiteles és az Evangéliummal teljes összhangban lévő igényének tesz eleget. Miért pihent meg Isten a hetedik napon? Nem azért mert fáradt volt, hiszen Isten nem fárad el. Bemutatta mit vár el tőlünk: dolgozzunk, majd pihenjünk, tartsuk meg a nyugalom napját és pihenjünk meg Isten jóságában. Fedezzük fel, hogy mekkora értékek rejlenek az Isten által megáldott emberi rendben! Mekkora ajándék a munka mellett a pihenés. Talán lesznek olyan pillanatok, mikor időnkkel nem tudunk mit kezdeni. De az, aki csak a jövőben látja a lehetőségeket, elszalasztja a jelenben rejlő boldogságot!

Thurzó Péter, csapi plébános

„Megtisztítalak benneteket. Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet és húsz-szívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljete, és szemetek előtt tartsátok törvényeimet és hozzájuk igazodjatok.”

Ez 36, 24-27

„Az Úr új világot készít elő, ahol nem lesz többé háború, eltörlik a gyűlöletet, az erőszak nem tör be többé, mint tolvaj az éjszakában..., a gyermekek békében nőnek fel.”

Húsvéti liturgia zárószavai

Minden megváltozhat. Mindannyiunkon múlik. Mindenki kifejlesztheti magában a hit, a becsületesség, a mások iránti tisztelet és a mások szolgálata iránti elkötelezettség erejét.

Szent II. János Pál pápa 2003.jan.13-ai beszédéből

Önmagunkkal kezdeni: ez az egyetlen dolog, ami számít. Az Arkhimédész pont, amelyből kiindulva ki tudom emelni sarkaiból a világot, az önmagam átalakítása.

Martin Buber

Nyerd el a belső békét, és körülötted sok ember megtalálja üdvösségét. A béke megőrzéséért gondosan kerülni kell a mások hibáiról való beszédet.

Ha valaki elérte a békét, lelki adományokat kap táplálékul.

Szarovi Szerafim

Hiszek a békében,
amelyre senkit nem lehet kényszeríteni,
csak be lehet engedni magunkhoz;
amelyet nem lehet kicsikarni,
hanem csak fel lehet kínálni;
amelyet senkire nem lehet rákényszeríteni,
de meg lehet vele ajándékozni;
amelyre nem külső kötelezettség,
hanem belső döntés gyümölcse;
amelyre nem lehet kiépíteni,
hanem csak állandó türelemmel építgetni;
amelyet nem lehet előírni,
de a jó magot el lehet vetni;
amelynek nincs naptár szerinti ősze,
mert kifogyhatatlan termése a remény.
Hiszek abban a békében,
amelyet nem lehet kiharcolni,
de ki lehet imádkozni.
Az igazi békéhez nem csak hit,
hanem bizalom is kell!

Belső béke

Hozzon a mai nap belső békét a számodra. Bízz az Istenben annyira, hogy tudd, pontosan ott vagy, ahol lenned kell. Ne felejtse el a végtelen lehetőségeket, amelyek a hitből erednek. Használd az adottságokat, amelyeket kaptál, és add tovább a szeretetet, amely megadatott számodra. Légy elégedett abban a tudatban, hogy az Isten

gyermeké vagy. Legyen ez a tudat „teljesen a tiéd” és adj meg lelkednek a dal, a tánc, a hála és a szeretet szabadságát. Ez mindannyiunké!

Kis Szent Teréz imája

Uram, lábaidhoz borulok,
imádlak, hálát adok neked, dicsőítelek,
megvallom minden nyomorúságomat,
és százszor elismerem: Íme, az ember.
Íme, ez a szerencsétlen lélek, aki előtted áll,
aki annyiszor megütött és szembeköppött téged.

Valahányszor rosszat tettem,
a tulajdon kezeim ütötték beléd a töviseket.

De összes nyomorúságom sem tudja
kioltani bennem
irgalmasságodba vetett bizalmamat.

Hogyan lehetnék bizalmatlan
ekkora szeretet láttán?
Hiányozhat-e belőlem a remény, Istenem,
látván, mit szenvedtél értem?

Íme, az Ember, akiért te ember lettél.

E szeretet által, kérve kérlek, szívem Istene,
bocsásd meg a régi bűnöket, téríts meg,
és formáld egészen magadévá engem.

Baldog Bartolo Longo

Ahol sértetlen a hit, ott a Szentlélek tanít, virraszt és örvendezik. Ott nyugalom, lelki béke honol, s minden bajra megvan a gyógyszer.

Szent Ambrus

Istenem, bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, felnőttkorom sok rettenetes bűnét, mindazt, amit a mai napig elkövettem a jelen pillanatig. Segíts, Istenem, ítéld bennem halálra a régi gonosz, langyos, hűtlen, gyöngye, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet”! Neked szentelem életem második felének minden pillanatát. Add, hogy jövőm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövőm fizessen a múltért, hogy mindig a te akarato-

dat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a te akaratod mértéke szerint.

Boldog Charles de Foucauld

Térj be az én életembe

Uram, Jézus! Beismerem, hogy sokszor nem ismerem fel saját vakságomat és nehezemre esne, ha megváltoztatnád az életem. De mégis erre van szükségem. Szükségem van arra, hogy a hit szemével lássak. Szükségem van arra, hogy lássam jószágot és irgalmat sugárzó arcodat. Uram, adj nekem bátorságot, hogy minden akadályt legyőzve, hozzád egyre közelebb kerüljek. Térj be az én életembe, hogy üdvösség köszöntson rám!

Szent Metód

Ó, Uram, nem merem már ígérni, hogy megjobbítom életemet!

Ha te nem segítesz, csak rosszat tudok tenni.

Ha nem segítesz, még szeretni sem tudlak.

Magamban semmit sem bízom, Jézusom.

Bizalmatlan vagyok önmagam iránt, benned azonban bízom!

Uram, Jézus Krisztus, ha te nem segítesz, sohasem leszek képes jót tenni!

Ha te nem segítesz, elvesztem.

Jézus, légy az én Jézusom, ez számomra az üdvösség!

Add, hogy ne félelemből ragaszkodjak hozzád, hanem szeretetből!

Nem akarok mást tenni, mint a te akaratodat.

Szentháromság egy Isten, könyörülj rajtam!

Néri Szent Fülöp

Ha olyanok volnának is bűneitek, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó; és ha olyan vörösek is, mint a bíbor, olyanok lesznek, mint a gyapjú.

Iz 1,18

Doris Reinthaler: Felráztál

Még csak nem is gondoltam rá,

hogy megkérdézelek:

mit akarsz Te?

Foglyul ejtettek a körülmények;

betöltött az, ami van,

és elfelejtettelek megkérdézni,

nem kutattam a válaszaiddat.

Nem mintha ezekben a hetekben nem beszélgettünk volna,

vagy elfordultam volna Tőled.

Olyan volt a kapcsolatunk, mint egy széles folyó:

nyugodt, de nem túl mély.

Meglepődtem, amikor felráztál,

amikor egyik pillanatról a másikra

világossá tetted számomra,

hogy merészebb terveid vannak velem,

mint valaha is álmodni mertem volna.

Te mindenütt jelenvaló vagy,

akkor is, ha én gondolatban máshol járok.

Megböködöstél és figyelmeztettél -

azon a szeretettéljes, utánozhatatlan módon,

ahogyan Te cselekszel -

mert itt az ideje, hogy újból valóban Veled éljek.

Csodálatos az Isten leereszkedése! Keresi az embert. Mekkora az ember méltósága, hogy az Isten így keresi! A világ összes gazdagsága és dicsősége nem mérhető az ember méltóságához... Uram, mi az ember, hogy ily nagygyá alkottad őt? Miért vagy hű ennyire hozzá szíved szeretetével?

Egyedül csak az lenne helyénvaló, ha mi sietnénk hozzád. Bár két dolog igen lelassítja lépteinket: szemünket hályog fedi, holott világosságban élhetnénk: megesik az is, hogy lábunk lebénel, és nem tudunk Isten magasságaiba feljutni. Ezért jött le hozzánk a jószágos Úr, lelkünk orvosa a földre.

Clairvaux-i Szent Bernát

Jézus üzenete: „Azt akarom, hogy a bűnösök minden félelem nélkül közeledjenek hozzám. Ha a lélek olyan lenne, mint egy oszladozó hulla, akkor már nem lenne számára emberi segítség. Isten számára azonban más a helyzet. Irgalmasságom lángja ég bennem. Sürget engem, hogy közöljem a lelkekkel. Engem egészen eltölt a szeretet és az irgalmasság. Boldog a lélek, aki rám bízta magát, mert én magam gondoskodom róla. Semmiféle bűn nem mérhető ki irgalmamat, még akkor sem, ha mérhetetlenül gonosz...”

Minden, ami létezik, sokkal bensőségesebben nyugszik irgalmasságom öln, mint a gyermek anyjának kebelén. Irgalmasságom nagyobb, mint a Te nyomorúságod, és mint az egész világé. Ki mérte fel irgalmam nagyságát? Érted jöttem le a földre; érted engedtem, hogy lándzsával megnyissák szívemet... Jöjj és nagy bizalommal meríts kegyelmeket ebből a forrásból. Sose utasítom vissza a megtört szívet. Nyomorúságod eltűnt irgalmam mélységeiben...”

Boldog Fausztina Naplójából

Ó, Uram, hogy bemutasd nekünk alázatod misztériumát, fáradtan leültél a kút szélére, és inni kértél a szamariai asszonytól. Te megajándékoztad őt a hittel, s most szomjazol a hitére. Vízért kérsz tőle, és felgyűjtöd benne Isten szeretetének tűzét.

Add meg mérhetetlen kegyelmességedben, hogy elhagyjuk a bűn mély sötétségét, a bűnös szenvedélyek vizét, és állandóan utánad szomjazzunk, ki az élet forrása és a jószágot kútforrása vagy!

Ókeresztény ima

Bonaventura: Ne hidd, hogy elegendő...

az olvasás – áttüzesedés nélkül,

a szemlélődés – áhítat nélkül,

a kutatás – csodálkozás nélkül,

a figyelem – ujjongás nélkül,

a szorgalom – jámborság nélkül,

a tudás – szeretet nélkül
az igyekezet – kegyelem nélkül,
az átélés – isteni bölcsesség nélkül.

Töltsön el Isten kegyelme,
légy alázatos, jámbor,
az öröm olajával felkent!

Légy az Isteni Bölcsesség szerelmese!

Égessen a vágy, hogy Istent
magasztald, csodáld és ízleld!

Nem az van Istentől, aki azt állítja, hogy ő a legerősebb, a legnagyobb, a legokosabb, aki hatalom vagy dicsőség után vágyódik, hanem az, aki megalázza magát, kicsinyé, emberi lényé válik, sőt, még mélyebbre ereszkedik, szolgává, kitesztott szolgává válik.

...Igen, Isten így cselekszik. Alászáll, megalázkodik, a lehető legmélyebbre ereszkedik, összegyűjti a legszegényebbeket, a kicsinyeket, és innen elindulva, velük együtt építi újra az emberiség nagy családját. Senkit nem hagy el, nem felejt el, senkit nem taszít el magától.

Jean Vanier

Bodás János: Valahol ki van jelölve a helyed

Azért van síró, hogy vigasztald,
Az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd,
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
Hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
Hogy terhüket te segíts hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved – azért van,
Hogy te befogadd szívedbe boldogan.

Megmutattad néha legalább,
Hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt
Ott is, ahol eddig minden tiszta volt?

Mi vagy?
Vigasznak, írnak szántak,
Menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég, siess, keresd,
Ki van jelölve a helyed.

Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
Másként céltalan lesz az életed,
S a sors ekéje bármily mélyen szánt,
Mag leszel, mely köre esett.
Elkallódott levél leszel,
Mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, mely kárba veszett,

Mit sohasem kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótlan,
Kalász leszel, de magtalan.
Cserép, melyben nem virít virág,
S nem veszi hasznát
Sem az ég, sem a világ.

Csak akkor beszélj Krisztusról, ha kérdeznek, de élj úgy, hogy kérdezősködjének téled Krisztus felől.

Paul Claudel

Nyári esti hálaadás

Köszönjük, Istenünk, hogy amikor ezen a nyári estén felnézünk az égboltra, ott is minden csillag rólad mesél;

Köszönjük az univerzumok végtelennek tűnő, emberi ésszel fel sem fogható hatalmasságát, amely a Te végtelenséged bizonyítéka;

Köszönjük, hogy az este sötétségében is benne rejlik a holnap világosságába vetett reményünk;

Köszönjük a Napot, azt az égitestet, amelynek energiája, fénye és melege által fenntartod az életet a Földön;

Köszönjük a közel 400 ezer növényfajt, amelyek termésükkel eledelt adnak, szépségükkel szemet gyönyörködtetnek, és a legkülönbébb szükséges nyersanyagokkal látnak el bennünket;

Köszönjük a bőven termő földeket, melyek a kicsiny magvakat befogadva százszoros termést hoznak;

Köszönjük a terméstől roskadozó gyümölcsfákat, melyek Isten áldásának bőségéről mesélnek;

Köszönjük a gyümölcsökben, zöldségekben, magvakban rejlő vitaminokat és ásványi kincseket, melyek biztosítják szervezetünk egészségét;

Köszönjük a környezetünkben élő állatokat, amelyek mind fontos részei a mindennapjainknak, és hozzájárulnak a jólétünkhöz;

Köszönjük a háziállatok barátságát, ragaszkodását és feltétel nélküli odaadását;

Köszönjük, hogy emberek lehetünk, akik felfoghatják, hogy a tökéletesen elrendezett világ mögött egy Gondviselő, Irgalmas Mennyei Atya áll;

Köszönjük, hogy kezet kaptunk Tőled, amellyel dolgozhatunk, s ezzel közreműködve a teremtés folyamatában, hozzájárulhatunk isteni terved megvalósításához;

Köszönjük a lábunkat, mellyel eljuthatunk a Föld minden pontjára, hogy közelebből is megcsodálhassuk ezt a lenyűgöző világot;

Köszönjük az érzékszerveinket, amelyekkel láthatjuk, hallhatjuk, ízlelhetjük és tapinthatjuk a szépet, a finomat;

Köszönjük a szívünket, mellyel viszonyozhatjuk a Te szeretetedet, és másoknak is továbbadhatjuk azt;

És köszönjük, hogy ezen a nyári estén pont itt, pont ebben az időben rácsodálkozhatunk Istenünk nagyságára és dicsőségére!

Ámen.

Fehér Rita

A tizennégy segítőszent. II.

Mivel nemcsak napjainkban, hanem a középkorban is háborúk, természeti csapások, járványos betegségek tizedelték az embereket, a hívek hosszú századokon át bizalommal hívták segítségül együtt a tizennégy segítőszentet, akik emléknapját július 12-én ünnepeljük. Folytatjuk bemutatásukat.

Szent Erazmus (Elmo) életéről szinte semmit nem tudni, a halála után sokkal később keletkezett legendák alapján nagyon kevés megbízható adat áll rendelkezésre. 240 körül született Antiochiában (ma Antakya, Törökország), és 303 körül Formiae, Olaszországban halt meg. A legendák alapján lehetséges, hogy két püspök, Antiochiai, illetve Formiae-i Szent Erasmus története keveredik össze a különböző csodák leírásában.

A különböző források általában megegyeznek abban, hogy Erazmus püspök volt, aki a keresztényüldözések elől

egy hegyre menekült Libanonba, ahol hét évig egy holló táplálta. Jelenést látott, amelyben egy angyal utasította, térjen vissza püspökségébe. Rövidesen elfogták és börtönbe vetették, majd válogatott kínzásként forró olajba vetették. Mivel azonban angyalok hűtötték, elviselte a kínzást. Miközben a kifreccsenő forró olaj súlyosan megsebesítette a közelben álló császárt, aki kérte Erazmust, gyógyítsa meg. A szent a Jupiter-templomhoz vezette, ahol a szobor ledőlt, és összetört, az előbújó hatalmas sárkányt Erazmus legyőzte. A csodákat látva ezrek szegődtek hívéül, akiket megtérített és megkeresztelt.

Egy másik alkalommal egy hajóút során nagy vihar tört ki, a szent imádkozni kezdett, és ott ahol ő és társai álltak, a vihar megszűnt, kivilágosodott az ég, miközben körös-körül villámok cikáztak. Ezért lett a hajósok, a tengerészek, matrózok védőszentje. Üldözői végül kegyetlen kínzásokkal vették el életét. A monda szerint egy hajócsörlőre tekerték fel beleit. Tisztelete a 6. századtól vált jelentőssé. A szülő nők, a kötélverők, takácsok, szövők, cipészek, és háziállatok védőszentjének is tekintik.

Néhány ereklýje Magdeburgba került, ahol a közelben megalakult az Erazmus Testvériség. Kb.1300 óta a tizennégy segítőszent közé sorolták.

A segítőszentek társaságában Erazmust Szent Pantaleon követi, aki a tuberkolózis és a fejfájás ellen segít, illetve orvosok, szülésznők, betegek, agglegények, kínzások áldozatainak patrónusa.

Születéséről eltérő adatok maradtak fenn: 275-ben, mások szerint 284-ben, Nikomédiában (Kisázsia, ma Izmit) látta meg a napvilágot. Apja pogány, anyja, Szent Ebula keresztény volt. Apja pogány iskolában taníttatta fiát, aki ezt követően gyógyítást tanult egy híres nikomédiai orvosnál. Ekkor ismerkedett meg a keresztény vallással. Pantaleon híre eljutott Diocletianus császárhoz (284-305) is, aki udvarába hívta a tehetséges fiatal orvost.

Egyik alkalommal egy megdöbbenő esemény megváltoztatta életét. Egy gyermeket látott meg az utcán fekvő holtan, akit a mellette lévő mérges kígyó megmárt. Pantaleon az Úr Jézushoz kezdett imádkozni a gyermek feltámasztásáért és a kígyó elpusztításáért. Elhatározta, ha imája teljesül, követni fogja Krisztust. Miután a gyermek feléledt és a kígyó szeme láttára elpusztult, Pantaleon kérte a kereszttség felvételét, annak ellenére, hogy a keresztény vallás tiltott volt. Nem sokkal később egy másik csodás gyógyítást hajtott végre: egy vak öregembert gyógyított meg, aminek hatására pogány apja is megkeresztelkedett.

Apja halála után a szent a szenvedőknek, betegeknek, szegényeknek és koldusoknak szentelte az életét. Vagyonát szétosztotta a szegények között és Jézus Krisztus segítségét kérve ingyen gyógyította a betegeket. Híre hamar elterjedt, sokan keresték fel, a többi orvos pedig irigységből bevádolta, hogy keresztény foglyokat gyógyított. A császár megpróbálta rávenni, hogy cáfolja meg a vádakat, és áldozzon a pogány isteneknek. Pantaleon nem tagadta meg a vádakat, kereszténynek vallotta magát, és

tárgyalásán versenyt ajánlott fel a pogány orvosokkal, melyikük imája segít meg egy szegény szélütött bénán. A pogányok nem tudtak segíteni rajta, Pantaleon Jézushoz imádkozva meggyógyította a beteget. Ennek hatására számos szemtanú áttért a keresztény hitre.

A császár ezért kegyetlen kínzásoknak vetette alá (fához kötötték, vaskarmokkal tépték a húst, fáklyákkal égették a testét, majd kerékbe törték, forró olajba dobták, végül kövel a nyakában a tengerbe vetették). A szent azonban sértetlen maradt, és bátran vallotta Krisztust a császár előtt. Ezt követően vadállatok elé vetették a cirkuszbba, de azok sem bántották, hanem a lábát nyalogaták. A dühöngő császár megparancsolta a katonáknak, hogy mindenkit öljenek le, aki Krisztust dicsőítette, a nagy vártanút pedig fejezzék le. Hiába kötözték ki azonban egy fához, a rá sújtó katona kardja meglágyult, így nem tudott benne kárt tenni. A szent az Úr Jézushoz imádkozott, mire szót hallatszott a mennyből, nevéen szólította és hazahívta a Mennyek Országába. Ezt hallva a katonák térdre borulva kérték a szent bocsánatát, nem akarták folytatni a kivégzést, mire a szent felszólította őket, teljesítsék a császár parancsát, különben nem részesülhetnek vele együtt a jövő életéből. A katonák könnyek között búcsúztak el tőle. Halálát újabb csodák követték: a sebből tej folyt ki. Az olajfa, amelyhez kötötték a szentet, halála pillanatában gazdag terméssel telt meg. Testét el akarták égetni, de sértetlen maradt a tűzben. Végül a keresztények temették el szülővárosában, Nikomédiában, 305 körül. Nevét magyar helységnevek is őrzik: Dunapetele, Sárpetele.

A segítőszentek sorában Szent Vitus (Vid, Vida, Avitus, Veit) ókeresztény vértanú követi, legendáját az Érdy-kódexben olvashatjuk.

Szentünk a 3. században született Mazara del Vallo-ban, egy gazdag szicíliai szenátor fiaként. 12 éves gyermekként ellenszegült pogány apjának és menekülni kényszerült, mert apja a kereszténység megtagadására és a bálványokat imádására akarta kényszeríteni. Nevelőjével és dajkájával Lucaniába szöktek, ahol a pusztában legendája szerint saskeselyű táplálta őket.

Diocletianus császár magához hívatta Rómába az ifjút, hogy kiűzze fiából az ördögöt, aki csak azt erősítette, hogy ki nem megy, amíg Vitus ki nem űzi. A szent imájára a gonosz szellem valóban távozott. A szent ezt követően más csodákat is véghezvitt, a császár azonban hálából bálványimádásra akarta kényszeríteni Vitust, aki ezt megtagadta. A fejedelem parancsára ütlegelni kezdték, mire a poroslók és az uralkodó keze is megbénult, és csak Vitus imájára gyógyult meg. A császár mégis börtönbe vetette, ahol éjszaka nappali fény árasztotta el a tömlöcöt, és Vitus láncai lehullottak róla.

Különbéle módokon próbálták kivégezni, égő kemencébe, forró olajjal teli üstbe dobták, oroszlánt szabadítottak rá, de Vitust hite megóvta, és mindenholnan kiszabadult. Miután pedig az uralkodó megkínóztatta, hatalmas égháború támadt, amelyben a bálványok és templomaik elpusztultak, sokan szörnyű halállal meghaltak, a császár pedig esztét veszítve elmenekült. A legendák egyik változata szerint Vitus is életét veszítette, egy angyal ragadta el és

vitte az égbe. Egy másik változat szerint pedig az angyal megmentette és visszavitte Lucaniába, ahol a szent 303. június 13-án halt meg.

Az ördög által megszállt fiú meggyógyítása szolgált alapul annak, hogy Vitust a nyavalyatörés ellen védő szentként tartják számon. A vitustánc a középkorban valóságos járvánnyá dagadó táncboly volt, amely Szent Iván-napkor, a napforduló ünnepén a pogány eredetű tűztánc alkalmával tömegesen szedte áldozatait. Más betegségek esetén is, epilepszia, örvény, hisztéria, illetve a vadállatok támadásai, veszett kutya harapása, kígyómérás, vagy viharok esetén kérték a közbenjárását, de még nyugodt alvásért is hozzá imádkoztak. Így vált a tizenégy segítőszent egyikévé.

756-ban Szent Vitus ereklyéit a párizsi Saint-Denis-bazilikába szállították. 1355-ben a fejét Prágába vitték, és ott őrzik a Szent Vitus dómban, amelyet Szent Vencel emeltetett a tiszteletére.

Szent Vitus, évszázadok óta sokaknak segítettél, akik gondjaikban bíznak benned. Kérjük, oltalmazd hazánkat, családjunkat, az ifjúságot. Mutasd meg gyermekeinknek a jövőbe vezető utat; adj nekünk erőt, hogy tovább adhassuk nekik az élő hitet, hogy mellettük tudjunk állni, és megérthessük őket.

Riskó Marianna

24 ige az örömről, hogy vidám keresztények legyünk

Előfordulhat, hogy ebben a rohanó világban a sok elintézendő ügy mellett ellankadunk az örömhír megélésében, de hála Istennek a Szentírásban rengeteg helyen buzdít minket az Úr arra, hogy őrizzük meg a szívünkben a vidámságot! Íme néhány ige, amelyek segíthetnek újra örülni a Szentlélekben!

24 IGE AZ ÖRÖMRŐL

„Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak. Hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét, (...) Hogy megvigasztaljam mind a gyászolókat, és koszorút adjak a hamu helyébe, örömmel olaját a gyászruha helyett, a szomorúság lelke helyett meg ünnepi örömeinket. Az igaz élet tölgyeinek nevezik majd őket, akiket az Úr ültetett el, az ő dicsőségére.” (Iz 61, 1-3)

„Ne szomorkodjatok, hiszen az Úrban való öröm az erősségeitek.” (Neh 8,10)

„Mária így szólt: »Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdetem minden nemzedék, mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve. Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad.« (Lk 1, 46-50)

„Mint akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket, Jeruzsálemben találtok vigasztalást. Meglátjátok, és örül majd szívetek, csontjaitok pedig, mint a fű, sarjadoznak.” (Iz 66,10-11)

„Ujjongó örömmel örülök az Úrban, lelkem ujjong az én Istenemben, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, s az igaz élet köntösébe burkolt, mint a völgyényt, aki koszorút visel, és mint a menyasszonyt, aki ékszerekkel díszíti magát.” (Iz 61,10)

„Boldogok vagytok, ha gyűlölnek ti

teket az emberek, ha kirekesztenek és szidalmaznak, és neveteket mint gonosz elvetik az Emberfiáért. Örüljétek azon a napon és vigadjatok, mert íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben! Hiszen atyáik éppen így cselekedtek a prófétákkal.” (Lk 6,22-23)

„Abban az órában Jézus felujjongott a Szentlélekben, és így szólt: »Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és feltartad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tett szert neked. Atyám mindent átadott nekem. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya; és azt sem, hogy ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja nyilatkoztatni.« (Lk 10, 21-22)

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1, 45)

„Dávid így válaszolt Michalnak: »Az Úr előtt táncoltam! Az Úr életére, aki engem atyád és egész háza helyett kiválasztott, s megtett fejedelmnek az Úr népe, Izrael fölött: Az Úr előtt igenis táncolok.« (2Sám 6,21)

„Örülj és vigadj igaz fiaid miatt, mert mindnyájan összegyűlnek, és dicsőítik az örökkévaló Urat. Boldogok, akik szeretnek, és boldogok, akik örülnek a te békédben. Boldog minden ember, aki szomorkodott pusztulásodon, mert örvendenek tebenned, és meglátják mindörökké örömet. Áldjad lelkem az Urat, a nagy Királyt, mert Jeruzsálem újra felépül és az ő háza minden időkre. Boldog lennék, ha nemzetségemből valaki megérné, megláthatná dicsőségedet és magasztalhatná az ég Királyát.” (Tób 13,13-16)

„Örüljétek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljétek. Méltányosságokat ismerje meg mindenki! Az Úr közel van.” (Fil 4,4-5)

„A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény. Akik Krisztus Jézushoz tartoznak, keresztre feszítették testüket szenvedélyekkel és kívánságaikkal együtt. Ha a Lélek szerint élünk, viselkedjünk is a

Léleknek megfelelően. Ne törtessünk kihívóan s egymásra irigykedve hiú dicsőség után.” (Gal 5, 22-26)

„...de aki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. Örüljétek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendeztetek mindnyájan ti egyenes-lelkűek!” (Zsolt 32, 10-11)

„Boldog a nép, melynek az Úr az Istene, a nép, amelyet örökségül választott.” (Zsolt 33,12)

„A Názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!” Jobb kezénél fogva fölsegítette, mire annak mindjárt erő szállt a lábába és a bokájába. Felugrott, talpra állt és járt-kelt. Bement velük a templomba, járkált, ugrándozott, és dicsőítette az Istent. Az egész nép látta, hogy jár, és Istent magasztalja.” (ApCsel 3, 6-9)

„Jöjjetek, örvendezzünk az Úrnak, ujjongjunk szabadító Istenünknek. Járuljunk eléje magasztalással, vigadjunk előtte zsoltárokkal. Mert nagy Isten az Úr, hatalmas király ő minden istenen.” (Zsolt 95, 1-3)

„Ez az a nap, melyet az Úr szerzett nekünk, örvendezzünk és vigadjunk rajta!” (Zsolt 118,24)

„Akkor Hanna így imádkozott: »Szívem ujjong az Úrban, erővel tölt el Istenem.« (1Sám 2,1)

„Örvendjenek az egek, ujjongjon a föld, zúgjon a tenger és ami azt betölti, vigadjanak a mezők és minden, ami rajtuk van! Ujjongjon akkor az erdő minden fája az Úr előtt, mert eljön, eljön, hogy megítélje a földet. Igazságban ítéli meg a földkerekséget, és a népeket hűsége szerint.” (Zsolt 96, 11-13)

„Örvendjen tehát atyád és anyád, vigadjon, aki szült téged!” (Péld 23, 24-25)

„Én jószágodban bízom, szívem ujjong szabadulásomon. Énekelek az Úrnak, mert jót tett velem.” (Zsolt 13, 6)

„A napod nem nyugszik le soha, sem a holdad meg nem fogyatkozik, mert az Úr lesz örökké tartó világosságod, és véget érnek a gyász napjai.” (Iz 60, 20)

„Boldog, akinek bocsánatot nyert a bűne, és akiknek be van fedve gonosz-

sága. Boldog az, akinek az Úr nem tudja be vétékét, és akinek lelkében nincsen családrágás.” (Zsolt 32, 1-2)

„Boldog a nép, amely tud ünnepel-

ni, és arcod fényében járhat, Uram. Nevedben egész nap ujjonganak, és igazságosságod felmagasztalja őket. Mert te vagy erejük és ékességük, jó-

ságod emeli magasra fejünket. Mert az Úr a pajzsunk, és Izrael Szentjétől van a királyunk.” (Zsolt 89, 16-19)

Forrás: 777.hu

XIV. Leó pápa első apostoli buzdításában a hit és a szegények iránti szeretet összefügg

XIV. Leó pápa első apostoli buzdításában folytatja a Ferenc pápa által megkezdett témát a szegények iránti szolgálatról. Leó pápa fele-meli szavát a gyilkos gazdaság ellen, az egyenlőtlenség miatt, a nők elleni erőszak, az alultápláltság és a nevelési vészhelyzet láttán.

Megismétli Ferenc pápa felhívását a migránsokért, és azt kéri a hívőktől, hogy az igazságtalanságra épülő struktúrákat a jó erejével küzdjék le.

A *Dilexi te* – Szerettelek téged (vö. Jel 3,9) – kezdetű új pápai dokumentum Krisztus szeretetéről szól, mely a szegények iránti szeretetben ölt testet. Legyen az a betegek ápolása, a rabszolgaság elleni küzdelem, az erőszak áldozatául esett nők védelme, az oktatáshoz való jog, a migránsok támogatása, az alamizsna, az egyenlőség. XIV. Leó pápa első apostoli buzdítása 121 pontban emlékeztet az Egyház tanítására, melyet az elmúlt ötven évben a szegények érdekében kifejtett. Az Ágoston-rendi pápa 2025. október 4-én, Assisi Szent Ferenc ünnepén írta alá a dokumentumot, folytatva ezzel a sort, amelyet elődei megkezdtek: XXIII. János a *Mater et Magistrában*; VI. Pál a *Populorum progressióban* foglalkozott a témával; II. János Pál megszilárdította az Egyház kivételezett kapcsolatát a szegényekkel; XVI. Benedek a *Caritas in Veritate* enciklikát szentelte ennek; Ferenc pápa pedig a szegényekkel és a szegényekért alapvető pápasága egyik alapkövévé tette.

FERENC PÁPA ELKEZDTE, LEÓ PÁPA FOLYTATTA

Ferenc pápa éppen halála előtt kezdett el dolgozni az apostoli buzdításon. Ahogy a *Lumen fidei* enciklika esetében, amit XVI. Benedek pápa 2013-ban kezdett el és Ferenc pápa folytatott; most is az utód fejezte be a művet, ami a *Dilexit nos* folytatásának tekinthető – ez volt az argentin pápa utolsó enciklikája Jézus szívéről. Szoros a kapcsolat ugyanis Isten szeretete és a szegények iránti szeretet között: rajtuk keresztül akar mondani nekünk Isten valamit – állapítja meg Leó pápa. „A szegények sebzett arcán látjuk az ártatlanok szenvedésének lenyomatát”(9).

A SZEGÉNYSÉG ARCAI

Számos cselekvésre és megfontolásra ösztönző szempontot ajánl Leó pápa az új apostoli buzdításban, amelyben a szegénység arcait elemzi. Ilyen például az anyagi eszközök hiánya, a társadalmi kirekesztettség, az erkölcsi, lelki és kulturális szegénység (9). De sokfajta új, kevésbé megfogható és veszélyes szegénység (10) is létezik, amelyeket azok a gazdasági szabályok alakítottak ki, amelyek a gazdagságot növelték, nem pedig az egyenlő-

séget. „Az egyenlőség hiánya a társadalmi bajok gyökeré” (94) – állapítja meg a pápa.

A GYILKOS GAZDASÁG ÉS A KISELEJTEZŐ KULTÚRA

Ebből a szempontból XIV. Leó pápa üdvözlí a tényt, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete a millenniumi célkitűzések közé sorolta a szegénység felszámolását. Hoszszú még az út, főleg egy olyan korban, ahol egy gyilkos gazdaság diktatúrája (92) és a leselejtezés kultúrája uralkodik, mely közönyösen tűri, hogy emberek milliói haljanak éhen vagy tengődjenek emberhez méltatlan körülmények között (11). „A valóságban az emberi jogok nem egyenlők mindenki számára” (94). A pápa mentalitásváltást sürget, hogy minden ember méltóságát még ma, ne pedig csak holnap tartsák tiszteltben.

A MIGRÁNSOK BEFOGADÁSA

A buzdításban XIV. Leó nagy teret szentel a migráció témájának, kezdve a szíriai kisgyerek, Alan Kurdi fotójával, akit a török tengerparton találtak holtan, ez a kép aztán bejárta a világot. Sajnos az ehhez hasonló esetek egyre inkább másodrangú hírekké válnak (11) – jegyzi meg a pápa, majd emlékeztet az Egyház elkötelezettségére a migránsok iránt. Az Egyház mint egy anya együtt halad azokkal, akik úton vannak. Ahol a világ fenyegetést lát, ő gyermekeit látja; ahol falakat építenek, ő hidakat emel. Tudja, hogy minden egyes elutasított migráns maga Krisztus, aki a közösség ajtaján kopogtat (75). A migránsokkal kapcsolatban a Szentatya megismétli Ferenc pápa négy-szavas cselekvési tervét: befogadni, megvédeni, előmozdítani, integrálni. Átvesszi tőle a kifejezést, miszerint a szegények az „evangélium tanítói”. „A szegényeket szolgálni nem egy felülről lefelé irányuló gesztus, hanem egyenlő felek közötti találkozás” (79).

IDEOLÓGIÁK, TÉVES POLITIKA, KÖZÖNY

Péter utóda kétszeresen szegénynek nevezi a nőket,

akik azért szenvednek, mert kirekesztik őket, rosszul bának velük, vagy erőszak áldozatai (12). A szegénység gyökereit mélyrehatóan megvizsgálva kijelenti: nem véletlenül lesz szegény valaki, sem pedig a vak és keserű sors következtében. Még kevésbé mondhatjuk el, hogy a legtöbbjük számára a szegénység választás lenne. És mégis van olyan, aki ezt meri állítani, vakon és kegyetlenül (14). Olykor maguk a keresztények is hagyják magukat megfertőzni olyan viselkedésektől, amelyek mögött világias ideológiák vagy igazságtalan általánosításokhoz és megtestesítő következtetésekhez vezető politikai és gazdasági irányultságok állnak. Van olyan ugyanis, aki azt gondolja, hogy csak a kormány dolga gondoskodni róluk, vagy hogy jobb lenne a nyomorban hagyni őket és megtanítani dolgozni (114). Ennek tünete az, hogy az alamizsnálkodás szokása egyre ritkább lett és gyakran lenézik (115). Keresztényekként ne mondjunk le az alamizsnálkodásról – kéri a pápa. „Nekünk van szükségünk az alamizsnálkodás gyakorlására, hogy megérintsük a szegények szenvedő testét” (119). Egyes keresztény csoportokból egyszerűen hiányzik a hátrányosabb helyzetűek iránti elkötelezettség (112). Azonban figyeljünk oda, mert elválaszthatatlan kötelék van hitünk és a szegények között (36). Ha ezt nem vesszük figyelembe, közösségeinket a felbomlás vagy a lelki elvilágiasodás veszélye fenyegeti (113).

A SZENTEK, BOLDOGOK, SZERZETESRENDEK TANÚSÁGTÉTELE

Ellensúlyozza ezt a közönyt a számtalan szent, boldog,

misszionárius, akiket ismerünk. A pápa idézi Assisi Szent Ferencet, Teréz Anyát, valamint Szent Ágostont, aki vallotta: „Aki azt mondja, hogy szereti Istent, de nem érez együtt a rászorulókkal, hazudik” (45). A Szentatya emlékeztet továbbá a szerzetesrendek szerteágazó tevékenységére: betegeket gyógyítanak, árvákat, özvegyasszonyokat és koldusokat fogadnak be, a rabszolgaság áldozatait kiszabadítják. „Nem ért véget ezeknek a rendeknek a hagyománya. Éppen ellenkezőleg, új cselekvési formákat ösztönzött a rabszolgaság új formáival szemben, mint az emberkereskedelem, a kényszermunka, a szexuális kizsákmányolás, a függőség különböző formái. A keresztény szeretet, amikor testet ölt, felszabadítóvá válik.” (61)

EMELJÜK FEL HANGUNKAT AZ IGAZSÁGTALANSÁG ELLEN

A *Dilexi te* kezdetű apostoli buzdításban Leó pápa a szegények nevelésének fontosságára is kitér, ami kötelesség, nem pedig szívesség. Megemlíti a gyanús vagy üldözött vezetők népi mozgalmainak küzdelmét (80), végül Isten egész népéhez fordul, hogy hallassák hangjukat és ébresszék föl a közvéleményt, akár azon az áron is, hogy ostobának tűnhetnek. „Az igazságtalan struktúrákat fel kell ismerni és a jó erejével szétrombolni” (97). Hangjuk, hogy a szegények evangelizáljanak minket (102); ők nemcsak szociális problémát jelentenek, hanem az egész Egyház közepét alkotják (111).

Forrás: Vatikáni Rádió

Fotó: Vatican Media

Magyar Kurír

„Segít ez bármit is ebben a helyzetben?” – kitartani az imában a legnehezebb időkben

Milyen jó, amíg az embernek van reménye, de mi marad, amikor az is veszni látszik? Mi történik, ha úgy érezzük a szemünk előtt kártyavárként dől össze az életünk? Hogyan lehet teljes szívvel Istenhez fordulni, ha közben teli vagyunk kétséggel? Tényleg olyan nagy ereje van az imádságnak?

Az elmúlt időszakban párszor olyan helyzetbe kerültem, amikor úgy éreztem már nem tudok többet tenni, csak az imádság segíthet.

Nem, mint utolsó mentőöv, hanem amikor rájön az ember, hogy a saját ereje nem elég, mert itt a földön nem tud tenni semmit.

Amikor azt hittem, hogy már megtanultam bízni Istenben, és tudom mennyire fontos az imádság, akkor újra mély vízbe kerülök.

Ez történt megint. Azt érzem kicsúszik a lábam alól a talaj, nincs, amibe

kapaszkodjak, teljesen tehetetlennek, kiszolgáltatottnak érzem magam, és ekkor megszólal bennem egy hang:

„Imádkozz!”

Legbelül tudom, hogy ez a helyes megoldás, hiszen kiskorom óta ezt a példát látom magam előtt, mégis kételkedem: „Segít ez bármit is ebben a helyzetben?”. Szégyellem magam. Oly sokszor megtapasztaltam már az ima erejét, és mégis kételkedem.

Azt érzem egy porszem vagyok, egy bábú, aki körül az események folyamatosan történnek, de nem tud beleszólni, nem tud mit tenni, csak kívülről szemlél mindent, és imádkozik. Elveszett vagyok, de az a hang a bensőmben nem hagy nyugodni. Tennem kell valamit, és ez a valami az imádság. Tudom, hogy Isten vár, hogy nem hagy el, csak szólnom kell hozzá, és Ő megvigasztal, és én teljes erőmből ebbe igyekszem kapaszkodni.

Ez az, ami fent tart, ami nem enged elsüllyedni.

A kétségek között pedig eszembe jut egy igever: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11) Ezt ismételve magamban azt érzem kezdek megnyugodni, és újra feléled bennem a remény. Talán mégsem vagyok teljes tehetetlen. Az imámmal tudok segíteni másokon, olyanokon, akik életük legnehezebb megpróbáltatásain mennek keresztül.

Kérlek, Uram, adj nagyobb bizalmat, hitet és erőt! Ne csak nekem, hanem embertársaimnak is, akik csüggedten, megalázva, reménytelenül kiáltanak Hozzád.

Ámen.

Forrás: 777.hu Szerző: Péter Anna

Fotó: dreamstime.com

„Isten útjai kifürkészhetetlenek” – amikor Isten kegyelme pofonként érkezik

Az ember hajlamos arra, hogy elvárásokat támasszon, még Istennel szemben is. Velem is megesett ez a közel-múltban úgy, hogy észre sem vettem. Az Úr azonban tudta a módját, hogyan hozza tudtomra hibámat. Előfordul, hogy az embernek egy tanító jellegű pofonra van szüksége, hogy teret tudjon engedni lelkében a kegyelem működésének.

Múlt héten Medjugorjében jártam zarándoklaton, és életem eddigi legkülönösebb tapasztalatát szereztem ott. Mivel tavaly már voltam – igazán felemelő élmény volt -, nagyjából tudtam, mire számíthatok. Mindemellett azzal is tisztában voltam, hogy nincs két egyforma utazás, ahogy én is alakultam az elmúlt egy évben, úgy bizonyára nem ugyanazok a hatások fognak érní, mint tavaly. És bár a zarándoklat kegyelmeinek befogadásához alapvetően csak nyitott szívre van szükség, és én azt gondoltam, hogy így is megyek, utólag kiderült, hogy igenis komoly elvárásokkal érkeztem, csak magam sem voltam ezzel tisztában. Az Úr azonban ismerte a módját, hogyan adja ezt tudtomra, hogyan figyelmeztessen arra, hogy saját elképzeléseim akadályává válhatnak a kegyelem működésének.

Egy váratlan esemény következtében ugyanis már a második ott töltött napon egyértelművé vált, hogy a zarándokúttal kapcsolatos várakozásaim és elképzeléseim kútba estek. Először nagyon szomorúvá tett, hogy itt vagyok ezen a szent helyen és nem az történik, amire nagyon vágytam. Nem igazán akartam elhinni, hogy miért engedi meg az Úr, hogy egy olyan helyen, ahova mások gyógyulni és töltkezni mennek, velem miért nem történik csoda, sőt egy általam rossznak vélt dolog történt.

Ezen a napon a Medjugorjében szokásos esti Szentségimádás alatt ki kellett mondanom az Úrnak, amit legbelül éreztem:

„Miért nem látsz engem?”

Az egyórás Szentségimádás alatt küzdöttem a sértettségemmel, a szomorúságommal, szinte végig sírtam. Aztán egy ponton felnéztem a csodaszép monstranciában kihelyezett Oltáriszentségre, és meghoztam a döntést: „Elfogadom Tőled ezt a nehézséget, Jézusom. Nem értem, mi a szándékod, de tudom, hogy most erre van szükségem. Melletted döntök akkor is, ha nem értelek, és akkor is, ha most nehézséget adtál nekem.”

A következő napok is kétségek között és küzdelmesen teltek. Nehezemre esett az imádság, sok súlyos gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy miért nem úgy alakult ez az út, ahogy én elképzeltem. Végig tudtam azonban, hogy semmi nem történik véletlenül, és hogy meg fogom érteni a miérteket. Azt is tudtam, hogy most az elfogadással van dolgom, ki mondtam ugyan az Úrnak, hogy elfogadom Tőle ezt, mégis tovább viaskodtam.

Tisztában voltam vele, hogy Ő sokkal jobban tudja, mire van szükségem, és le kell tennem a saját akaratomat és elképzeléseimet az Ő kezébe. Ez a mindennapi életemre vonatkozóan is nagy leckének bizonyult, korábban nem vettem észre, mennyire erős az akaratom mind az Úr felé, mind más emberek felé. Visszanézve úgy látom, hogy azt szerettem volna, ha a

Jóisten ezen a zarándoklaton teljesíti az én akaratomat. Ez pedig a legkevésbé sincs összhangban azzal, amit gyakran imádkozunk: „Legyen meg a te akaratod”, és én – eddig azt hittem, hogy – komolyan is gondolom. Aztán az Úr rámutatott, hogy bőven van még hova fejlődni az önátadásban.

Bizonyára mindannyiunknak vannak álmai, vágyai, elképzelései a saját életére vonatkozóan. De belegondolunk-e abba, hogy vajon mi Isten álma velünk kapcsolatban?

Nem lehet, hogy az Ő választása számunkra sokkal jobb, mint amit mi el tudunk képzelni?

Többször megtapasztaltam már, hogy az Úr sokkal többet ad nekünk, mint amire vágyunk, vagy amit megérdemelnénk. Ez az adott pillanatban nem feltétlenül nyilvánvaló, ahogy nekem sem volt nyilvánvaló ott Medjugorjében, de előbb-utóbb rájövünk, mi volt a szándék mögötte és miért pont arra a szituációra volt szükségünk. Isten ugyanis mindent lát, olyan dolgokat is, amiket mi biztosan nem. Hallja azokat a beszélgetéseket, amiket mi nem, ismeri azokat a szándékokat, amiket mi nem. Egyik kedves lelkiatyám fogalmazott így: az Úr látja az összes aktát.

Nem gondoljuk, hogy sokkal jobban tudja, mi a jó nekünk? Abban

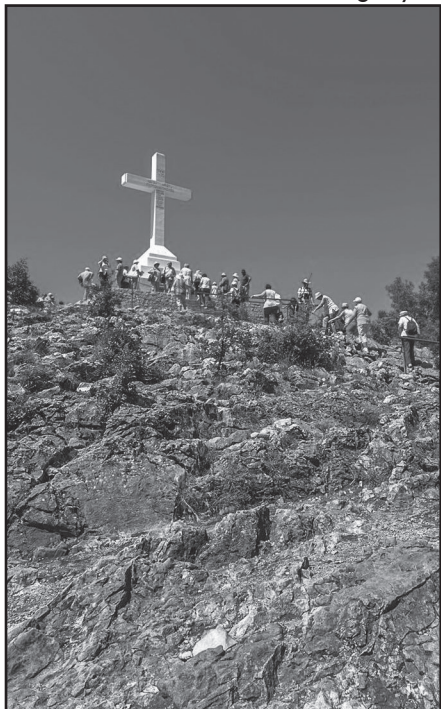

ugyanis egészen biztosak lehetünk, hogy mivel végtelenül szeret minket, a lehető legjobbat akarja adni. Hogy is adhatna nekünk rosszat az, akiben nincs rossz? Hogy akarna nekünk rosszat, aki annyira szeretett, hogy önmagát adta értünk, hogy megnyissa az utat az Atyához, hogy Vele lehessünk az örökkévalóságban?

Az, hogy az Isten a legjobbat akarja nekünk, nem azt jelenti, hogy az életünk tökéletes, boldog, küzdelmeként mentes – ahogy azt mi elképelnénk, hogy egy szerető Isten ezt biztosítja számunkra. Isten álma az életünkkel kapcsolatban az, hogy Vele legyünk az örökkévalóságban.

A legnagyobb jó, amit Ő adni akar nekünk, az üdvösség.

Erre azonban mindannyian más úton jutunk el. Ahogy nincs két egyforma élet, nincs két egyforma út sem, mely Istenhez vezet. Idén úgy alakult a zárándoklat, hogy egyedül mentem fel a Krizevacra. Ez a magányos

hegymászás sok tanulsággal szolgált számomra. Ahogy másztam felfelé, láttam, hogy néhány köre már olyan sokan ráléptek, hogy a felülete egészen megkopott, más kövek meg élesek voltak. Eszembe jutott, hogy a Krizevacra két óra alatt jutunk fel, ez milyen sok lépés – főleg mezítláb – és milyen sok döntés. Ahogy haladunk egyre feljebb – avagy egyre előbbre az életben –, egyre jobban fáj a talpunk az éles kövek okozta látható vagy éppen láthatatlan „sebektől”. Egyre jobban megnézzük, hova lépünk, milyen döntést hozunk. Azt gondolom, olyan nincs, hogy különböző emberek pontosan ugyanazon a köveken lépdelve jussanak fel a Krizevacra. Lehet, hogy sokan ugyanarra a köre lépnek, de a következő lépés már különbözik.

Mindenki egyedi úton jut fel a hegy tetejére, avagy az üdvösségre.

Pont olyan ez, mint ahogy haladunk előre az életben. És az élet végén – ahogy a Krizevacon a kereszthez jutunk el – Jézus vár minket. Ezt a messzi célt nem árt szem előtt tartani, még akkor sem, ha életünk apró lépésekből áll, még akkor sem, ha fájdalmas kavicsos talajon vagy éppen meredekebb sziklákon kell áthaladni; ezek mindegyike Felé kell, hogy vezessen. Ha az ember kicsit kitekint az életből és elkezd eszkatologikus távlatokban gondolkodni, előbb-utóbb ez lesz az irányadó nézőpont a mindennapi döntései során is.

Végül a hegy tetejére felérve a forró déli nap elől egy fa árnyékába húzódtam, és elkezdtem morzsolgatni a rózsafüzérem. Eltelt vagy 10-15 perc, és egy mondat jelent meg gondolataimban, melyet Jézus mondott Nátánaelnek: „láttalak a fügefa alatt”. (Jn 1, 48) Ott a Krizevac tetején vá-

laszt kaptam az előző este feltett kérdésekre, hogy miért nem lát engem. Innentől már sokkal biztosabb voltam abban, hogy ami a várakozásaim ellenére történt, nem véletlen. Lát engem, lát minket, nem feledkezik meg rólunk, még ha néha nem is érezzük, hogy velünk van. Nem kell azonban felmászni a Krizevac tetejére, hogy a Jóisten lásson minket. Atyánk lát minket a rejtekben is (vö. Mt 6,6). Nem könnyű a várakozás az Úr válaszára, viszont ez a várakozás türelemre és feltétlen bizalomra tanít.

Hazaérve még mindig nem igazán tudok felocsúdni a történetekből. Úgy fogalmaztam meg magamnak, – amit el is mondtam a buszon hazafelé a többieknek –, hogy azt érzem, egy jó nagy pofont kaptam az Úrtól. Viszont megengedte, hogy megértsem: az eredetileg Medjugorjéba vitt szándékaim azon az úton fognak végbemenni, amin az ott kapott felismeréssel most elindulok. Nem varázsütésre változnak meg a dolgok. Helyette hosszú és küzdelmes út előtt állok, de megkaptam a saját lelki fejlődésemhez szükséges további iránymutatást, mely lassan és biztosan megtanít majd a mélyebb és tisztább szeretetre, amelyre vágytam. Végtelenül hálás vagyok ezért a szeretettől vezérelt és nevelő jellegű pofonért.

Ezen a zárándoklaton határozott leckét kaptam abból, amit Izajás próféta így fogalmaz meg:

„Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr. Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Iz 55, 8-9)

Forrás: 777.hu, Szerző: Kissné Berta Rita

Kép: 777.hu

Ajándék vagy teher?

A szabad akarat titka a katolikus hitben

A keresztény emberkép egyik legfontosabb tartópillére a szabad akarat tana. Ez az a titokzatos és fenséges képesség, amely kiemeli az embert az ösztönök világából, és képessé teszi arra, hogy ne csupán elszenvedője legyen a sorsának, hanem aktív alakítója saját életének és a teremtett világnak. De mit is jelent ez pontosan a katolikus hitrendszerben?

A szabad akarat nem csupán azt jelenti, hogy választhatunk a „vaníliafagyalt és a csokoládéfagyalt” között. Sokkal mélyebb valóság ez: az önrendelkezés képessége.

A Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK 1730) világosan fogalmaz: „Isten értelmesnek teremtette az embert, személyi méltósággal ruházta föl, ami azt jelenti, hogy ura tetteinek és felelős értük.” A szabad akarat tehát nem egy utólagos „kiegészítő”, hanem a teremtés alapvető adottsága, amely szorosan összefügg azzal, hogy az embert Isten a saját képmására alkotta meg.

Mivel Isten maga a szabadság, a tiszta szeretet és az értelem, az ő képmását hordozó embernek is rendelkeznie kell ezekkel a vonásokkal. A szabad akarat nem csupán azt jelenti, hogy választhatunk a „vaníliafagyalt és a csokoládéfagyalt” között. Sokkal mélyebb valóság ez: az önrendelkezés képessége. A szabadság az az erő, amely az értelemben és az akaratban gyökerezik, és képessé teszi az embert arra, hogy tudatosan cselekedjen vagy ne cselekedjen, és önmaga határozza meg tetteit.

A katolikus tanítás szerint a szabad akarat valódi célja a „Jó” választása. Minél többet teszi az ember a jót, annál szabadabbá válik. Ez egyébként a személyes belső gyógyulás útja is: csupán a jó tudatos megcselekvése által kezd bennem testet ölteni az új, Isten által megszentelt ember valósága. A 10 leprás is először elindult, és útközben tisztultak meg. Szent Ágoston híres mondása szerint: „Szeress, és tégy, amit akarsz!” – ez nem az erkölcsi szabadosságot hirdeti, hanem azt, hogy aki aktív szeretetben él, annak a lehetőségek horizontja tágasra nyílik. Ellenben aki önző módon él, az előbb-utóbb már saját tetteinek sem lesz ura, élete pedig beszűkül néhány siralmas szokás köré.

„Minél többet teszi az ember a jót, annál szabadabbá válik.”

Éppen a szabad akaratunkkal függ össze az Isten igazságosságának kérdése is, amely évszázadok óta foglalkoztatja a hívőket és a kételkedőket egyaránt. Ha Isten mindenható és jóságos, miért engedi meg a háborúkat, az igazságtalanságot és az ártatlanok szenvedését? Miért nem avatkozik közbe, és miért nem állítja meg a gonosz kezeket?

A válasz paradox módon éppen a szabad akarat értékében rejlik. Isten azért adott nekünk szabadságot, mert „szeretni csak szabadon lehet”. Egy programozott robot vagy egy kényszer alatt cselekvő lény nem tud szeretni. Isten kockázatot vállalt az emberrel: lehetőséget adott a visszautasításra is, mert csak így lehetett valóságos a ránk bízott „igen”.

A rossz a világban – különösen az erkölcsi rossz, mint a bűn és az erőszak – nem Istentől származik, hanem a szabad akarat helytelen használatából. Amikor az ember a szeretet ellen dönt, elfordul a Léttől és a Jótól, vákuumot hozva létre, amit mi rossznak nevezünk.

Isten „közbe nem avatkozása” tehát valójában a szabadságunk tiszteltetésben tartása. Ha Isten minden egyes bűnös döntésünk pillanatában megbénítaná a kezünket, akkor a szabadságunk megszűnne létezni, és vele együtt az emberi méltóságunk is odaveszne. Isten tétlensége valójában azt jelenti, hogy elvállalja a szabadságunk következményeit. Onnan megy velünk tovább, ahol éppen vagyunk. A keresztény hit szerint Isten válasza a világban található rosszra nem egy villámcsapás az égből, hanem a megtestesülés: Krisztusban ő maga is belépett a szenvedésbe, hogy belülről győzze le azt. Isten úgy győzi le a rosszat, hogy átforgalmazza azt velünk együtt. Kereszthalála érdeméből megkaptuk a gonosz lélektől való szabadságot és a Szentlélek ajándékát, de cselekednünk továbbra is nekünk kell.

„A katolikus életszentség nem más, mint a szabad akaratunk fokozatos átadása Istennek.”

A katolikus tanítás szerint az ember a „teremtés ko-

ronája”, akinek Isten feladatul adta a föld művelését és őrzését. Ez a felhatalmazás nem önkényuralmat jelent, hanem sáfarkodást. A szabad akaratunk által alkotótársai vagyunk Istennek. Minden döntésünkkel – legyen az egy apró hétköznapi választás vagy egy sorsfordító társadalmi tett – vagy építjük Isten országát, vagy romboljuk azt.

A modern világ válságai – az ökológiai katasztrófa, a társadalmi egyenlőtlenségek, a technológiai etika kérdései – mind-mind a szabad akarat próbái. Nem mondhatjuk, hogy a világ alakulása „Isten akarata” abban az értelemben, hogy nekünk nincs beleszólásunk. Isten

akarata az, hogy mi, szabad lényekként, felelősséget vállaljunk a környezetünkért és egymásért.

A felelősség mértéke a tudatosság és a szabadság mértékével arányos. Minél inkább felismerjük a jót, annál inkább hivatottak vagyunk annak megvalósítására. A katolikus értelmezés szerint az életszentség nem más, mint a szabad akaratunk fokozatos átadása Istennek: „Legyen meg a Te akaratod”. Az emberek között más valaki akaratának érvényesülése saját életemben nem mindig örömteli – hiszen könnyen kihasználással jár. Ezért is tűnhet féelmetesnek az állítás, hogy Istennek fokozatosan átadjuk életünk irányítását. A valóság az, hogy – paradox módon – egyre teljesebb, örömtelibb lesz az életünk, egyre inkább kibonakoznak legjobb tulajdonságaink, ennek nyomán pedig egyre határozottabban érvényesül sajátos személyiségünk.

A szabad akarat tehát egyszerre ajándék és teher. Lehetőséget ad a legmagasabb rendű önátadásra, de kaput nyit a legmélyebb önzés lehetőségének is. Isten bízott bennünk, amikor szabadságot adott, és ez a bizalom adja meg életünk valódi súlyát. Amikor felelősséget vállalunk tetteinkért, és a szabadságunkat a szeretet szolgálatába állítjuk, akkor válunk valóban azzá, akinek Isten megálmodott minket: szabad, felelősségteljes és szerető emberré.

Puskás Antal OSPPE

Német László bíboros a rendkívüli konzisztóriumról: A világegyház támogatja a pápa békefelhívásait

A Vatikáni Rádió magyar adásának vendége volt június 29-én Német László SVD bíboros, belgrádi érsek, aki részt vett a június 26-án és 27-én a Vatikánban tartott rendkívüli konzisztóriumon és az azt megnyitó szentmisén, melyet Szent Péter és Pál ünnepén mutatott be XIV. Leó pápa a jelen lévő bíborosok koncelebrálásával a Szent Péter-bazilikában. Tapasztalatairól Gedő Ágnes kérdezte a főpásztort.

Az alábbiakban a beszélgetésben elhangzottak szerkesztett összefoglalóját olvashatják.

„Minden szentmise fantasztikus a Szentatyával a Szent Péter-baziliká-

ban. A templom gyönyörű környezete, a liturgia zenéje és a szertartás egyes mozzanatai mind hozzájárulnak ahhoz, hogy szinte misztikus érzést váltson ki az emberből.

Jó érzés megtapasztalni az Egyház megújulását, hogy évről évre újabb metropoliták kapják meg az érseki rangot jelző palliumokat” – mondta az interjúban Német László bíboros, aki ebben a megtiszteltetésben három évvel ezelőtt részesült. Most 39 főpásztor vehetett át palliumot Leó pápa kezéből.

„Bár a püspöki és metropolita érseki szolgálat nem különbözik nagyon egymástól, mégis, ezek a gyönyörű báránnyapjából készült palliumok a Jó Pásztort szimbolizálják, aki vállára veszi juhait, mint ahogy az érsek a gondjaira bízott híveket” – fogalmazott a belgrádi főpásztor.

RENDKÍVÜLI KONZISZTÓRIUM A SZINODALITÁS JEGYÉBEN

Június 26-án és 27-én Leó pápa rendkívüli bíborosi konzisztóriumot tartott, amely a januári második ülomása volt, 178 bíboros, köztük Német László részvételével. A Szentatya úgy definiálta a konzisztóriumot, mint ahol a bíborosi kollégium összegyűlik Péter utódja körül, hogy a kölcsönös meghallgatás és a közös megkülönböztetés során a Szentlélek segítse a pápát az egyház vezetésében.

Az Egyházban olyan tereket kell teremteni, ahol Isten népe meghallgatja egymást, együtt imádkozik, megkülönböztet és halad előre az útján. Ez tulajdonképpen maga a szinodalitás.

Ez a lelkeség fogja vezetni a következő találkozókat, amelyekre majd októberben kerül sor.

Német László bíboros személyes

tapasztalatát megosztva elmondta, hogy más érzés bíborosként találkozni a Szentatyával, aki őt kreálta, és más egy olyan pápával, akinek megválasztásában bíborosként szerepet vállalt. Ez a nagy különbség lelki szinten is egy közösségi vonalat hoz létre, hiszen Leó pápa megválasztása a konklávén részt vevő bíborosok Szentlélek iránti nyitottságának, imáinak az eredménye. Maga a Szentatya is kifejezte ezt, mondván és kérve, hogy megválasztották, tehát most támogassák őt péteri szolgálatában.

Ez a második rendkívüli konzisztórium, amelyet XIV. Leó egybehívott, és a bíborosok javaslata alapján az évente tervezett találkozókat négy naposra hosszabbítanák. Erre azért is van szükség, mert a világ másik feléről érkező főpásztorok – Ferenc pápa az óceániai szigetekre is kinevezett bíborosokat – több napig utaznak, mire Rómába érnek; sokuknak az időeltolódást is meg kell szokniuk, mielőtt munkához látnak.

NYELVCSOPORTOK ÉS KULTURÁLIS SAJÁTÓSÁGOK

A belgrádi bíboros érsek arról is beszélt, hogy miként a januári találkozó, a mostani is a szinodális metódust követte. Kerekasztalokhoz rendezve húsz nyelvcsoporthoz osztották a résztvevőket. Német László most is olasz nyelvcsoporthoz került, hat olasz bíboros közé; rajtuk kívül egy dél-amerikai és két ázsiai – közülük egyik keleti pátriárka – volt. Nagyon jó beszélgetések alakultak ki, jó megosztások jöttek létre.

A húszból nyolc csoport (a pápaválasztó, aktív bíborosok) beszámolóit felolvasták. A Szentatya meg-

erősítette, hogy számára fontos meghallani a világegyház hangját, hiszen a Vatikánon belüli bíborosokkal lehetősége nyílik találkozni akár a kertekben, akár az apostoli palotában. Értelemszerűen azoknak, akik csak a rendkívüli konzisztóriumra érkeztek Rómába, kevesebb lehetőségük van, hogy a pápával beszéljenek, ezért őket részesítették előnyben – fejtette ki Német László bíboros.

A FIATALOK: VÁLSÁG ÉS TRANSCENDENS UTÁNI VÁGY

A szinodalitás – ahogy a Szentatya fogalmazott – egy lelki stílus, amely a találkozásból születik, a meghallgatásban növekszik és a megkülönböztetésben érlelődik. Leó pápa kérte, hogy a bíborosok a saját területükön, egyházmegyéikben szorgalmazzák ezt, hogy továbbfejlődhessen. Fölmérltek továbbá olyan témák, mint háború vagy béke, erőszak, szegénység, igazságtalanság, szociális téren a magány, az emberi kapcsola-

bíboros arról, hogy az egyházmegye területén az utóbbi öt évben 280 százalékkal nőtt a fiatalok körében az öngyilkosságok száma. Nyolcból négy csoport hasonló tapasztalatról számolt be. A számok mellett az okokra is fény derült: nagyon sokszor nincs előttük világos életcél, nem látják értelmét létezésüknek, a válságba került fiatalok olykor öngyilkossághoz folyamodnak.

A felszólalásokban rámutattak arra is, hogy nagyon sok fiatal most kezdi újból felfedezni a transzcendens értéket az életében. Az evangelizációs munkában nagyon fontos lenne többet beszélni az élet értelméről, és ha valaki megjelenik az egyházban, és meg tudtuk szólítani, akkor fontos, hogy az általános transzcendens érzés helyett felmutassuk Jézus Krisztust, az élő Isten Fiát, aki tényleg értelmet ad: én vagyok az élet, az igazság és az út. Sok pozitív visszajelzés is érkezett a bíborosoktól a fiatalok megtéréséről, az egyház életében való részvételéről, hogy érdekli őket, közösségi munkát, önkéntességet vállalnak – hangsúlyozta Német László SVD.

Leó pápa a konzisztórium záróbeszéde végén megismételte békefelhívását, és azt mondta, hogy Isten minden nemzet és minden nép számára békét kíván; a történelem során folyamatosan megnyitja a kiengesztelődés és a béke útjait, tehát nem az erőszaké lesz az utolsó szó – emlékeztetett Gedő Ágnes a Német László bíborossal folytatott beszélgetés végén, mely meghallgatható a Vatikáni Rádió oldalán.

Forrás: Vatikáni Rádió

Fotó: Vatican Media

Magyar Kurír

Elhunyt Camillo Ruini bíboros

Június 16-án, 95 éves korában elhunyt Camillo Ruini bíboros, II. János Pál pápa római helynöke, az Olasz Püspöki Konferencia volt elnöke, akinek egyházi pályafutása négy pápát kísért végig – közölte az ANSA olasz hírügynökség kedden este. Az olasz bíboros az elmúlt hónapokban súlyos egészségügyi problémákkal küzdött.

Camillo Ruini bíboros 1931-ben született az észak-olaszországi Sasuolo városában.

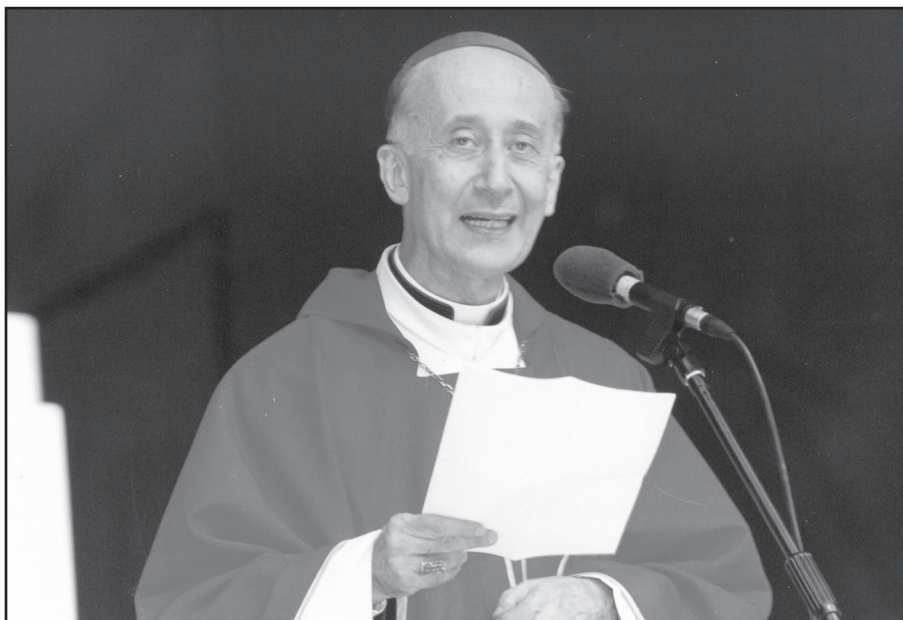
1991-ben II. János Pál pápa kreálta bíborossá. 1991-től 2008-ig a Szentatya általános helynökeként szolgált a Római Egyházmegyében, a lateráni Szent János-bazilika főpapjaként. 1991 és 2007 között az Olasz Püspöki Konferencia (CEI) elnöke volt.

XVI. Benedek pápa 2010-ben annak a nemzetközi bizottságnak az élére nevezte ki, amely a medugorjei Mária-jelenések hitelességét vizsgálta.

Camillo Ruini bíboros az elmúlt hónapokban súlyos egészségügyi problémákkal küzdött. 95 éves korában, 2026. június 16-án, kedden hunyt el Rómában.

Halálának hírért Baldassare Reina bíboros-helynök, a Püspöki Tanács és a Római Egyházmegye közösen jelentette be. Közleményükben hálát adtak az elhunyt bíboros „hosszú és gyümölcsöző keresztény életéért”, valamint „az Egyház szolgálatában végzett munkájáért”.

Camillo Ruini pásztori vezetése mély nyomot hagyott, mert kivételes érzékeléssel értelmezte a keresztények jelenlétét a város életében, miközben az Olasz Püspöki Konferencia elnö-

keként is jelentős felelősséget vállalt. Nagy éleslátással ismerte fel az ország politikai és társadalmi átalakulásait, és alapvető fontosságúnak tartotta a kulturális átmenetek keresztény szellemű kísérését – fogalmaznak. – Hitt abban, hogy a katolikusok olyan értékörökség letéteményesei, amelyet nem szabad elrejtteni, hanem meg kell őrizni és védeni. Ezt fejezte ki püspöki jelmondata is: „Veritas liberabit nos” („Az igazság szabaddá tesz bennünket”).

Bölcsességgel, pásztori szenvedéllyel és mély elhivatottsággal szolgált az egyházat, azzal a tudattal, hogy a hit soha nem idegenül el a történelemtől, és a keresztény üzenetnek az ember, a társadalom, a kultúra valódi kérdéseivel kell találkoznia – emlékezett meg paptársáról Matteo Zuppi bíboros, a CEI jelenlegi elnöke. Ruini bíboros mindig figyelemmel kísérte a történelmi és kulturális változásokat, szenvedéllyel és nagy szellemi igé-

nyességgel hirdette az evangéliumot a közéletben.

Az AdnKronos hírügynökség arra is emlékeztet, hogy Camillo Ruini az olaszországi politika történetében az úgynevezett második köztársaság egyik központi szereplőjeként vált ismertté, aki a kilencvenes évektől a Katolikus Egyház hangját képviselte a közéletben. 2002-ben a CEI elnökeként ellenezte az Umberto Bossi és Gianfranco Fini kidolgozta migrációs törvényt; a 2005-ben, a mesterséges megtermékenyítésről kiírt népszavazás alkalmával arra szólította fel a katolikusokat, hogy az élethez való jog védelmében ne menjenek el szavazni.

Camillo Ruini bíboros temetési szentmiséjét XIV. Leó pápa mutatta be június 18-án, csütörtökön Rómában, a Szent Péter-bazilika Cathedra Petri oltáránál.

Forrás: Adrian Dancă/Vatican News; MTI
Fotó: Vatican News

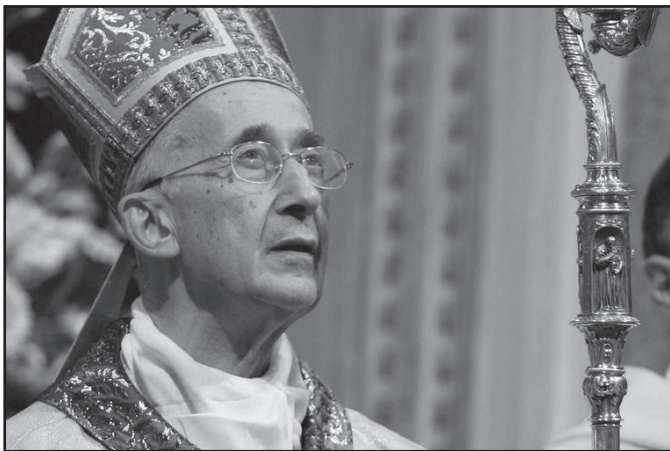
„Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodás dolgokat művelt” – Emlékezés Camillo Ruini bíborosra

Az alábbiakban Kovács Zoltán mariológus, egyetemi tanár, az Esztergomi Hittudományi Főiskola oktatója írását közöljük.

Camillo Ruini bíboros neve a magyar katolikus hívek számára leginkább a 2007 őszi budapesti Városmisszió eseményei kapcsán lehet ismert. XVI. Benedek pápa akko-

ri római vikáriusa ugyanis a pápa különleges küldötteként vett részt az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye e jeles eseményén.

De álljunk meg itt egy szóra: mit is jelent az, hogy Öszentsége vikáriusa a Római Egyházmegyében? Róma püspöke a pápa. De a Világegyház terhe is nyomja Szent

Péter apostol mindenkori utódának vállát, így a „saját” egyházmegyéjére, főként annak adminisztratív terheire, egyházkormányzati feladataira jóval kevesebb figyelmet jut. Bár még fiatalabb korában II. János Pál pápa igyekezett a Római Egyházmegye plébániáit személyesen is vizitálni, a pápák pedig egyik legkedvesebb feladatuknak tartják, hogy a Római Egyházmegye számára személyesen szenteljék fel az új papokat, mégis jócskán rászorulnak, hogy egy különleges hatáskörrel felruházott helynök vezesse gyakorlatban az egyházmegyét.

Amikor 1999-ben a Római Nagyszeminárium növendéke lettem, ez a vikárius Camillo Ruini bíboros volt. Többször is találkoztunk vele, hiszen a papnevelő intézetben tanév elején és végén, valamint a karácsonyi hazautazás előtt személyesen eljött, hogy nekünk misézzen és néhány atyai gondolatot megosszon velünk. A római növendékekkel rendszeresen beszélgetett négy szemközt is. De bárki-vel találkozott, barátságosan köszöntötte.

A Bizalom Édesanyjának évenként visszatérő ünnepe a szemináriumi év „szíve”. Ruini bíboros számára minden esztendőben fontos volt, hogy hivatalban lévő vikáriusként maga legyen a délelőtti ünnepi szentmise főcelebránsa. Bár szépen tudott reprezentálni, mégsem vett el benne papi, püspöki lelkisége. Érezhető volt, hogy őszintén szereti és tiszteli a Szűzanyát. Az ünnep estéjén, amikor János Pál pápa személyesen is meglátogatott bennünket, természetesen hűséges vikáriusa is mindig vele volt.

A városban járva, újságok címlapján is jó volt őt viszontlátni; jó volt a jellegzetes mediterrán reggelizőbárok utcai teraszain kávéjukat kortyolgató és az élet nagy dolgait széles gesztikulálással megtárgyaló helyi népek beszélgetéséből is kihallani nevét; valamint tévéképernyőkön is megpillantani, mivel bokros egyházmegyei teendői mellett püspökkari elnökként közéleti tevékenysége is igen kiterjedt volt. Sokaknak tetszett, másoknak nem, ő nem egyszer nyíltan kiállt a katolikus hit és erkölcs védelméért.

Első rektorunk püspöki kinevezését is személyesen jelentette be nekünk, és megbecsülése jeléül Dél-Itáliába is elutazott, hogy ott püspökké szentelje őt. Mindezt úgy, hogy tudtuk: akkor, életének hetvenes éveiben is már szenvedett szívproblémáktól.

Biztos pontnak éreztük, tapasztalt, bölcs, szelíd jó atyának, aki a szomszédos lateráni vikariátuson mindannyiunkért dolgozik.

Leszámítva egy-egy riválisát vagy őt kevésbé kedvelő

egyént, számomra a leginkább szívmengető azonban mindig az volt, amilyen szeretettel maguk a római papok beszéltek róla.

A római szemináriumi évek fontos csúcspontjának számított az őszi diakónusszentelés is, melyet ő maga végzett. Szokás volt ugyanis, hogy a teljes évfolyamot ő szenteli diakónussá, a papszentelésben pedig mindenki saját főpásztora által részesüljön otthon. Ez a tudat lelkesített bennünket is évről évre. Hosszú vikáriusi szolgálata alatt, ha jól tudom, hat magyar növendéket indított el így a klerikusi létben.

Számomra is kulcsfontosságú nap volt 2004. október 30-a, amikor az egyházi rend szentségének első fokozatából az ő kezei által részesülhettem Róma székesegyházában, a lateráni bazilikában. Ez tagadhatatlanul is szőtt egy olyasfajta lelki kapcsolatot, mely által még inkább atyaként tekintettem rá, hiszen általa kaptam új „életet”, egészen új szentségi küldetést az Egyházban, amihez a papszentelési kegyelem később hozzáadódott. Legnehezebb papi szolgálataim idején sokszor felizzott bennem a lateráni diakónusszentelés emléke, és belül figyelmeztetett: ne feledjem soha, hogy a diakonátus papként is bennem van, a szolgáló szeretetre szóló küldetésem már a papságot is megelőzte jó hét és fél hónappal!

Ruini bíborosnak a Szűzanya iránti szeretete nem csupán a Madre della Fiducia ünnepein ragyogott fel mások számára is építő módon.

Személyes emlékként őrzöm azt is, amikor doktori téziseimből tiszteletpéldányt küldtem neki. Ő villámgyorsan és kedvesen gratulált saját kézírással, éreztetve, hogy érdekli a téma.

Ami azonban a Világegyház számára ennél fényével fontosabb, az XVI. Benedek pápa kinevező gesztusa volt, mellyel a már vikáriusként nyugállományban lévő Ruini bíborost 2010-ben kiemelt feladattal bízta meg: vezesse ő annak a szakemberekből álló bizottságnak munkáját, mely a medugorjei jelenségek vizsgálatára volt hivatott. Mint ismeretes, a bizottság tíz éven át dolgozott, végül – az akkor használatos terminológia szerint – megfogalmazta: az első másfél hét jelenségeiről megállapítható azok természetfölöttisége. Nyolcvanas éveiben, fogyatkozó fizikai erejével is az Egyház iránti hűségének fogathatatlanúságáról tett tanúságot e feladat vállalásával is.

Zárszóként még hadd térjek vissza 2004 végére. Ruini bíboros atya a szeminárium teljes közösségét – köztük minket –, másfél hónapja szentelt diakónusokként személyesen várt Szeplőtelen Fogantatás ünnepére, hogy együtt szolgáljuk lateráni aranymiséjén. A szentmise végén osztott szentképen – melyet mind a mai napig őrzök egyik zsolozsmáskönyvemben – a mennybe felvett Szűzanya található. Hátoldalán a szokásos megemlékezésen túl egy idézet az aznapi főünnep liturgiájából, mely már akkor is a hála szavának minősült, de most, földi életéből elköltözve is szép összegzését adja majd’ 72 év papi lelkületének.

Tekintsünk mi is e zsolnársor szavaival és a mennyország felé tekintő hittel, bizalommal Camillo Ruini bíboros életére, társulva akkori hálaadásához: „Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodás dolgokat művelt”.

Fotó: Kovács Zoltán atya; Vatican Media (kiemelt)

Magyar Kurír

Egyháztörténeti évfordulók

1700. ÉVFORDULÓ: A SZENT KERESZT MEGTALÁLÁSA JERUZSÁLEMBEN (326. SZEPTEMBER KÖZEPE)

A keresztény hagyomány szerint Szent Ilona császárné (Nagy Konstantin anyja) 326-ban járt a Szentföldön, ahol azonosította Krisztus szenvedésének helyszíneit, és megtalálta a Szent Kereszt ereklyéit. Ennek emlékére épült fel a Szent Sír-bazilika, melyet később, szeptember 13-án szenteltek fel. Ebből az eseményből fakad a mai napig szeptember 14-én ünnepelt Szent Kereszt felmagasztalása (Exaltatio Sanctae Crucis) egyetemes főünnep.

Nagy Konstantin császár édesanyja, Szent Ilona a hagyomány szerint 326-ban egy jeruzsálemi zarándoklat során kutatta fel Jézus keresztfát. A történet alapján egy mély gödörben a két lator fájával együtt három keresztet is találtak. A valódi Szent Keresztet úgy azonosították, hogy ráfektettek egy születése óta béna gyermeket, aki a fa érintésétől csodálatos módon azonnal meggyógyult. A császár ezen a helyen emeltette a Szent Sír-bazilikát, amelynek 335. szeptember 13-i felszentelése, majd a kereszt másnapi ünnepélyes felmutatása alapozta meg a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét. A szövegben bemutatott templom ezt az eseményt jeleníti meg a tizenötödik századi gótikus Szent Ilona-szoborral, amely egy cédrusfából faragott, Golgota-szilánkot őrző ereklyetartót tart a kezében. A főoltáron emellett egy másik, hetven évvel ezelőtti szentföldi zarándoklatról magukkal hozott ereklye is helyet kapott, amely Jézus keresztfájának egy apró darabkáját őrizi, felbecsülhetetlen eszmei értéket képviselve a helyi közösség számára.

Forrás: szentkeresztplebania.hu

A túlerőben lévő, legalább hatvanezer fős oszmán hadsereg szembeni küzdelem katonai irányítása jelentős részben szintén a klérusra hárult, hiszen a hadak egyik megbízott fővezére Tomori Pál kalocsai érsek volt. A mocsaras terepen megkísérelt, kezdetben sikeresnek induló lovasrohamban hamar kifulladt, a bekerített magyar sereget pedig a törökök kíméletlenül lemészárolták. A csatavesztés az egyházi hierarchiát szó szerint lefejezte: az ütközetben a tizenhat zászlósúr mellett elesett Szalkai László esztergomi érsek, további öt püspök, és a sereg vezetését ellátó Tomori is. A mohácsi vereség és a főpapok tömeges halála a király elvesztésével párosulva teljesen megbénította az országot, évszázadokra kiszolgáltatva azt a pusztító oszmán hódításnak.

Forrás: rubicon.hu

500. ÉVFORDULÓ: A MOHÁCSI CSATA ÉS A MAGYAR EGYHÁZMEGYÉK LEFEJEZÉSE (1526. AUGUSZTUS 29.)

Fél évezrede történt a magyar történelem egyik legnagyobb tragédiája, amely a Katolikus Egyház számára is hatalmas csapást jelentett. A csatateren nemcsak a király, hanem a magyar főpapság színe-java is életét veszítette.

Elesett Szalkai László esztergomi érsek és Tomori Pál kalocsai érsek (aki a sereg fővezére is volt).

Mártírhalt további öt püspök: Csaholy Ferenc (Csanád), Móré Fülöp (Pécs), Palinai György (Bozsók), Balbi Fülöp (Szerém) és Perényi Ferenc (Várad).

Az 1526. augusztus 29-én megívott mohácsi csata nemcsak a középkori magyar állam összeomlását okozta, hanem a hazai egyházvezetés számára is végzetes, szinte jóvátehetetlen veszteséget jelentett. A Jagelló-kor belső viszályai és a nyugati szövetségesek – köztük a Habsburgok – cserbenhagyása miatt II. Lajos király rendkívül nehéz helyzetben várta I. Szulejmán szultán támadását, így a védekezés megszervezésében az egyházi támogatásnak kulcsszerepe volt. A felkészülés heteiben a király kezében az egyetlen komolyabb erőforrást a VII. Kelemen pápától kapott ötvenezer arany jelentette, a Mohácsnál táborozó, mindössze huszonnégyezer-ötszáz fős keresztény seregben pedig Burgio pápai követ segédcsapatai is számottevő erőt képviseltek.

340. ÉVFORDULÓ: BUDA VISSZAFoglalása – A SZENT LIGA DIADALA (1686. SZEPTEMBER 2.)

Bár elsősorban hadtörténeti esemény, Buda 145 évig tartó oszmán uralom utáni felszabadítása egyháztörténet is. A keresztény koalíciót Boldog XI. Ince pápa hívta életre és finanszírozta óriási összegekkel (Szent Liga).

Buda 1686-os visszafoglalása a keresztény Európa összefogásának egyik legkiemelkedőbb eseménye volt, amely elképzelhetetlen lett volna az egyház aktív szervezőmunkája nélkül. A sikeres ostrom alapjait XI. Ince pápa fektette le, aki az 1683-as kahlenbergi keresztény diadal után, 1684-ben életre hívta a törökellenes Szent Ligát. Ez az átfogó pápai szövetség tette lehetővé, hogy a Habsburg Birodalom, Velence és Lengyelország csatlakozásával szinte valamennyi európai keresztény nemzet képviseltesse magát a Lotharingiai Károly és Miksa Emánuel vezette felszabadító seregben.

A két és fél hónapig tartó, rendkívül véres ostrom végén, 1686. szeptember 2-án a lófarkas zászló helyére végül kikerült a keresztény lobogó, lezárva a száznegyvenöt éves oszmán uralmat. A korszak vallási feszültségeit és a harcok brutalitását mutatta, hogy a betörő keresztény seregek haragja az ellenség mellett a vár védelmét segítő zsidóság ellen is irányult, amelynek megfélemezésére a fő-

vezérek erélyes fellépésére volt szükség. A történelmi győzelem megkoronázásaként a keresztény seregek vezérei szeptember 3-án ünnepélyes hálaadó Te Deumot tartattak, amely nemcsak a katonai diadalt, hanem a hitélet és a keresztény kultúra újjászületését is szimbolizálta az üszkös romokká vált egykori királyi székvárosban.

Forrás: rubicon.hu

300. ÉVFORDULÓ: KERESZTES SZENT JÁNOS SZENTTÉ AVATÁSA (1726. AUGUSZTUS 1.)

A katolikus misztika egyik legnagyobb alakját, a karmelita rend megújítóját és egyháztanítót, Keresztes Szent Jánost XIII. Benedek pápa avatta szentté 1726 nyarának végén (a folyamat augusztusban zárult le ünnepélyesen). Írásai, mint A Kármel hegyére való felmenetel vagy A lélek sötét éjszakája, a mai napig a keresztény spirituális irodalom alapművei.

Keresztes Szent János, a tizenhatodik század kiemelkedő spanyol misztikusa, a költők és szemlélődő szerzetesek védőszentje 1542-ben született Fontiverosban. Nehéz sorús ifjúkor után huszonegy évesen karmelita szerzetes lett, majd a salamancai egyetemen tanult. Bár kezdetben kARTHUZINAK készült, Avilai Szent Teréz hatására 1567-ben elkötelezte magát a karmelita rend eredeti szigorának helyreállítása mellett. Szenvedélyes reformtevékenysége miatt saját rendtársai Toledóba hurcolták, ahol sötét börtönben, éhezés és verések közepette tartották fogva. A sötét zárkában születtek meg legkiválóbb misztikus művei, melyek alaptémája a lélek sötét éjszakájában megvívott küzdelem a szeretetért.

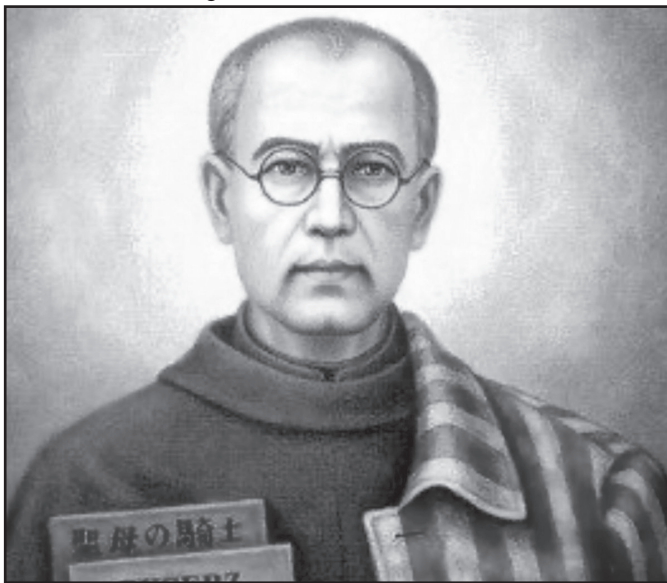
Később sikeresen megszökött, és Andalúziában folytatta tevékenységét, ahol a helyi kultúra és az éghajlat tovább finomította költészetét és teológiai gondolkodását. Élete a nehézségek és a kereszt iránti szeretet jegyében telt, ám minden szenvedését mély derűvel és angyali türelemmel viselte. Ezt bizonyítja életének utolsó időszaka is: 1591 őszi betegsége idején Ubedába került, ahol egy vele kifejezetten ellenséges prior kegyetlenkedéseit is békével tűrte, halálos ágyán végül az ő szívét is megennyhítve. 1591. december 14-én hunyt el. Az utókor méltóképpen ismerte el nagyságát: 1726-ban szentté avatták, 1926-ban egyháztanítóvá nyilvánították, gazdag szellemi örökségét pedig később Szent II. János Pál pápa is doktori értekezésben kutatta.

Forrás: Magyar Kurír

Kép forrása: Magyar Kurír

85. ÉVFORDULÓ: SZENT MAXIMILIAN KOLBE VÉRTANÚHALÁLA (1941. AUGUSZTUS 14., AUSCHWITZ-BIRKENAU)

Maximilian Maria Kolbe minorita ferences szerzetes volt. A Varsó melletti Niepokalanówban megalapította a huszadik század legnagyobb férfiszerzetes-közösségét és Lengyelország legnagyobb vallásos lap- és könyvkiadóját. A Szeplőtelen Szűz Lovagjai néven új máriás mozgalmat indított. A második világháború idején, 1941. augusztus 14-én halt meg Auschwitzban vértanúként.

Az Egyház 1971-ben boldoggá, majd 1982-ben szentté avatta; a lengyel állam 1972-ben posztumusz Virtuti Militari Érdemrend Arany Kereszt díjjal tüntette ki.

A Lengyel Köztársaság Szenátusa 2011-et – a vértanú szerzetes halálának hetvenedik évfordulóját – Szent Maximilian Kolbe évévé nyilvánította. Indoklásukban a szenátorok hangsúlyozták, hogy a szent minorita kiemelkedő helyet foglal el a 20. századi nagy lengyel személyiségek panteonjában: a náciizmus áldozatainak szimbóluma, a minden ember életében megjelenő nehéz döntésekben példaadó, az emberi méltóság védelmezője, az erények példaképe, erkölcsi tekintély, bátor hős, nevelő, közszereplő, világpolgár. II. János Pál nyomán „a nehéz idők patrónusának” nevezték.

Forrás: Magyar Kurír

ÉLET AZ ATYA SZERETETÉBEN

Ez egy gyógyító lelkigyakorlat, amelyben megtapasztalhatod azt, ami talán egész életedben hiányzott: a feltétlen elfogadást, a megbocsátást - hogy milyen igazából szeretett gyermeknek lenni.

„Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4,19) - valójában akkor válunk képessé másokat és magunkat is szeretni, ha megérezzük, hogyan szeret minket az Isten. Erre ad alkalmat ez a lelkigyakorlat.

A program augusztus 19-e, szerda estétől 23-a, vasárnap délig tart Nagyszőlősen.

A lelkigyakorlat vezetői Szlovákiából, a Felvidékről érkező magyar testvérek.

Jelentkezni telefonon Palójtay Mártánál (+380992411872) vagy Petenko Miron atyánál (0955662078) lehet.

Hozzájárulás a szálláshoz és étkezéshez: 2800 Hr, de akinek erre nincs lehetősége, szerzünk rá támogatást.

„Nem engem jöttünk ünnepelni, hanem elsősorban az Úristent”

Pogány István atya ezüstmiséje Munkácson

Pogány István plébános atya papi szolgálatának 25. évfordulója alkalmából június 16-án hálaadó szentmisére gyűltek össze a hívek az ünnepélyesen feldíszített Tours-i Szent Márton-székesegyházban. Az ezüstmisén Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök, az egyházmege papjai, számos vendégpap, valamint István atya szülei és családtagjai is részt vettek. A templom teljesen megtelt, és az ünneplő közösség jelenlétével fejezte ki szeretetét és tiszteletét az ünnepelt iránt, akit huszonöt évvel ezelőtt Majnek Antal OFM püspök szentelt pappá.

A szentmisén a hívek imádságban adtak hálát István atya hűséges és elkötelezett szolgálatáért, amellyel a rábízott közösséget vezeti. Az ünnepelés alkalmat adott arra is, hogy a jelenlévők értékeljék a papi hivatás fontosságát, és imádságban kérjék Isten áldását a további szolgálatra és az egyházmege életére. A szertartás ukrán, magyar és latin nyelven hangzott el kiemelve az Egyház egyetemességét és a hit összekötő erejét.

István atya szeretettel köszöntötte az egybegyűlteket, majd így szólt: „Nem engem jöttünk ünnepelni, hanem elsősorban az Úristent, aki meghívott az Ő szolgálatára, aki megtartott az Ő szolgálatában.” Ezzel rámutatott arra, hogy az ezüstmise nem csupán személyes jubileum, hanem hálaadás Isten gondviseléséért, ami az elmúlt évtizedekben végigkísérte és megerősítette őt lelkipásztori szolgálatában.

Miklós püspök szentbeszédében hangsúlyozta: ez egy különleges alkalom, amikor bár a püspök is jelen van, de kivételesen nem ő, hanem István atya a szentmise főcelebránsa, hiszen huszonöt éves papi szolgálatáért ad hálát az Úrnak.

A püspök atya ezután a papi hivatás útjáról elmélkedett, amelynek öt szakaszát emelte ki. Az első szakaszt egy különleges Jézussal való találkozás határozza meg. A papi hivatásban „mindenki fel tudja idézni azt a pillanatot, amikor követni akarja Jézust, Jézussal akar lenni, sőt, úgy akar élni, mint Jézus” – mondta a főpásztor.

A püspök atya szavai szerint a második szakasz a döntés, a „szerelembe esés” időszaka, a harmadik pedig a tanulás és a struktúráé. Ebben az időszakban válságokkal és csalódásokkal is szembe kell nézni. Ilyenkor – miként Miklós püspök fogalmazott – döntő fontosságú az első szeretet-hez való visszatérés: „Újra Jézust kell keresni, és Őt kell az első helyre tenni, nem pedig azokat a feladatokat és kötelességeket, amelyeket sokszor a külső struktúra kényszerít ránk.”

A negyedik szakasz: az új találkozás a feltámadt Jézussal. Ekkor megszületik az a tudatos elhatározás, hogy: „Jézussal akarok lenni, egyre mélyebben meg akarom ismerni Jézust, meg akarom ismerni Jézus szeretetét, és úgy akarok szeretni, mint Jézus.”

Amikor a pap eljut a Jézussal való kapcsolatnak erre a szakaszára, pap-

ságában nagyon szilárdná és erőssé válik, mert ez már nem a szerelembe esés és nem is a rendszernek való alárendeltség időszaka – ez vezet el az ötödik szakaszhoz: a stabilitáshoz és a hűséghez. „Tudom, miért vagyok itt, és Azzal vagyok, Akit követtem” – fogalmazott Miklós püspök. Ezután rámutatott, hogy István atya elérkezett papságának ötödik szakaszába, a stabilitás és a hűség időszakába, és teljes bizalommal Jézus kezébe adta magát.

Miklós püspök homíliáját jókívánásaival zárta azt kívánva a jubilánsnak, hogy papsága egyre inkább elmélyüljön Jézus, valamint a Mennyei Atya iránta tanúsított szeretetének megtapasztalásában. „Legyetek tökéletesek a szeretetben, miként mennyei Atyátok is tökéletes!” – idézte az evangélium szavait, majd így folytatott: „A tökéletesség ezen útján vezessen téged a Szentlélek, Mária pedig kérje számodra a szükséges kegyelmeket Szent Márton közbenjárására”.

A szentmise végén a hívek szívből jövő köszöntő szavakkal fordultak István atyához, így fejezve ki szeretetüket és hálájukat hűséges szolgálatáért.

Fotó: Reshetar Tetjana

Szöveg: Lautner Gabriella

Triduumon vett részt az Édesanyák imái közösség viski csoportja

Az Édesanyák Imái közösség tagjai hetente jönnek össze azzal a céllal, hogy imádkozzanak a gyermekeikért, családjukért. Kárpátalján számos egyházközségben alakult meg a mozgalom imacsoportja.

A közösség tagjai minden negyed év végén Triduumon vesznek részt, melynek célja a lelki feltöltődés. Így most a viski csoport elcsendesedésére került sor.

A program 3 napból áll, és minden nap egy órát vesz igénybe. A Triduum menetét és a hozzá tartozó szentírási részeket magyarországi koordinátorok küldik körlevelükben. Az idézet mindig mély tartalmat rejt magában, mely alapja a három napos elmélkedésnek. Felolvasása után rövid csend és elmélyülés következik, utána megosztják egymással, hogy mi érintette meg őket a szentírási részben.

Az alkalmakat egy édesanya vezeti, a többiek vele együtt imádkoznak, leteszik az Úrnak a terheket, gondokat, hiszen Ő mondta: „Jöjjetek hozzám mindannyian, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felvidételek titeket. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek.” (Mt 11, 28-29)

Minden egyes alkalommal lelkileg feltöltődve, érezve a közösség szeretetét, az Úrban megerősödve térnek haza.

Biztatjuk a többi Édesanyát, akik szeretnének összejönni és imádkozni gyermekeikért, hogy bátran megtehetik,

jelezhetik a magyarországi koordinátoroknak (www.edesanyakimai.hu, e-mail: bejanka17@gmail.com)

Visken felvehetik a kapcsolatot Gyurcsák Vadalma Erikával (0977838521), aki elmondja a részleteket, hiszen vannak feltételek, amelyeket be kell tartani. Így lehet csoportot indítani. Egy csoport legfeljebb 8 édesanyából állhat.

Várjuk szeretettel az Édesanyákat!

Gyurcsák Vadalma Erika

A macsolai Szentháromság-templom búcsúján jártunk

A beregszászi római katolikus hívek szép hagyomány szerint gyakran kapnak meghívást templombúcsúkra, különösen a közelebbi települések templomaiba. Májusban már részt vettek a beregdédai, valamint a bulcsúi búcsún. Május 31-én, Szentháromság vasárnapján pedig Macsolára kaptak meghívást a közös ünneplésre.

A csoport megérkezése szintén a hagyományok szerint történik: egy virágokkal feldíszített kereszttel, énekelve vonulnak be a templomba, a bejáratnál pedig a helyi hívek várják a zárandókokat.

A kis templom zsúfolásig megtelt. Molnár János atya beregszászi espe-

res-plébános, aki a helyi templomban is lelkipásztori szolgálatot végez, köszöntötte az egybegyűlteket, és ünnepélyesen bejelentette, hogy a templom idén 99 éves. Tehát, ha a Jóisten megsegíti őket, jövőre egy nagy jubileumot ünnepelhetnek a macsolai hívek. Továbbá köszöntötte a jelen lévő Sági Zsolt macsolai református lelkészt, valamint Demkó Ferencet, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöki helynökét, aki ezen a napon elvállalta a szentmise szónokának szolgálatát.

Prédikációját azzal kezdte, hogy az évszázadok során nagyon sok kérdés merült fel a Szentháromsággal kapcsolatban. Számos teológus megkísérelte valahogyan megmagyarázni, miként van kapcsolatban az Atya

a Fiúval és a Szentlélekkel. Végül az egyház megfogalmazta, hogy az az ember keresztyén, aki hisz a Szentháromságban.

„Nem is gondolunk bele, hogy valójában mennyit beszélünk a Szentháromságról. Az ember úgy teszi mindent, hogy szinte észre sem veszi. Akár egy kereszttételkor: az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében tesszük ezt... Mindennapjainkat, életünket átszövi a Szentháromság, kezdve attól, hogy megkeresztelnek bennünket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, vagy ha egy út menti kereszt mellett haladunk el, és keresztet vetünk” – jegyezte meg Ferenc atya.

Majd hangsúlyozta, hogy a keresztségben kapott küldetés nemcsak a papoknak, hanem mindannyiunknak

szól. Emellett nem elég csak tenni a jót, hanem hitelesen kell azt cselekednünk. Azt tapasztaljuk, hogy nemcsak létszámban gyengültünk meg, hanem hitben és kitartásban is. Vissza kell térnünk a hitelességhez.

„Ne engedjük, hogy ez a világ bedaráljon bennünket! Eszünkbe kell hogy jusson: mi a Szentháromság nevében lettünk megkeresztelve! Ebben a világban ne a magunk erejében, hanem Isten mindent legyőzni tudó erejében bízunk!” – mondta biztatóan a szentbeszéd végén.

A szentmise az áldozati résszel folytatódott, amely során a hívek felajánlották munkájuk gyümölcsét, életüket, fáradaikat az Úristennek, majd szentáldozáshoz járultak.

A szertartás végén az ünneplő közösség az Oltáriszentséggel, körmenetben, énekelve tett tanúságot a hit-

ről. Végül a himnuszok eléneklésével ért véget az ünnep.

Fehér Rita

A bérmlás szentségében részesültek fiatalok Beregszászban

2026. május 10-én Lucsok P. Miklós OP, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye püspöke szolgáltatta ki a bérmlás szentségét öt fiatal – Kláriková Zsófia, Kisgyöri Csenge, Bálint András, Gerics Gyula és Béres Dávid – számára a Beregszászi Szent Kereszt Felmagasztalása templomban. A szertartáson koncelebrált Molnár János atya, püspöki helynök, aki gondos lelkipásztori munkával készítette fel a fiatalokat a Szentlélek ajándékainak befogadására.

A bérmlkozás a keresztény ember életének fontos szentsége, amely megerősíti a hitet, elmélyíti az Istennel való kapcsolatot, és felkészíti a híveket arra, hogy hitükről bátran tegyenek tanúságot a mindennapokban.

A templom megtelt a bérmlkzók rokonaival, családtagjaival és a hívekkel, akik közösen imádkoztak értük ezen a különleges napon.

Miklós püspök homíliájában a bérmlkzókhoz és a hívekhez fordulva hangsúlyozta a krisztusi tanítás mélyebb megélésének fontosságát. Arra buzdította a jelenlévőket, hogy gondolkodjanak el Jézus szavain: „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem.” (Jn 14,21) A főpásztor külön kiemelte Jézus tanítását, amelyet az utolsó vacsorán hagyott tanítványaira: „Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13,34). A bérmlás szentségében megerősített fiatalok számára a krisztusi szeretet válik a legfőbb irányítvó mindennapi életük során.

A főpásztor arra buzdította a jelenlévőket, hogy tegyék fel maguknak a kérdést: miként jelenik meg Jézus szeretete a mindennapi életükben? Felhívta a figyelmet a bűnbánat és az Eucharisztia fontosságára, feltéve a kérdést: ragaszkodunk-e még bűneinkhez, vagy készek vagyunk

rendszeresen a gyónás és az áldozás szentségéhez járulni, hogy megtisztulva fogadhatjuk be az Urat?

„Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6) – emlékeztetett a püspök atya Krisztus szavaira, rámutatva, hogy akkor jön a Szentlélek az életünkbe, ha befogadjuk Jézust az Ő tanítása által. Amikor Krisztus mellett döntünk, komolyan vesszük a szavait, parancsait, szívünk megnyílik a Szentlélek ajándékai előtt.

A szentbeszéd végén a főpásztor a bérmlkzókhoz fordult, és arról beszélt, milyen különleges kegyelemben részesülnek: Jézus kenete, a bérmlás szentsége által szívük teljesen megnyílik a Szentlélek kiadására. Hangsúlyozta, hogy ez a pillanat a keresztény nagykorúság kezdete: míg a keresztségben még a szülők és a keresztszülők tettek hitvallást helyettük, a bérmlásban már a fiatalok tesznek szabad és tudatos lépést az Úr felé. Ez a megerősítés egy új, mélyebb és személyes kapcsolat kezdete Krisztussal, amelyben a hit már nem csupán tanult ismeret, hanem a mindennapok megélt valósága.

Ezt követte a bérmlás szentségének kiszolgáltatása, melyet a bérmlkzók, a hozzátartozók, és a jelen lévő hívek egyaránt nagy meghatottsággal és áhítatos lélekkel éltek meg.

A szentmise végén a szülők is köszönetet mondtak Miklós püspöknek és János atyának, amiért segítették gyermekeik hitbeli fejlődését, valamint belépésüket a felnőtt, érett keresztény életbe.

Az ünnepi szentmise püspöki áldással zárult. A bérmlás napja maradandó kegyelmi eseményként él tovább a beregszászi katolikus közösségben, amely hálátelt szívvel emlékezik vissza erre az ünnepre.

Fotó: Weis Viktória
Lautner Gabriella

A Szentlélek eljövetelét váró imavirrasztás Munkácson

Pünkösöd főünnepének előestéjén, 2026. május 23-án a Tours-i Szent Márton-székesegyházban Szentlélekváró imavirrasztást tartottak. Az estét különösen az ima, a dicsőítés, az isteni kegyelemre való nyitottság és a Szentlélek eljövetelére való várakozás határozta meg.

Az imatalálkozó 18 órakor ünnepi szentmisével kezdődött, melynek főcelebránsa Jurij Holotyuk atya volt, a szentbeszédet pedig Tarasz Brovdi atya, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye Szentlélek eljövetele templomának plébánosa tartotta. A liturgia méltósága, Isten ígéje, a közös ima és az énekek segítettek a jelenlévőknek elmélyülni az ünnep hangulatában.

A virrasztás zenei szolgálatát a Szent József de Saint-Marc nővérek végezték. Énekük különleges imádságos légkört teremtett, segítve az embereket abban, hogy mélyebben átéljék a liturgiát, a dicsőítést és a szentségimádást.

A szentmise után Szent Benedek ereklyéje előtt imádkoztak Ukrajnáért, a békéért és minden katonáért, akik hazánkat védik. A résztvevők az Úrra bízta mindenkit, akik ma népünk védelmében helytállnak. Erőt, bátorságot, kitartást, Isten oltalmát és hazatérést kértek számukra. Kiemelt figyelmet fordítottak arra, hogy ebbe az imába bevonják azokat a jelenlévőket, akiknek hozzátartozói a hazát védik, akiknek szerettei életüket veszítették, valamint a háború miatt otthonaikat elvesztő vagy elhagyni kényszerült belső menekülteket.

Ezt követően dicsőítő ima vette kezdetét. A templomban felcsendülő énekeket hálaadó és bizalommal teli imák kísérték, amelyek nyitottságot fejeztek ki Isten működésére. A jelenlévők együtt kérték a Szentlelket, hogy jöjjön el, töltsen be a szívüket, újítsa meg a hitet, hozzon békét és gyújtsa lángra az Isten iránti szeretetet.

Az este egyik felejthetetlen pillanatát a tanúságtételek jelentették. Az emberek megosztották tapasztalataikat Isten működéséről, arról, hogyan érinti meg az Úr a szívüket, hogyan változtatja meg az életüket, és miként ajándékoz békét, örömet és reményt. Ezek a tanúságtételek élő jelei voltak annak, hogy Isten nemcsak a múltban cselekedett, hanem ma is jelen van – emberekben, történetekben és közösségekben.

Ezután a Szentlélek kiadásáért mondott ima következett. Ez az Isten jelenlétére való mély megnyílás ideje volt. A résztvevők a Szentlélek ajándékaiért és vezetéséért imádkoztak a mindennapi életben, a családokban, az Egyházban és Ukrajnában. Mindenki csendben, tiszta szívből mondta: „Jöjj, Szentlélek! Működj bennem! Vezess engem! Újíts meg engem!”

A virrasztás során gyógyulásért is imádkoztak. Az emberek az Úr elé vitték sebeiket, fájdalmaikat, lelki terheiket, betegségeiket, aggodalmaikat és reményeiket. Ebben az imában különösen érezhető volt a vágy, hogy mindazt Istenre bízzák, ami az Ő érintésére, békéjére és erejére vár.

Érdemes megemlíteni azokat a papokat, akik ezen az imatalálkozón szolgálatot végeztek. Külön köszönet illeti Ivan Kuzma atyát és Mihajlo Francuh atyát a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegyből, valamint Jevhen Fizer atyát, a Munkácsi Szent Márton plébánia káplánját, akik a virrasztás során gyóntattak és közbenjáró imát mondtak az emberekért. Szolgálatuknak köszönhetően sok jelenlévő megtapasztalhatta Isten irgalmát a bűnbánat szentségében, és lelki támogatást kapott a személyes imában.

Az imaalkalmon jelen voltak a Munkácsi Szent Márton plébánia hívei, valamint sok vendég érkezett más plébániákról is. A közös imához más felekezetek képviselői és olyan emberek is csatlakoztak, akik kíváncsiságból érkeztek, miután hallották, hogy a templomban Isten dicsőítése lesz. Sokak számára ez az este a béke, az öröm, Isten közelségének és a Szentlélek élő jelenlétének mély megtapasztalását jelentette.

Az este fontos részét képezte a templom feldíszítése is. A Szentlélek eljövetelének ünnepére készített dekorációk segítettek a résztvevőket abban, hogy jobban elmélyedjenek az imában és átérezzék az ünnep üzenetét. A tűz és a fény – a Szentlélek szimbólumai – olyan légkört teremtettek, amely elősegítette az elcsendesedést, a szív megnyílását és Isten jelenlétének mélyebb megtapasztalását. Látható volt, hogy minden résztvevő szeretettel, hittel és az azzal a vágygal készítette elő, hogy az embereket segítsék az imáikban.

Az imavirrasztás éjfélkor ünnepélyes szentségi áldással zárult. Több órnyi közös ima, dicsőítés, tanúságtétel, közbenjáró ima és szentségimádás után a résztvevők békével és hálával a szívükben távoztak a templomból, azzal a meggyőződéssel, hogy a Szentlélek ma is működik: megérinti az embereket, gyógyít, megújít és vezet.

A Szentlélek, akit mindannyian együtt hívtunk, legyen továbbra is jelen és működjön szívünkben, családjainkban, Egyházunkban és Ukrajnánkban!

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján
Fotó: Reshetar Tetjana, Kiss Erika/Veritas

Ballagási ünnepség a Munkácsi Szent István Líceumban

A Munkácsi Szent István Líceum 12 végzős diákja számára 2026. május 29-én megszólalt az utolsó csengő. A hagyományoknak megfelelően a ballagás napja ünnepi szentmisevel kezdődött a Tours-i Szent Márton-székesegyházban. A diákok, tanárok, szülők és hozzátartozók közösen adtak hálát az elmúlt évekért, valamint Isten áldását kérték a ballagók jövőjére.

A szentmise elején a líceum iskolalelkésze, Hortobágyi Arnold OSB atya köszöntötte a ballagó 11. osztályos diákokat, osztályfőnököket, Oljuszinec Katalint, az iskola igazgatóját, Mihalovics Attilát, továbbá a ballagók szüleit, nagyszüleit és a jelenlévőket. Megkülönböztetett tisztelettel üdvözölte Dr. Cseh Áron vezető konzult. Üdvözölte továbbá Pogány István munkácsi plébánost, valamint Molnár János atyát, a Munkácsi Egyházmegye püspöki helynökét, aki a szentmise főcelebránsa volt.

Molnár János atya prédikációjában elmondta, hogy a ballagáshoz gyakran illúziók kapcsolódnak. Az egyik ilyen, hogy most megszűnik valami, amit eddig kényszerűségből kellett tenni, és valami olyan kezdődik, amit szabadságnak lehet nevezni: eddig mások szabályai szerint kellett élni, mostantól pedig mindenki a saját szabályai szerint él. A valóság azonban egészen más. Mint mondta, a ballagás valójában a felnőtté válás egyik fontos állomása, amely azt jelenti, hogy szívvel és ésszel tudják: mindaz, amit diákként eddig kaptak, szereztek, megtapasztaltak és tanultak, beépül az életükbe, és elkíséri őket további útjukon.

Egy másik, a ballagáshoz kapcsolódó illúzióként említette azt a téves elképzelést, hogy a tanulás ezzel véget ér. Megjegyezte, hogy éppen ellenkezőleg: most kell majd csak igazán tanulni. Az iskolában eltöltött évek csupán az ismeretek világába való bevezetést jelentik, annak az út-

nak az alapjait képezik, amelyen a fiatalok továbbindulnak.

János atya prédikációjában azt is hangsúlyozta, hogy az ismeretek csak akkor érnek igazán valamit, ha lelkiismeretű válnak. Az ismeret önmagában, lelkiismeret nélkül akár rosszra is használható. Mint fogalmazott: „A lelkiismeret akkor boldog, ha a Krisztusba vetett hitre épül.”

Továbbá reményét fejezte ki, hogy a Szent István Líceumban eltöltött évek megalapozták a ballagó diákok hitét is. Hiszen az itt töltött idő alatt nem csupán száraz tudásanyagot kaptak, hanem az élő Istenhez kapcsolódó hitet is. „Hisszük, hogy az iskola hozzájárult ahhoz, hogy Krisztusban hívő, Krisztusra támaszkodó emberek, felnőttek legyetek” – fogalmazott János atya. Végül arra buzdította a végzősöket, hogy Isten törvénye és akara szerint formálják életüket, és töltsék be azt a hivatást, amelyet Isten szánt számukra a teremtéskor.

„Istennek tetsző, Isten parancsai szerint élő felnőttekké válnatok... Ne felejtsetek el, hogy Krisztushoz tartoztok, Isten gyermekei vagytok, és ezt a kincset hordozzátok önmagatokban és legyetek tanúi Krisztus szereteté-

nek és Krisztus irgalmának” – zárta beszédét János atya.

Ezután következett a tarisznnyák megáldása. A tarisznnya régi jelképe az útra indulásnak: magával viszi mindazt, amit a diákok az évek során kaptak – a tudást, a barátságokat, a hitet, az emlékeket, valamint azok szeretetét, akik mellettük álltak az elmúlt években. A szertartás végén János atya Isten áldását kérte a tarisznnyákra és valamennyi ballagó diákra.

A ballagási ünnepség a líceum nagytermében folytatódott. A megható esemény során egymást követték a búcsúztató beszédek, a jókívánságok és a visszaemlékezések. A végzősök hálával tekintettek vissza az együtt töltött évekre, megköszönve tanáraiknak, nevelőiknek és az iskola valamennyi dolgozójának a támogatást, a türelmet és az útmutatást.

Oljuszinec Katalin osztályfőnök útravalóként arra biztatta diákjait, hogy legyen bátorságuk követni álmaikat, legyen erejük felállni a nehézségek után, és szívükben mindig őrizzék meg a hitet, a reményt és a szeretetet. Beszéde végén Isten áldását kérte a ballagók életére és jövőjére.

Mihalovics Attila igazgató is szólt a végzősökhöz. Elmondta, hogy az évek során olyan biztos szellemi és erkölcsi alapot igyekeztek nyújtani számukra, amelyre egész életüket bátran felépíthetik. Beszédében az iskola névadójának, Szent István királynak fiához, Imre herceghez írt Intelmeiből idézett: „...a szeretet gyakorlása vezet a legfőbb boldogsághoz.” Búcsúzóul azt kívánta a ballagóknak, hogy ezt a szeretetet és a keresztény értékrendet vigyék magukkal életük további útjára. Arra biztatta őket, hogy mutassanak példát emberségből és tisztességből, merjenek kiállni az igazság mellett, és legyenek jó keresztények.

Magyarország Ungvári Főkonzulátusa és Bacskai József főkonzul nevében dr. Cseh Áron Gusztáv vezető konzul köszönte meg a meghívást, és tolmácsolta ünnepi jókívánságait. Beszédében kiemelte az anyanyelv, a magyar kultúra és a hagyományok megőrzésének jelentőségét a magyar közösség számára, hangsúlyozva, hogy ezek továbbadása a felnövekvő nemzedékek számára kiemelt érték. A végzősöknél sok sikert, kitartást és áldást kívánt további tanulmányaikhoz és életútjukhoz.

A szülők nevében Éles Adrienn (a Szent István Líceum egykori diákja) és Pavlik Ludmilla mondott köszönetet az iskola vezetésének, pedagógusainak és valamennyi munkatársának. Beszédükben kiemelték, hogy a líceum falai között gyermekeik nemcsak tudást szereztek, hanem hitet, kitartást, emberséget és követendő példát is kaptak. Külön megköszönték, hogy az intézmény az évek során nem csupán oktató, hanem valódi közösséget is épített. Éles Adrienn a ballagókhöz fordulva arra biztatta őket, hogy soha ne szégyelljék hitüket, emberségüket és azokat az értékeket, amelyeket kaptak. Gondolatait a meghívóban szereplő bibliai ígérés szavaival zárta: „Legyetek erősek és bátrak. Ne féljete és ne rettegjete, mert az Úr, a te Istened veled megy minden utadon.” (Józsué 1,9).

Ezután a líceum hagyományaihoz híven sor került a stafétabot átadására. A végzősök átadták az iskola közösségének továbbvitelét szimbolizáló stafétabotot a 10. osztály tanulóinak, akik ezzel átvették az intézmény diákéletének és hagyományainak őrzésével járó felelősséget.

Az ünnepség zárásaként Hortobágyi Arnold OSB atya osztotta meg

gondolatait. Arról beszélt, hogy egy keresztény iskola különlegessége nem a tökéletességben rejlik, hanem abban, hogy újra és újra emlékeztet: az ember sokkal több annál, mint amit a teljesítménye mutat. Hangsúlyozta, hogy az élet legfontosabb értékei nem bizonyítványokban mérhetők. Lehet valaki kiváló tanuló, miközben szívében mégis szegény marad. Kiemelte, hogy a keresztény nevelés célja nem csupán a tudás átadása, hanem az ember teljes kibontakoztatása Isten terve szerint. Útavalóul arra buzdította a végzősöket, hogy merjenek nagyot álmodni, merjenek másokat szolgálni, és ne féljenek jónak maradni egy sokszor cinikus világban. Arra is ösztönözte őket, hogy a zajos hétköznapiakban is találjanak időt az imádságra, és egy megosztott világban is legyen bátorságuk szeretni.

„A világ nem elsősorban okos emberekre vár – azokból van elég. A világ jó emberekre vár. Olyanokra, akiknek a tudása mögött van lelkiismeret, akiknek a szabadsága mögött van felelősség és akiknek a sikere mögött emberség van. Akiknek a szívében elsősorban helye van Istennek.” – zárta tanítását Arnold atya.

Lautner Gabriella

25 éves a munkácsi Jézus Szentséges Szíve imacsoport

2026. június 12-én a munkácsi Jézus Szentséges Szíve imacsoport fennállásának 25. évfordulóját ünnepelte. Hálas szívvel tekintünk vissza arra az útra, amelyen az Úr vezette közösségünket. Az elmúlt huszonöt év során minden hónap első csütörtökén összegyűltünk imádkozni, ami összesen mintegy háromszáz imaalkalmat jelent. Isten titka, hogy mennyi kegyelem, meghallgatott ima, lelki megerősítés és áldás fakadt ezekből a találkozásokból.

Az évek során sok minden megváltozott körülöttünk: a háború miatt többen elhagyták szülőföldjüket, mások pedig már hazatértek mennyi Atyjukhoz. Közösségünk létszáma megfogyatkozott, de hitünk, lelkesedésünk és az Úr iránti szeretetünk változatlan maradt. Különösen fontosnak érezzük ma a békéért, a családokért és a papi hivatásokért végzett imaszolgálatot. Jubileumunk alkalmával hálát adunk Istennek mindazokért, akik az elmúlt huszonöt évben velünk együtt imádkoztak, és kérjük, hogy továbbra is vezesse közösségünket, hogy hűségesen szolgálhassuk Őt és embertársainkat.

Szatmári Margit (az imacsoport vezetője)

Elsőáldozás a Beregszászi Római Katolikus Egyházközségben

Minden egyházközség egyik legszebb és legmeghatóbb ünnepe az elsőáldozás, amikor a 8-9 éves kishittanosok hosszú felkészülés után először járulhatnak szentáldozáshoz. Erre általában a húsvéti időszakban kerül sor, amikor a természet is azt sugallja, hogy egy új kezdet, egy új korszak hajnalán vagyunk, és új lendülettel indulunk a jövőnk felé.

A beregszászi római katolikus plébánia kis hittanosai már egy éve készültek arra, hogy szívükbe fogadják az élő Jézus Krisztust. Május 17-én végre eljött az nap, amikor fehér ünnepöltűruhában állhattak az oltár előtt, és tiszta, hófehér szívüket hozták el az Úr Jézusnak.

bevonulásával kezdődött. A hittanosok édesanyjuk kíséretében vonultak az oltárhoz. A szülők egy-egy égő gyertyát, az elsőáldozók pedig egy-egy szál virágot helyeztek az Úr asztalához. Ezután a hittanosok versekkel és énekkel teremtték meg az ünnep meghitt hangulatát. A szentmise olvasmányait az elsőáldozók szülei olvasták fel. Majd a gyerekek megújították keresztségi fogadalmukat. A keresztségnél még a szüleik tettek ígéretet, most viszont már ők maguk mondhatták ki az „igen”-t Krisztus követésére.

Szentbeszédében János atya az elsőáldozókhöz szólt:

„A legfontosabb, amire az egyház ma a figyelmeteket irányítja, hogy a megnyitott, tiszta szívetekbe az Úr Jézus a testének és vérének valóságos szentsége által költözik be. Azért készültetek erre az ünnepre, hogy méltó módon magatokhoz tudjátok venni azt, aki életetek legnagyobb vendége, aki mindannyiunk legfőbb pásztor. Jézus, a Jó Pásztor velünk van a világ végéig, és az Oltáriszentségben különleges módon kapcsolódhatunk hozzá” – mondta meggyőzően.

Az igeliturgia után következett az áldozati liturgia, amikor a szülők a szentáldozás előtt áldásukat adhatták gyermekükre. Áldozáskor a hittanosok térden állva készültek a szent pillanatra, majd meghatóttan járultak az első szentáldozáshoz. Megilletődve, de örömmel telt szívvel fogadták Üdvözítőjüket a lelkükbe.

A szentmise végén János atya még egyszer szólt az ünnepeltekhez. Hangsúlyozta, hogy az első szentáldozás után fontos, hogy következzen a második, a harmadik, a negyedik és a sokadik, ezáltal az Úr közelsége kísérje végig őket egész életükben. Köszönetet mondott a szülőknek és a hitoktatóknak a gyerekek felkészítéséért, a sok fáradtságért és az odaadó munkáért.

Az elsőáldozási ünnepség fotók készítésével és az elsőáldozók köszöntésével ért véget.

Az elsőáldozókat Béres Erzsébet hitoktató készítette fel a nagy eseményre. Az év során hitünk főbb állításait, parancsait vették át, valamint az egyházzal és a szentségekkel kapcsolatos tudást szerezhettek, amelyből hét hittanos tett sikeres vizsgát: Bence Livia, Jusztin Ádám, Tarpai Johanna, Markitán Anna, Ficáj Patricia, Homoki Hermína és Sipos Regina. A vizsgát szentgyónás követte, így váltak alkalmassá az első szentáldozásra.

A szertartás a gyerekek és Molnár János plébános atya

Fehér Rita

Jézus Szíve hittantábor Beregszászban

Gyerekszivajjal telt meg a beregszászi római katolikus templom udvara június 29-én reggel, ugyanis megérkeztek az idei hittantábor lelkes kis résztvevői. A szülőktől a kapuban könnyen vettek búcsút, hiszen tudták, hogy egy izgalmas nap, sőt egy izgalmas hét áll előttük.

A szervezők valóban sok érdekességgel, szórakozási lehetőséggel készültek, de mindemellett a táborban sem feledkeztek meg az imádság, az elcsendesülés és az Istennel való kapcsolat elmélyítésének fontosságáról. A hittantábor hetének idei témáját a Jézus Szíve-év adta. Mivel egész évben Jézus Szívére fókuszálunk, ezért a táborban a gyerekek figyelmét is erre irányították. A hitoktatók minden nap Jézus Szívének egy-egy tulajdonságáról meséltek: Jézus, aki szeret; Jézus, aki gyógyít; Jézus, aki gondoskodik; Jézus, aki védelmez; Jézus, aki együtt-érez... A beszélgetések mellett Jézus Szívéről szóló énekeket is tanultak a gyerekek, amelyeket a tábor végére már kívülről tudtak a legkisebbek is.

Hétfőn, az első napon a gyülekező és az ismerkedési játékok után szentmisén vettek részt a gyerekek, hiszen éppen aznap volt Szent Péter és Pál apostol főünnep.

A keddi nap is szentmisével kezdődött, ami után Molnár János atya beregszászi esperes-plébános beszélgetett a gyerekekkel, s e beszélgetés során Jézus Szívének témájához vitte közelebb őket.

A szerdai nap meglepetése a Beregszászi Járási Máltai Szeretetszolgálat játszóbusza volt: a munkatársak

sok érdekességgel és szórakozással lepték meg a kicsiket. A legjobban a vizes játékok tetszettek a hittanosoknak, hiszen ezek enyhítették a nagy kánikula okozta kellemetlenségeket.

Minden hittantáborban van egy kirándulás nap. Most sem volt ez másképp. Idén csütörtökön buszoztak el a gyerekek a Tiszacsomai Honfoglalási Emlékparkba, ahol számtalan élmény várta őket: íjászat, lovaglás, játék és honismereti foglalkozás. A programot a Pro Cultura Subcarpathica jóvoltából sikerült megszervezni.

A péntek ismét szentmisével indult, mégpedig elsőpénteki szentmisével, ami azt jelenti, hogy ezen a napon is Jézus Szívének szeretetéről elmélkedünk, Őt igyekszünk engesztelni, imádni, és kifejezni a hálánkat. Ezen a napon egy másik apostolt, Szent Tamást is ünnepeltük, róla hallhattak a gyerekek szentbeszédet a szentmise keretében. A szertartás után Harapkó Marianna, a Szent Anna Karitás vezetője tartott a résztvevők számára kézműves-foglalkozást, amely során a gyerekek szép nyári díszeket készítettek.

A gyerekek a hét folyamán az ügyességükért matricákat gyűjthettek, majd pénteken, a tábor utolsó napján egy kis ajándékban is részesültek. A zárókör alkalmával hálát adtak az együtt töltött hétért, a vidámságért, a programokért és egymásért. A nap egyik meglepetése a közös pizzázás volt, amelyet János atya ajándékozott a gyerekeknek.

A tábor során több alkalommal volt lehetőség fagyizásra is. A legelső napon Tarpai József, a Kárpátaljai Magyar Nagycsaládosok Egyesületének elnöke hívta meg egy-egy fagyialtra a hittanosokat.

Nagy köszönet jár a hitoktatóknak: Birta Gabriellának, Béres Erzsébetnek, Kornicki Alexandrának, Kornicki Nikolettának, Szász Mariannának és Szibert Klárikának, akik minden nap tárt karokkal, szeretetteljes szívvel és türelemmel fogadták a gyerekeket, figyeltek külön-külön mindenkire, és a sok programon át mindent megtettek azért, hogy a tábor által a gyerekek közelebb kerüljenek Jézus Szent Szívéhez.

Fehér Rita

Márián keresztül Jézushoz Zarándoklat a częstochowai Szűz Mária-kegyhelyre

A Munkácsi Szent István Líceum diákjai és a császlóci hittanosok Mihalovicsné Tóth Krisztina hitoktató vezetésével június 22. és 25. között zarándoklaton vettek részt a len-

gyelországi Częstochowában található Jasna Góran (Fényes-hegy), ahol a csodatevő Fekete Madonna-ikont őrzik.

A Misszió Tours Utazási Iroda szervezésében több száz magyar zarán-

dokkal együtt a 30 fős kárpátaljai csoport június 22-én, hétfőn indult a Fekete Madonna Zarándokvonattal Budapestről Lengyelországba, a pálos szerzetesrend által létrehozott częstochowai Szűz Mária-kegyhely-

re. A csoport lelki vezetői Kovács Gergely gyulafehérvári érsek, Tamás József ny. segédpüspök és Bátor Péter Bontond OSPPE pálos szerzetes voltak. A zarándokvonaton már az utazás első pillanataitól kezdve meghitt, imádságos légkör uralkodott. A résztvevők közösen imádkoztak, liturgikus énekek hangzottak el, valamint gyónásra is volt lehetőség, így az út maga is a zarándoklat fontos részévé vált.

Késő délután a zarándokok megérkeztek Częstochowába. A szállások elfoglalása után részt vettek a Jasna Góra-i kegyhely hagyományos esti Mária-imádságán (Apel Jasnogórski). Az imádság a lengyel katolikus hitélet egyik fontos eleme, amely a nemzeti összetartozást és a Szűzanya iránti hűséget fejezi ki.

Megérkezve a zarándokok megcsodálhatták a lengyel katolicizmus és függetlenség jelképévé vált Fekete Madonnát, amely Európa-szerte a leginkább ismert Szűz Mária-ábrázolások közé tartozik. A częstochowai kegykép előtt imádkozva a csoport tagjai hálát adtak a kapott gyelmekért, és kéréseikkel fordultak a Szűzanyához.

A legenda szerint az ikont Szent Lukács evangélista festette egy cédrusfa asztallapra, amelyet a Szent Család használt Názáretben. 1430 húsvétján rablók fosztották ki a kolostort, és a szentképet is el akarták vinni. Egy szekérre rakták, ám a lovak nem mozdultak. A dühös támadók ekkor a földre dobták az ikont, és egyikük karddal kétszer rácsapott Mária arcára. A szentségtörő a harmadik csapás előtt holtan rogyott össze. Bár az évek során a restaurátorok többször is megpróbálták helyrehozni a képet, a kardvágások helyei újra és újra megjelentek, emlékeztetve a hívőket a szentségtörésre. Végül felhagytak az eltüntetésükkel, felismerve a Szűzanya óhaját, hogy megőrizze sebhelyeit.

A keddi nap ünnepélyes, fanfáros képfelnyitással indult a Kegykápolnában, amelyet a Szent II. János Pál kápolnában tartott magyar nyelvű szentségimádás követett, miközben a Wiczernik udvarban gyónási lehetőség várta a híveket. A nap további részében a csoport tagjai számos lelki programon vettek részt a magyar pálosok által alapított Jasna Góra (Fényes-hegy) szentélyében. Ezt a gazdag eseménysort a bazilikához való ünnepélyes bevonulás, majd az ott bemutatott főpapi szentmise koronázta meg. A lelki feltöltődést Petrás Mária Kossuth-díjas népdalénekes és Pálmai Árpád egyházzenei zenei áhítata tette emlékezetessé.

Szerdán is számos közös imádság és lelki program várta a zarándokokat. Különösen emlékezetes volt az ün-

nepélyes felvonulás Częstochowa belvárosából a Szűz Mária sugárúton át a Fényes-hegyre, amelynek során megkoszorúzták a katyni és a szmolenszki áldozatok emlékművét. Ezt követően szentmisén vettek részt a Kegykápolnában. A Boldog Özséb díszkútnál tartott megemlékezés és koszorúzás után a zarándokok keresztutat jártak a lelki vezetők elmélkedéseit követve. Ezt közös rózsafüzér és lengyel–magyar nyelvű Apel-imádság követte, amelyben tíz kárpátaljai diák előimádkozóként vett részt. A napot az éjszakai sötétségben felragyogó, ünnepélyes gyertyás körmenet zárta.

A częstochowai Mária-kegyhely után a zarándokok csütörtökön Krakkóba utaztak, ahol újabb élmények várták őket. Megérkezésük után felvonultak a Szent II. János Pál-bazilika melletti térre, részt vettek a pápa szobrának ünnepélyes megkoszorúzásán, majd a bazilikában tartott főpapi szentmisén. Ezután megtekintették az Isteni Irgalmasság-bazilikát, Szent Fausztina nővér kolostorát és ereklyéit, valamint a Magyar Szentek Kápolnáját.

Hazafelé tartva Kovács Gergely érsek, a zarándokvonat lelki vezetője arra buzdította a résztvevőket, hogy ne csupán a szép emlékeket vigyék haza, hanem egy irányt, egy célt is. „A zarándoklat – hangsúlyozta – nem kirándulás és nem turisztikai élmény. Az úti cél az, hogy eljussunk Isten országába. Fontos, hogy az életünk e zarándoklat után merre fordul, merre vezet.”

Az érsek atya arra is felhívta a figyelmet, hogy a kegyelem nem a rendkívüli pillanatokban, hanem a hétköznapi napokban vizsgáljuk. Emlékeztetett: mindannyian meghatódtunk a Fekete Madonna kegykép előtt, élmény volt a képfelnyitás, az Apel-imádság és a gyertyás körmenet. Az igazi kérdés azonban az, hogy három-négy hét múlva otthon mi változik meg bennünk. Türelmesebbek, megbocsátóbbak leszünk-e, tudunk-e időt adni a Jóistennek? A zarándoklat hitelessége ott fog eldőlni, abban fog megmutatkozni.

A főpásztor kiemelte, hogy az ötszáz magyar zarándok közös imádsága megmutatta: a kereszténységet nem egyedül kell megélnünk, sokan vannak, akik ugyanahhoz az Úrhoz tartoznak, mint mi. Arra is figyelmeztetett, hogy a keresztény ember legnagyobb kísértése nem a gyengeségben rejlik. „A legnagyobb kísértés a remény elvesztése, amikor feladnánk a reményt. Én úgy érzem, hogy ezen a zarándoklaton a reményünkben megerősödtünk, hát vigyük haza ezt a reményt, ne engedjük, hogy kopjon, elfogyjon! Maradjunk erősek a reményben!” – fogalmazott.

A zarándoklat végén nem az a legfontosabb kérdés, mit láttak a résztvevők, hanem az, hogy mit visznek haza magukkal – hangsúlyozta az érsek atya. Hiszen ha a zarándokok csupán a helyszíneket keresték fel, az élmények idővel megfakulnak; ha azonban közelebb engedték magukhoz Krisztust, és a szívükben valami megerősödött, akkor ez az út évek múlva is folytatódni fog. Nem az a fontos, merre jártunk, hanem hogy hazatérve ezt mondjuk: „Engem Isten útközben megszólított, és én most azon vagyok, hogy ne felejtsem el, amit mondott” – zárta gondolatait.

Lautner Gabriella

Beregszászi hívek a Dobóruszkai Nyári Kulturális Napon

Dobóruszka egy különleges hely Szlovákia keleti csücskében, az ukrán-szlovák határ közelében. Hogy miért különleges ez az alig 600 lakost számláló, kis magyarlakta falucska nekünk, beregszásziaknak?

Pásztor Ferenc, mielőtt Beregszászban szolgált, Dobóruszán volt plébános 21 éven át! Mindkét település a mai napig nagy szeretettel gondol az egykori plébánosra, és máig őrzi az emlékét. Mindkét településen található egy-egy Pásztor Ferenc-ház, amely Beregszászban közösségi házként, Dobóruszán pedig emlékházként működik. Egy másik egybeesés, hogy mindkét település római katolikus temploma a Szent Kereszt felmagasztalása titulust viseli.

A beregszászi hívek régi álma volt, hogy elzarándokoljanak Dobóruszkára. Idén a szlovákiai hívek meghívására vettek részt július 5-én a hagyományos Nyári Kulturális Napon. A kárpátaljai csoport már korán reggel elindult, hogy odaérjen a 10 óra 30 perckor kezdődő ünnepi szentmisére.

Még a szertartás előtt Varga Judit, a dobóruszkai egyházközség koordinátora bemutatta a templomot, és különös szeretettel mesélt arról a templomrészről, amely Pásztor Ferenc szolgálatának idején készült el.

A szentmisét Bör Roland esperes mutatta be. Mivel éppen aznap ünnepelték Szent Cirill és Szent Metód, Szlo-

vákia védőszentjeinek ünnepét, ezért prédikációjában megemlékezett a két hittérítő fontos állomásairól, szolgálatáról, valamint Dobóruszka két hősről, Dobó Istvánról és Pásztor Ferencről.

A szertartás után, délben a vendégeket finom töltött káposztával és süteménnyel kínálták meg a szervezők.

Délután két órakor vette kezdetét a megemlékezés és a kulturális program, amely színes műsort kínált az egybegyűlteknél. A program Dobó István sírhelyénél kezdődött a templomban, ahol köszöntőt mondott Lucsko Márton helyi plébános, miután Fulajtár Bernát hagyományörző szavát hallhatták a jelenlévők.

A rendezvény egyik fővendége Novákné Mlakár Zsófia, az Egri Vármúzeum igazgatója volt, aki Dobó István életéről, szerepéről és emlékének őrzéséről tartott előadást.

A jelenlévők ezután Pásztor Ferenc vértanúhalálát halt egykori plébánosokról emlékeztek meg, párhuzamot vonva Dobó Istvánnal. A két hős egyik fontos közös jellemzője, hogy mindketten védelmezők voltak: egyikük az egri várat, a magyarokat védte a törököktől, másikuk pedig az emberi lelkek üdvösségéért harcolt a végsőkig.

A dobóruszkai templom tornyát a közelmúltban sikerült felújítani, így az ünnepi nap jó alkalom volt arra, hogy a hívek és a vendégek körében megtörténjen a toronyszentelés, amely Márton atya jóvoltából valósulhatott meg.

Az egri delegáció tagjaiként érkeztek meg az ünnepre a vitézek, akik a templom előtti téren egy-egy díszlövessel emlékeztek meg a két hősről.

A délután énekel és táncol folytatódott. A közönség megcsodálhatta a Szirén népdalkör, a Komócsa táncegyüttes és a Bazsarózsa asszonykórus tartalmas fellépését. A délután sztárvendége Miroslav Sýkora volt, aki csodálatos hangjával és tehetségével varázsolta el az egybegyűlteket.

A nap végén a beregszászi csoport megtekinthette a Pásztor Ferenc-emlékszobát, majd megköszönte a vendéglátóknak a szívélyes fogadtatást.

Fehér Rita

Lucsok Miklós OP püspök Nagyszőlösön: a Szentlélek legfőbb ajándéka – Ő maga

2026. május 30-án a nagyszőlősi Urunk Mennybemene-tele-templomban csodálatos, különleges és felejthetetlen eseménynek lehettek részesei a helyi hívek: Lucsok Miklós OP megyéspüspök kiszolgáltatta a bérmlás szentségét 20 fiatalnak, valamint 4 személyt áldásban részesített.

Ez a nap fontos mérföldkövé vált fiataljaink lelki fejlődésében, és számos szép emlékekkel gazdagította szívüket.

A bérmlásra hosszú időn keresztül készültek elmélyítve hitbeli ismereteiket és elsajátítva a keresztyén értékek szerinti életet. Ebben Weinrauch Márió OFM atya segítette őket. Az ünnepi szentmise során a nagyszőlősi hívek megkapták a Szentlélek ajándékait és áldásban részesültek. Mindez segíti őket hitük megerősítésében, a jó cselekedetek gyakorlásában és

abban, hogy az Egyház aktív tagjait válnak.

Homíliájában a püspök a bérmlás szentségének jelentését magyarázva hangsúlyozta, hogy a felnőtt élet szorosan összekapcsolódik a szolgálattal, vagyis azzal a döntéssel, hogy szolgálni akarok. „Ezt a szentséget a megerősítés szentségének, konfirmációnak is nevezzük. Ahhoz tehát, hogy szolgálni tudjunk, megfelelő erőre van szükségünk. Jézus arra tanít bennünket, hogy mindig legyünk nyitottak az erő forrására. Mert Isten az erő forrása, Isten a szeretet forrása, Isten a bölcsesség forrása.”

Miklós püspök kiemelte, hogy a Szentlélek első és legfontosabb ajándéka Ő maga. „Nem csupán a Szentlélek ajándékait kapjuk meg, hanem magát a Szentlelket fogadjuk be – Isten temploma vagyunk.”

A munkácsi ordinárius kérdéseket intézve a jelenlévőkhöz arra ösztö-

nözte őket, hogy gondolkodjanak el azon, mit is jelent az, hogy Jézus az Úr. „Rábízod-e az életedet Jézusra? Ő-e az életed Ura? Beengeded-e Őt életed minden területére? Hiszed-e, hogy Jézus az életed útja? Hiszed-e, hogy Jézus az igazság, aki feltárja előtted a teljes igazságot rólad és az életről? Hiszed-e, hogy Jézus maga az élet? Hiszed-e, hogy az Ő Teste és Vére az élet? Ha mindez megvalósul benned, akkor elmondhatod: »Jézus az Úr.« És ez a Szentlélek ajándéka.”

A nagyszőlősi hívek hálása a püspöknek szolgálatáért és e fontos szentség kiszolgáltatásáért. „Miklós püspök látogatása és útmutató szavai számunkra az inspiráció forrásává váltak, és emlékeztetnek arra, hogy Isten mindig velünk van életünk során” – mondta Huncelizer Katalin.

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján

Szent László király tisztelete Nagybakoson

Nagy tisztelettel és szeretettel emlékeztek meg a nagybakosi római katolikus hívek Szent László királyról június 27-én, hiszen templomuk védőszentjét, búcsúnapiját ünnepelhették ezen a napon.

A különféle virágokkal díszített templom tárt ajtókkal várta a híveket, akik szép számmal jelentek meg ezen a szombat délelőtt. A szentmisére a környékről is érkeztek zarándokok, többek között Beregszászból, Nagybecsényből.

A szertartáson Jaczkó József kaszonyi plébános volt jelen házigazdaként, valamint két meghívott vendége: Molnár János beregszászi esperes-plébános, a szentmise főcelebránsa és Bacsó Róbert, az ünnep szónoka.

A szentmise elején József atya és János atya is köszöntötte a híveket.

Bacsó Róbert szépen összeszedett gondolatokat fogalmazott meg Szent László életéről, uralkodásáról és Istennel való kapcsolatáról. A szentbeszéd központi gondolatát így fogalmazta meg:

„A valódi keresztyén nagyság ugyanis nem abban mutatkozik meg, hogy valaki milyen hatalmas, hanem abban, hogy mit kezd az erejével. Saját dicsőséget szerez vagy másokat védelmez”.

Majd párhuzamot húzott a mai háborús időszak és Szent László nem kevésbé békéltetőbb időszaka között.

A szentéletű királyunk minden nehézség és viszontagságos évek ellenére igyekezett országot építeni és jövőt teremteni. Hiszen nem külső erőben bízott, hanem volt egy belső alapja: az Istenbe vetett bizalom.

Végül összegezte, hogy Szent László király követése akkor valósul meg az életünkben, ha észrevesszük itt Kárpátalján közelünkben élő segítségre szoruló embertársainkat és segítőt jobbot nyújtunk nekik.

Az építő gondolatokat szívükbe zárva, a hívek buzgón vettek részt a szentmise második részén, a felajánlásban és a szentáldozásban. A szertartás után a helyi hívek finom nagybakosi töltött káposztával és süteménnyel kínálták meg a vendégeket.

Fehér Rita

A fájdalom mögé látni

Gyászfeldolgozást tanultak a hitoktatók Munkácson

Május 30-án második alkalommal tartották meg Munkácson a hitoktatók számára meghirdetett „Gyermekgyász-feldolgozás” elnevezésű képzést, amelynek célja az volt, hogy a résztvevők mélyebb betekintést nyerjenek a gyász folyamatába, és gyakorlati segítséget kapjanak a veszteséget átélt gyermekek támogatásához, középpontba állítva a közösségek támogató szerepét.

A képzést ezúttal is Albert Éva magyarországi pedagógus, gyermekvédelmi és mentálhigiénés segítő szakember, gyerekgyászkiadó, valamint gyermekgyász-csoportvezető és csoportvezető képző vezette. Az előadások magyar nyelven zajlottak, melyek során 14 magyar ajkú résztvevő számára nyújtottak értékes szakmai és gyakorlati ismereteket.

A programot – akárcsak az első alkalommal – a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye Katechetikai Irodája szervezte meg, Rohozsán József állandó diakónus, az iroda igazgatójának vezetésével. A szervezők reményüket fejezték ki, hogy a megszerzett tudás révén a hitoktatók még nagyobb érzékenységgel és szakmai felkészültséggel tudják kísélni a gyászoló gyermekeket és családjaikat.

A résztvevők rendkívül pozitívan értékelték a programot, és megerősítették, hogy fontos a gyermekek lelki támogatásával és a veszteségélmények feldolgozásával kapcsolatos ismeretek bővítése. Mint kiemelték, a program számos olyan tapasztalatot és felismerést hozott, amelyeket a mindennapi munkájuk során is hasznosítani tudnak.

Az alábbiakban Mihalovicsné Tóth Krisztina beszámolóját olvashatják:

„A képzés két részből állt. A délelőtti előadás során betekintést nyerhettünk abba, hogy valójában mit jelent a gyász, és milyen következményekkel járhat, ha azt nem tudjuk megfelelően feldolgozni. Szó esett az elfojtott gyászcsoportról, a tagadásról, valamint arról is, hogyan jelenik meg a veszteség feldolgozása a gyermekek életében. Megtanulhattuk felismerni azokat a viselkedési jeleket, amelyek arra utalhatnak, hogy egy gyermek gyászal, és azt is, hogy ezek a feldolgozatlan érzések akár felnőttkorig is elkísérhetik az embert.

Különösen fontos felismerés volt számunkra, hogy a gyász nem csupán egy szeretett személy elvesztéséhez kapcsolódhat. Egy válás, a család szétszakadása vagy más jelentős veszteség is mély sebeket hagyhat a gyermekek lelkében, amelyeket ugyanúgy fel kell ismerni és kezelni.

A délutáni foglalkozás gyakorlati jellegű volt. Olyan módszereket sajátíthattunk el, amelyek segítségével kötetlen beszélgetést kezdeményezhetünk azokkal a gyermekekkel, akik nem képesek önállóan feldolgozni gyászukat.

Foglalkoztunk az érzelmek kifejezésének lehetőségeivel, a kedves emlékek felidézésének fontosságával, valamint azzal, hogyan segíthetik a különféle alkotó tevékenységek – rajzolás, ragasztás, kézműves foglalkozások – a gyermekeket abban, hogy megőrizték elveszített szeretteik emlékét, és fokozatosan elinduljanak a gyógyulás útján.

A továbbképzés nemcsak szakmailag gazdagított bennünket, hanem emberileg is sokat adott. Hasznos ismeretekkel, új szemlélettel és gyakorlati eszközökkel térhettünk haza, amelyeket hitoktatói szolgálatunk során is kamatoztathatunk. Minden résztvevő hálátelt szívvel, feltöltődve és jó hangulatban zárta a napot.

Ezúton is köszönjük Albert Évának az értékes előadást és a közösen eltöltött tartalmas időt.

Hasonlóan elgondolkodtató visszajelzést osztott meg Kihntenko Szilvia is, aki arról beszélt, hogy a képzés során mennyire átforgalmazódott a témával kapcsolatos korábbi szemlélete:

„Úgy érkeztem erre a mentálhigiénés napra, hogy biztosan tudom, miről lesz szó dióhéjban. A nap végére azonban teljesen más lett a meglatásom azzal kapcsolatban, amit előzetesen elképzeltem. Itt is megmutatkozik, hogy Isten mindig jobban tudja, mikor és mire van szükségünk. Hiszem, hogy célja volt ezzel a nappal mindannyiunk számára.

Mivel egyre gyakrabban érint bennünket ez a téma a környezetünkben, hasznos tudni, hogyan állunk szemben ezzel a nehéz kérdéssel. Köszönet Albert Évának, hogy igent mondott erre a napra, és hogy szívét-lelkét belefektette ebbe a szolgálatba.

Saját magamra tekintettel is elmondhatom, hogy nekem is segített néhány dolgot más szemszögből látni és gondolni a gyászcsoportról. Egy mondat, amelyet gyermeki lélekkel a szívembe zárok: „Nincsenek messze, csak az Úr Jézus másik oldalán.”

Köszönet és hála érte!”

Fotó: Rohozsán József állandó diakónus

Forrás.itt

Egyházmegyei dicsőítő alkalom Munkácson

Munkácson 2026. május 17-én egyházmegyei dicsőítő alkalmat tartottak, melyre Kárpátalja különböző részeiről érkeztek a hívek a Tours-i Szent Márton-székesegyházba. Az esemény célja az volt, hogy a közös dicsőítés, a tanúságtételek és az ima által erősítse a résztvevők hitét, valamint a közösség egységét.

Megyesi László állandó diakónus üdvözölte a jelenlévőket: Lucsok P. Miklós megyéspüspököt, Rácz István benei plébánost, Hortobágyi Arnold OSB atyát, Pogány István munkácsi plébánost, Béres István diakónust, a Forrás.itt kórusát és zenészeit, valamint az egybegyűlt híveket. Beszédében elmondta, hogy számára a dicsőítés annak örömteli kifejezése, hogy Isten jelen van az életünkben, és hálát adhatunk szeretetért és jóságáért.

A program dicsőítéssel kezdődött, melyet a Forrás.itt kórusa vezetett. A jelenlévők szívvel-lélekkel kapcsolódtak be az éneklésbe, imádságos, meghitt hangulatot teremtve a templomban.

Ezt követően tanúságtételek hangzottak el, amelyek személyes hitbeli tapasztalatokon keresztül mutatták be Isten jelenlétét a mindennapokban. Ezek a megosztások bátorítást és lelki megerősítést nyújtottak a jelenlévők számára.

Tanúságtételt tett Fudella József, aki elmondta, hogy vallásos családban született, gyermekkorától rendszeresen járt szentmisére. Tizenhárom éves korában kezdte olvasni a Bibliát, és ebben az időszakban sokat, mély hittel imádkozott beteg édesanyjáért, aki végül meggyógyult. Kiemelte, hogy bár a hit mindig jelen volt az életében, Jézus élő valóságát igazán a József Nemzedék közösségében tapasztalta meg. Ez egy aktív, keresztény evangelizációs közösség Nevetlenfaluban, amely a Szent András Evangelizációs Iskola hálózatához tartozik. Küldetésük, hogy evangelizációs kurzusok, hitmélítő alkalmak

és dicsőítő összejövetelek szervezésével szolgálják és hirdessék az Úr Jézust, valamint a Szentlélek erejével vezessenek másokat is Krisztushoz.

József tanúságtétele azért is volt különleges, mert nem egyedül osztotta meg gondolatait: csatlakoztak hozzá a nevetlenfalui József Nemzedék tagjai is. Tanúságtételükben arról számoltak be, hogyan találkoztak Jézussal, és ez a találkozás miként formálta át jellemüket. Arról is szóltak, hogy ez a kapcsolat új irányt adott életüknek, és lelki békét, valamint reményt hozott számukra. Mindannyiuk számára létfontosságúvá vált ez a testvéri közösség, ahol újra és újra kézzelfoghatóan tapasztalhatják meg a feltámadt Krisztus szeretetét.

Ezután következett a szentmise, amelynek főcelebránsa a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye püspöke, Lucsok P. Miklós volt. Koncelebrált Rácz István benei plébános és Hortobágyi Arnold OSB atya.

Szentbeszédében a főpásztor felidézte, hogy Jézus három éven át tanította a tizenkét apostolt, megosztva velük a mindennapokat. Mennybemenetele előtt pedig így szólt a tanítványokhoz: „Menjetelek, tegyetek tanítványommá minden népet, tanítsátok meg őket mindarra, amire én tanítottalak benneteket.” A mi küldetésünk is az, hogy Jézus tanítványainvá váljunk.

Ezt követően Miklós püspök arról elmélkedett, hogy mi is valójában az örök élet. Az utolsó vacsorán el-

hangzott főpapi imát idézve rámutatott, hogy az Atya hatalmat adott a Fiúnak, hogy örök életet adjon a benne hívőknek. János evangéliumára hivatkozva rávilágított az örök élet valódi lényegére: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17,3) Az örök élet ugyanis nem csupán a halál után kezdődő végtelen létet jelent. Sokkal inkább egy mély, személyes, szeretetteljes és élő kapcsolatot Jézussal, amely nem a távoli jövőben, hanem már itt, a földi jelenben elkezdődik. Az örök élet kulcsa Isten megismerése. De milyen út vezet a megismerésig? A főpásztor rávilágított: Isten megismeréséhez az önismereten és mások megismerésén keresztül vezet az út. Ha őszintén szembenézünk önmagunkkal, és rálátunk arra, kik is vagyunk valójában, akkor sokkal mé-

lyebben meg tudunk nyílni Isten előtt is. Sokszor elhatalmasodik rajtunk a félelem, a harag és az idegesség. Hol van ilyenkor Isten? A válasz a szívünk megnyitásában rejlik. Megtapasztaljuk, hogy Ő ott van a mindennapjainkban, és arra hív, hogy a próbatételek közepette is keressük a Vele való személyes kapcsolatot. Amikor egyre mélyebb kapcsolatba kerülünk az élő Istennel és jobban megis-

merjük, elkezdjük érezni az örök élet jelenlétét már most, a földi létünkben.

A szentmise után agapéra került sor, amely lehetőséget adott a költen beszélgetésre és a közösség erősítésére.

A nap zárásaként a szentségimádás és a közbenjáró ima csendes, elmélyült, imádságos légkörben történt, mely során a résztvevők személyes és közösségi kéréseiket vitték Isten elé. A

szentségimádást Hortobágyi Arnold OSB atya vezette.

Az oltárnál ki volt helyezve Szent Benedek, Európa védőszentjének ereklyéje. A hívek a szent közbenjárását kérve imádkoztak a világ, Ukrajna és szívük békéjéért. Az imaalkalom résztvevői Szent Benedek ereklyéjének áldásával térhettek haza.

Lautner Gabriella

Jézus Szentséges Szíve Évének búcsúünnep a Munkácsi egyházmegyében

Az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia által Jézus Szentséges Szíve Évének meghirdetett 2026-os esztendő arra hívja a híveket, hogy elmélyüljenek Krisztus szeretetében és megerősödjenek hitükben.

Jézus Szentséges Szívének főünnepét az Egyház idén június 12-én ünnepelte. E jeles alkalmából a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyében búcsúünnepségeket tartottak a benei és a munkácsi Várpálánka városrészen található Jézus Szentséges Szíve-plébániatemplomokban. A templomokat az ünnepre gyönyörűen feldíszítették. Az szentmisék főcelebránsa Lucsok Miklós OP megyéspüspök volt.

A benei Jézus Szentséges Szíve-plébániatemplomban a szentmise 10 órakor kezdődött. A búcsúra az egyházmegye számos településéről érkeztek hívek, hogy közösen adjanak hálát Krisztus szeretetéért, és részesüljenek az ünnep kegyelmeiben.

Szentbeszédében Miklós püspök hangsúlyozta, hogy minden ember szívében ott él a szeretet utáni vágy. „Isten a szeretet. Isten nélkül nem tudunk szeretni” – fogalmazott a főpásztor rámutatva arra, hogy a szeretet forrása maga az Isten, nincs szeretet Isten nélkül. „Isten úgy nyitotta meg a Szívét, hogy a mi szívünk meg tudjon nyílni” – mondta. Elmélkedésében arra is rámutatott, hogy az egész Egyház misztériumának és Jézus köztünk való jelenlétének lényege az, hogy be tudjuk fogadni ezt a szeretetet. Ha megtapasztaljuk Isten szeretetét, akkor megyünk és szolgálunk. Minél jobban be tudjuk fogadni Isten szeretetét, annál jobban leszünk képesek szeretni.

A püspök atya arra buzdította a jelenlévőket, hogy

nyissák meg szívüket Krisztus előtt, és engedjék, hogy az Ő szeretete alakítsa életüket. „A Jóisten úgy akar szeretni minket, hogy mi megtapasztaljuk az Ő szeretetének a teljességét, és mi is egymást teljes szívvel szeressük” – mondta Miklós püspök.

A szentmise után a hívek a falu végén található plébániára zarándokoltak. A plébániakertben a Jézus Szíve szobornál elimádkozták a Jézus Szíve-litániát, majd közös énekléssel dicsőítették az Urat. A templombúcsú a zárt teraszon rendezett agapéval ért véget.

Az esti szentmisén a papságot és a jelenlévő híveket Pogány István, munkácsi plébános köszöntötte. Jevhen Fizer atya beszédében megjegyezte, hogy ebben a munkácsi városrészen minden vasárnap három nyelven tartanak szentmisét: ukránul, magyarul és németül. Ezek a Jézus Szentséges Szíve templomban, valamint a közelben található Szűz Mária szent neve templomban váltakozva vannak megtartva.

Miklós püspök homíliáját az egység egy csodálatos pillanatáról szóló tanúságtétellel kezdte, mely Benén, a reggeli szentmise alatt történt a szentáldozás utáni csendben és imádságban. „Ez a szívek nagyon mély egységének megtapasztalása volt” – mondta.

Ezután a jelenlévőkhöz fordulva a főpásztor kifejtette: „Jézus Szíve titkának legmélyebb mélysége, legmélyebb valósága az Atyával való teljes egység. Ez egy állandó egység. Ez az egység abban áll, hogy Jézus szüntelenül befogadja a szeretetet, ugyanakkor tovább is adja azt... A szeretet nem arról szól, hogy mi szeretjük Istent, hanem arról, hogy ő szeret minket. Isten szeret téged. Isten szeret engem. Isten most is szeret. Ha nyitott vagy arra, hogy ezt a szeretetet befogadd, megtapasztalhatod.”

A szentmise szentségimádással zárult, amely során kiengesztelő imádságban kértek bocsánatot a Jézus Szentséges Szívét ért sérelmekért. Az ünnepélyes szentségi áldás után az ünnepelés a templom udvarán szeretetvendégséggel folytatódott.

Ez jó alkalom volt a beszélgetésre és az öröm megosztására, amely segít abban, hogy „egymást Isten szeretetének befogadására tanítsuk”, ahogyan azt Miklós püspök mondta a homíliájában.

Fotó: Weis Viktória / Veritas (Bene);

Lucsok Miklós megyéspüspök felszentelte Szentmiklóson a felújított templomot

Június 24-én Szentmiklóson, Keresztelő Szent János születésének főünnepén templom- és ol-társzentelésre került sor a szent nevét viselő plébániatemplomban, amelyet Lucsok Miklós OP megyéspüspök végzett.

Az ünnepi szertartásra a plébánia híveinek több nemzedéke gyűlt össze, és számos vendég is érkezett más településekről.

A szentmisén Miklós püspökkel koncelebráltak a plébánián szolgáló szalvatoriánus atyák, Tomasz Koza és Jevhen Zsukovszkij; a korábban itt szolgáló, erre az alkalomra idelátogató Antoni Zięba; a munkácsi vendégek: Szerhij Gerzanic atya, püspöki irodaigazgató és Jevhen Fizer atya, munkácsi káplán; továbbá az ungvári ferencesek: Valentin Tokar atya és Richard Stopa diakónus.

„Minden azzal kezdődött, hogy kinevezték hozzánk Tomasz atyát, aki kezdeményezte a felújítást – mesélte Paszko Szilvia. – A templom teljesen megújult, és korszerű, modern stílusban nyerte el új arculatát.”

A templomba való belépés előtt a püspök atya emlékeztetett arra, hogy ez a hely már régóta Istennek van szentelve, és a felújítás befejeztével most ismét felszentelik. A liturgikus ünnepelés a templomszentelés szertartásával vette kezdetét. Ennek jeleként a főpásztor imádság kíséretében a meghatározott helyeken krizmával megkente a templom falait, majd ezt követően sor került az új oltár felszentelésére is. Az ünnepélyes bevonulás során a templomban elhelyezték a Szalvatoriánus rend alapítójának, *Keresztől nevezett Ferenc Mária Jordan* atya ereklyéjét.

Szentbeszédében a főpásztor hangsúlyozta, hogy a külső tér – mint ez a templom is – azt tükrözi, milyennek kell lennie a belsőnek: „Belülről is ugyanilyen tisztának, szépnek és megújultnak kell lennünk, és Jézusnak kell a szívünk középpontjában állnia. Mi magunk is templom vagyunk. ... Ahogyan belépünk erre a helyre, ugyanúgy belépünk a saját szívünkbe is, hogy ott Jézussal beszéljünk. Hogyan beszélgetünk vele? Imádkozunk, majd elkezdünk figyelni. Hallgatjuk, mit mond nekünk az Úr.”

Ebben a megvilágításban a főpásztor rámutatott arra, hogy a szívünk úgy van megteremtve, hogy az Istennel való találkozás helye legyen.

A püspök atya arra is felhívta a figyelmet, hogy ezen a napon Keresztelő Szent János születésének főünnepét tartjuk, aki ennek a templomnak a védőszentje. „Vajon mi lesz ebből a *gyermekből*?” – hangzott el a felolvasott Evangéliumban. „És ez egy nagyon helyénvaló kérdés” – hangsúlyozta Miklós püspök. Erdemes feltenni magunknak ezt a kérdést, mert ez az életünk céljára vonatkozik. Arról beszélt, hogy már születésétől fogva úgy kell nevelni a gyermeket, hogy a legfontosabb az Istennel való kapcsolata legyen. Éppen ilyen szellemben irányították Keresztelő Szent János életét szülei, Zakariás és Erzsébet.

Miklós püspök egy olyan eseményre is visszaemléke-

zett, amely ezen a napon történt 23 évvel ezelőtt: ekkor szentelték pappá.

A püspök atya hangsúlyozta, hogy Keresztelő Szent János útja egyben az ő papi jelmondata is: készíteni az Úr útját, vagyis felkészíteni az embereket, hogy közelebb kerüljenek Jézushoz, és mélyebben megéljék ezt a találkozást. Mint mondta, a papok és a püspökök előkészíthetik a templomot és megírhatják a szentbeszédet, de Jézust már a híveknek kell követniük. „Mindenkinek magának kell elindulnia” – emelte ki a főpásztor.

Arra buzdítva a szülőket, hogy a gyermekek már az ő példájukon keresztül lássák, hogy Jézus áll az életük középpontjában, a főpásztor e szavakkal zárta homíliáját: „Ma hálát adunk Istennek és az Ő gondviselésének, hogy megújította ezt a templomot, azért, hogy mi és mindazok, akik ide betérnek, megújulhassanak, és utat készíthessenek másoknak. Utat készíteni másoknak: ez mindannyiunk küldetése. Egyrészt megismerni Jézust és egyesülni vele, másrészt pedig meghívni másokat is, megmutatva nekik Őt a saját életünkkel.”

A plébánia organistája, Valerija Zirnzak asszony elmondása szerint a hívek ehhez a templomszenteléshez nemcsak a fizikai felújítás révén jutottak el. Az ünnepre való felkészülés – valószínűleg öntudatlanul, de – már régen elkezdődött. Egykor ugyanis itt még német nyelven mutatták be a szentmiseket, ám a német lakosság leszármazottai elköltöztek vagy asszimilálódtak.

Később egy ideig magyar nyelven folytak a szentmisek, majd – éppen abban az időszakban fokozatosan bevezették a szentmise egyes részeit ukrán nyelven is. Az ukrán nyelv használata pedig hozzájárult a gyermekek és fiatalok bevonásához, akiknek a hitéleti oktatását Johanna Szlovján nővér kezdte el a Páli Szent Vincéről nevezett Keresztény Szeretet Leányai Társulatból.

Az ünnephez való készülődés – amely egyben a templom búcsúja is volt – igazi közösséggé kovácsolta a híveket, maga az ünnep pedig lelkileg teljesen felemelte őket. Szálljon hát itt továbbra is imádság az Úrhoz, és újuljanak meg lélekben mindazok, akik betérnek e templom falai közé! Keresztelő Szent János, a templom védőszentje segítsen mindenkinek megtalálni az Istenhez vezető utat, és megmutatni ezt az utat másoknak is.

Reshetar Tetjana írása alapján

VI. Kárpátaljai Ministráns Tábor és Focikupa

2026. június 29. és július 2. között immár hatodik alkalommal rendezték meg a nagy népszerűségnek örvendő Ministráns Tábor és Focikupát. Az idei év újdonságaként a tábor programjába beépítve először került sor az Egyházmegyei Ministráns Olimpiára. Az eseménynek ezúttal is Karácsfalva adott otthont.

A résztvevő csapatok az egyházmegye egész területéről érkeztek: Técső, Visk, Huszt, Nagyszőlős, Nevetlenfalu, Csepe, Fancsika, Ardó, Tiszaújlak, Bene, Munkács, Ungvár, Császlóc, Szelmenc, Rát és Koncháza képviseletében összesen mintegy 90 ministráns gyűlt össze. A legfiatalabb résztvevő mindössze 7 éves volt.

A focimérkőzések két korosztályban, mikro és makro kategóriában zajlottak. A nagy melegre való tekintettel a meccseket reggel és vacsora után rendezték meg, míg napközben a háromfordulós ministránsolimpián vettek részt a táborozók. Ezen a megmérettetésen háromfős csapatok mérték össze a ministrálással kapcsolatos tudásukat. Bár a harmadik forduló a Liturgia mesterei címet viselte, szép számmal akadtak olyan csapatok, amelyek sikerrel vették az akadályokat, és bebizonyították, hogy igazán otthonosan mozognak a liturgikus térben.

A focikupán a következő eredmények születtek:

Mikro kategória: 1. helyezett Nevetlenfalu, 2. helyezett Técső, 3. helyezett Császlóc. A legjobb kapusnak járó elismerést a császlóci Prokop Dániel érdemelte ki, a gólkirály pedig a nevetlenfalui Barta Levente lett.

Makro kategória: 1. helyezett Nevetlenfalu, 2. helyezett Visk, 3. helyezett Huszt. A legjobb kapus a viski Popovics Károly, a gólkirály pedig a nevetlenfalui Budaházi Tamás lett.

A dobogós csapatok oklevelet és Szentírást kaptak, az első helyezettek pedig büszkén vihették haza a vándorkupát.

Az Egyházmegyei Ministráns Olimpia győztese az ungvári Sárkányölők csapata lett, melynek tagjai: Pónitz Áron, Virág Patrik és Tóth István. Nyereményük az oklevél mellett szintén Szentírás volt, a verseny fődíjaként pedig egy római zarándoklaton vehetnek majd részt.

A tábor záró szentmiséjét a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye főpásztora, Lucsok Miklós OP püspök mutatta be.

Hála Neked, Jézus, ezért a sok ministránsért, és hála a nagyszerű táborért!

Megegyesi László diakónus, szervező, ifjúságpasztorációs felelős

Zsarkovszkij Péter atya pappá szentelésének 40. évfordulója

Vannak olyan évfordulók, amelyeket nem az eltelt évek száma tesz igazán értékké, hanem valódi tartalmuk: az emberi sorsok, az imádságok, az öröm és a remény könnyei, a jócselekedetek, valamint mindazok a szívek, amelyekhez a lelkipásztor szolgálata során eljutott. Ilyen áldott jubileumot ünnepelt pappá szentelésének 40. évfordulóján a Munkácsi Egyházmegye általános helynöke, a Jó Pásztor plébánia plébánosa, Zsarkovszkij Péter atya.

Negyvenévi papi szolgálat nem csupán egy szám. Ezen évek mögött emberi történetek ezrei, meghallgatott gyónások és kiszolgáltatót szentségek állnak. Az Egyházért végzett fáradhatatlan munka éveit ezek: templomok felújítása és építése, a hívek lelki életének gondozása, valamint Isten szeretetének mindennapi tanúságtétele a saját példája által.

Ezen a napon Péter atyával együtt imádkoztak barátai és paptestvérei, akik Ukrajna különböző részeiről és külföldről érkeztek. Az ünnepi Szent Liturgiát Sztaniszlav Sirokoradjuk OFM püspök vezette, a megható homíliát pedig Leon Dubravszkij OFM püspök mondta el, hangsúlyozva, hogy a papi hivatás egy különleges ajándék, és kiemelte az ünnepelt sokéves önfeláldozó szolgálatát.

A liturgia végén a hívek szívből köszöntötték plébánosukat ezen a különleges és áldott jubileumon. Minden szóból hála áradt a lelki vezetésért, a támogatásért és az atyai gondoskodásért. Különösen megható volt a plébánia gyermekeinek fellépése, akik versekkel és énekekkel ajándékozták meg Péter atyát. Őszinte, gyermeki hangjuk volt a legszebb bizonyítéka annak, hogy szolgálata még a legfiatalabb szíveket is megérintette.

Az ünneplés a templomudvaron folytatódott, ahol a hívek közössége

szeretettel várták a jelenlévők számára. Baráti beszélgetések közben, meleg, családi hangulatban az emberek megosztották egymással emlékeiket, és örültek a közös találkozásnak.

Negyven évvel ezelőtt Péter atya igent mondott Istennek. Már négy évtizede hűséges ehhez a hivatáshoz, hitet, reményt és szeretetet adva az embereknek. Jubileumi évfordulója nemcsak egyetlen ember ünnepe lett, hanem az egész egyházközségé, amely őszinte szívvel adott hálát az Úrnak papi szolgálatáért.

Kívánjuk, hogy a Jó Pásztor továbbra is áldja meg Péter atyát jó egészséggel, lelki erővel és a szolgálat örömeivel. Minden napját töltsse el Isten kegyelmével, az emberek szeretetével és a szív békéjével!

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján

„Műveimmel hozom közelebb az embereket Istenhez”

Interjú Plavajko Anna festőművésszel

A művészet akkor éri el legmagasabb célját és csúcst, ha Istenhez repíti az ember gondolatait, ha ráébreszt Isten nagyságára, ha elősegíti az Istennel való találkozást, egyszóval, ha Istentől szól. Ezt vallja a Kárpátalján, Schönbornban élő Plavajko Anna festőművész, akinek a Gondviselés úgy egyengette az útját, hogy fiatal kora óta teszi szebbé a templomokat. Csodálatos hivatás, csodálatos életút, csodálatos ember. Élményt volt vele beszélgetni, remélem, ezt a kedves olvasó az interjú sorából is átérzi.

– Végzettsége szerint Ön festőművész?

– Igen, a művészeti tanulmányaim óta, már harminc éve festek, de a tanulást sosem hagyom abba. Számomra mindig is fontos volt a fejlődés.

Emellett nem festőművésznak tartom magam, hanem inkább egyházi festőművésznak. Az egyházi festőművészethez közel áll a falfestészet, a szobrászat, az anatómia. Ha letört egy szentet ábrázoló szobor ujjá, tudni kell a fával vagy gipszszel dolgozni, hüen kell restaurálni azt.

– Mikor keltette fel érdeklődését a festészet?

– Hetedik osztályos korom óta vonzódok a festészethez.

– Elejétől kezdve konkrétan az egyházi vonal érdekelte?

– Már körülbelül 30 éve. Nagymamám és szüleim is nagyon vallásosak voltak. Én is hívő vagyok és gyermekeimnek is ezt a világnézetet adtam át.

Amikor megszületett a lányom, komolyabb betegség miatt kórházba kerültem. Egy ismerős festőművész látogatott meg, aki már idősebb korban volt. Megkérdezte, hogy lenne-e kedvem segíteni neki festeni egy templomban. Nem akartam elvállalni, mert nem értettem a templomi festészethez, ilyet nem tanultam korábban, de amikor már harmadszor jött el hozzám és kérte, akkor már bántott a lelkiismeretem és végül beleegyeztem abba, hogy segítek neki. Megfestettem Szent Pétert és azóta sem hagytam abba a templomi festészetet.

– Mi fogott meg leginkább ebben a tevékenységben?

– Nagyon szeretem! Jól érzem magam, imádkozok közben. Nem kötött imákat mondok, hanem beszélgetek Istennel. Egy rózsafüzért nem tudok elmondani munka közben, de meg tudom hallani, mit mond nekem az Isten.

– Ön keresi a megrendelőket vagy a megrendelők keresik meg Önt?

– Soha nem reklámoztam magam. Soha nem kerestem a munkát. Mondom is a férjemnek, hogy annyi festőművész van, mégis engem keresnek meg annyian.

Úgy gondolom, hogy a templomi festőnek nem csak jó művésznak kell lennie, hanem mélyen hívő embernek is. Különben nem érti a munkája alapját, tartalmát, lényegét.

– Milyen munkái voltak az elmúlt időszakban?

– Nagyon sok helyen dolgoztam Kárpátalján és azon túl, például Poltavában is, ahol egy érdekes szobrot festettem. Nagyon nagy élmény, amikor egy-egy szobrot életre keltek. Egy olyan korszak után élünk, amikor templomokat zártak be, tiltották a katolikus vallást. Az emberek úgy őrizték meg a szobrokat, festményeket, ahogy tudták. Sok festékréteg került rájuk az évek során és olykor nem könnyű kideríteni, hogy milyen volt az eredeti színe.

– Általában pap hozza el a restaurálni való szobrot?

– Változó. Van, amikor a pap és van, amikor az egyházközség tagjai.

– Ilyenkor a megrendelő mondja meg, hogy hogyan nézzen ki a szobor vagy Önre bizzák?

– Mindkettőnk célja az, hogy az eredeti állapotát hozzam vissza. Minden bizonnyal megbíznak bennem, különben nem bíznák rám a szobrot.

– Volt-e kedvenc munkája, alkotása?

– Kedvencem nincs. Minden munkámat nagyon szeretem.

– Előfordult-e, hogy Ön nem restaurált, hanem készített szobrot?

– Nem vagyok szobrász. Habár szeretem a szobrászatot, de ha mindenbe belefognék, akkor semmit sem tudnék igazán jól csinálni.

– **Említette, hogy munka közben imádkozik. Beszél az Istenhez, a szobrokhoz... Ők is beszélnek Önhöz?**

– A szobrokhoz nem imádkozom, az csak munka számomra. Hanem Istennel vagy a szentekkel beszélgetek. Például, amikor egy Mária-szobrot restaurálok, akkor ezt mondom a Szűzanyának: „Sajnos nem tudlak olyan széppé festeni, mint amilyen valójában vagy”.

A szobrok, a képek azt a célt szolgálják, hogy megnyissák a lelkünket, az Istent juttatják eszünkbe, serkentik bennünk a hitet. A szobrokban azt is láthatjuk, hogy milyen szép lehet az ember, ha Isten közelében él. A szentek a mi példaképeink. Itt van a műhelyemben egy Szent József-szobor. Sokszor elképzelem, hogy milyen ember lehetett. Milyen ember az, aki a jegyesét áldott állapotban látja és mégis elhiszi, hogy a gyermek a Szentlélektől van.

– **Miért tartja fontosnak a munkáját?**

– Mert úgy gondolom, hogy a templomnak szépnek, feldíszítettnek kell lennie, mivel ez az Isten háza. Ott lakik az Oltáriszentségben az Úr. Annak az embernek, aki belép a templomba, éretnie kell, hogy megnyílik a szíve és hogy Isten jelen van.

– **Adnak-e a megrendelők Önnek határidőt?**

– Ha azt akarják, hogy jó munkát végezzek, akkor ne adjanak határidőt, hiszen van férjem, háztartásom, káposztát termeszték a kertben. Vannak unokáim. Ez mind fontos és időigényes.

– **Naponta hány órát szán a művészetre?**

– Sokat, de gyakran éjszaka dolgozom. Nappal sok a teendő. Ezt minden háziasszony tudja. Már egy kis sötétítő függönyt is beszereztem az ablakra, hogy a szomszédoknak ne zavarjon éjjel a műhelyből áradó fény, hiszen erős fény mellett kell dolgoznom.

– **Van másik munkahelye is?**

– Papoknak fordítok német nyelvről. Örömmel segítek, hiszen egy csapat vagyunk együtt szolgáljuk az Urat. Ezt már 20 éve végzem.

Korábban volt egy festőiskolám, de rájöttem, hogy abban az időszakban nem tudtam alkotni. Vagy tanítok vagy alkotok. Vagy az emberekre koncentrálok, vagy a festészetre. A kettő együtt nem megy. Így maradtam az alkotásnál. A műveimmel hozom közelebb az embereket Istenhez.

– **Milyen tervekkel néz a jövő elé?**

– Szeretnék továbbra is alkotni, festeni, de mindig azért imádkozom, hogy az Isten ne szólítson el engem úgy ebből a földi életből, hogy valamelyik munkám befejezetlen marad.

Fehér Rita

„Hadd mutassa Ő az utat” Interjú Kvascsuk Andrással, técsői és viski plébánossal

Plébánosuk pappá szentelésének 15. évfordulóját ünnepelte a técsői és viski egyházközség június 18-án. Ezen a jubileumi napon a következő szép sorokat írták a Viski Római Katolikus Egyházközség Facebook-oldalán:

„Kedves András Atya!

Hálás szívvel köszönjük, hogy 15 évvel ezelőtt végérvényesen elkötelezte magát és igent mondott Isten hívására.

A papszentelési jubileum csodás alkalom arra, hogy megköszönjük azt az önfeláldozó munkát, szolgálatot amelyet az Egyházért és értünk, híveinkért végez.

Köszönjük, hogy immár 15 éve Krisztus szeretetét közvetíti felénk.

Köszönjük a lelkipásztori gondoskodást, a jó szót és az önzetlen áldozatvállalást. Kérjük a Jóistent, hogy árássa el bőséges kegyelmével, adjon erőt, egészséget és töretlen lelkesedést további papi szolgálatához! Isten éltesse sokáig, és áldja, jó Atyánk!

A jósaos Isten áldja tovább is, hogy vidáman, békében tölthesse életét; tartsa meg mindvégig kegyelmében, legyen szabadítója minden szükségében.”

Ebből a felelő alkalomból beszélgettem András atyával a papságának első 15 évéről, útjairól és szolgálatáról.

– A 15 év nem sok, nem kevés. Egy ember életében pont a kamaszkor kezdete. Hogyan tekintesz vissza erre az időszakra?

– Elsősorban azt mondhatom, hogy kegyelmi időszak, sok imádsággal, találkozásokkal, közösségekkel. Ezek és a Jóisten kegyelme tartottak meg.

– Milyen állomásai voltak ennek az útnak? Hol szolgáltál?

– Alapvetően pozitívan éltem meg ezeket a változásokat, állomásokat. Először Ungváron voltam káplán, azután Munkácson, Sislócon, Palágykomorócon, Gálocson és Kisszelmencen szolgáltam. Jelenleg Técsőn, Viskén és Kerekhegyen folytatom a szolgálatomat, valamint besegítek Szulincsák Sándor atyának a királymezei hívek pasztorációjában.

– Amikor a szemináriumba jelentkezted, ilyennek képzelted a papságot?

– Amikor elkezdtem a szemináriumot, nem voltak különleges elvárásaim. Sosem képzeltem el például azt, hogy melyik településen szolgáljak majd. Egyszerűen rábíztam magam a Szentlélek vezetésére, hadd mutassa Ő az utat. Amit tudtam: szeretném elvezetni az embereket Jézushoz. Ezt választottam papi jelmondatomnak is: „Elvitte őt Jézushoz” (Jn 1, 42). Szent András apostolról, a védőszentemről van szó ebben a szentírási részletben. Ő vezette testvérét, Pétert Jézushoz. Tehát fontosnak éreztem, és arra vágytam a papságomban, hogy közelebb vigyem Jézushoz az embereket, és ezt meg is élem papként.

– Milyen egy pap élete a Felső-Tisza-vidéken, a szórványban?

– Igen, mi magyarok szórványban vagyunk ott, ahol szolgálunk. Ennek látom a jó és a rossz oldalát is, tehát vannak nehézségek és áldások. A jó oldala, hogy közösségeink családias légkörűek, nincsenek nagy tömegek. Mivel kisebbségben vagyunk, ezért felértékelődik a kapcsolattartás, a közösségek és a családok összetartóbbak.

A nehézségek közt meg kell említeni a háborút. Sokan kivándoroltak, és a közösségeink tagjainak száma is csökkent, a családok szét vannak szakítva. Foglalkozunk az itthon maradt hívekkel, a vegyes házasságban élőkkel, ami sokszor kihívást jelent a pap számára. Nem kis feladat az, hogy folyamatosan tartani kell bennük a lelket.

– Kétnyelvű pasztorációt végzel?

– Técsőn igen. Ott ukrán nyelvű hittan csoport is működik. Szombaton délután pedig ukrán nyelvű szentmise van. Técsőn gyakori az ukrán nyelvű keresztesítés, temetés, esküvő.

– Miért tudsz hálát adni az elmúlt 15 évből?

– Elsősorban a hivatásomért. Hálát adok az értem mondott sok imádságért, a sok felajánlásért, mindenkiért, aki

mellettem volt és van a papi életpályámon. Köszönöm Miklós püspök atyát, aki most vezeti az egyházmegyénket, és Majnek Antal nyugalmazott püspököt, aki pappá szentelt engem. A paptársaimért, a közösségekért és a hívekért is hálás vagyok, akiket szolgálunk. Minden barátomért, aki mellett állt.

Kérem a Jóistent, hogy továbbra is nyitott maradjak az Ő vezetésére, továbbra is hagyatkozzam a Szentlélek irányítására, hogy minél jobban hasonlítsak az Úr Jézushoz, aki a Főpásztorunk és a Jó Pásztorunk.

– Van-e olyan papi karizmad, amelyet magadénak érzel, olyan papi tevékenység, amelyre nagyobb hangsúlyt fektetsz?

– Van olyan pap, aki szeret gyónatni, aki jól prédikál, vagy aki a szegényeknek segít. Valójában minden papi tevékenység közel áll hozzám. Amire nagyobb hangsúlyt fektetek, az a családok, valamint az imacsoportok. Alakult nálunk szentségimádási csoport, amely minden csütörtökön és a hónap első vasárnapján szentségimádást végez. Az Édesanyák az imában nevű mozgalom imacsoportja is működik nálunk. Tervezzük a fiatalabb édesanyák imacsoportjának beindítását. Fontosnak tartom a családok látogatását. Elbeszélgetek velük, egy-egy közös programot szervezünk. Nagy kihívás ebben az időszakban a családok szétszakítottsága, ami sok esetben erőt próbáló élethelyzet. Istentől kapott adottságom a hangom, amely a szertartások alatti éneklésben nyilvánul meg.

– Van-e a papi szolgálat mellett hobbid?

– Szabadidőmben szeretem a kötetlen időtöltést a paptestvérekkel, például a horgászást, további hobbim pedig az olvasás.

Fehér Rita

„Isten jelen van, csak észre kell venni”

Interjú Makuk Jánossal és Mező Diannával

Makuk János, a Beregszászi Járási Máltai Szeretetszolgálat vezetője és felesége, Mező Dianna, a szeretetszolgálat koordinátora, fejlesztő tréner, pedagógus és mentálhigiénés segítő szakember, már több mint két évtizede odaadással, fáradhatatlanul szolgálják azokat az embereket, akik testi, lelki, anyagi vagy más problémákkal küzdenek a városban és annak környékén. Hivatásuk mellett három gyermeket neveltek fel, példaértékűen élik az életüket és házasságukat. A nem mindennapi életük középpontjában pedig ott találjuk Istent. Őszintén mesélnek múltjukról, jelenükről, miközben jövőjüket teljesen Isten kezébe helyezik.

– Kezdjük az elején! Hogyan és hol ismerkedtetek meg?

Jancsi: Egy évfolyam különbséggel mindketten a beregszászi főiskolán tanultunk közgazdaság szakon, mely annak idején a Nyíregyházi Főiskola kihelyezett szakja volt. Dia nyári gyakorlatra jött a Máltai Szeretetszolgálat-hoz, ott ismerkedtünk meg. Majd később a nálunk működő ECDL-vizsgaközpontban vizsgázott. Ott is volt alkalomunk találkozni. Így alakult ki a kapcsolat.

Dia: Először talán a matematika-vizsgámon láttam Jánost. Őt küldte be a tanár, míg kiment egy másik terembe. Kértem Jánost, hogy segítsen, de nem akart. Végül a segítségével nélkül is sikerült a vizsgám. Valóban az ECDL-vizsgára is mentem, ahol viszont először megbuktam. Így ismerkedtünk meg. Találkozásunk első főiskolás koromban történt, és majd a harmadik év végén házasodtunk össze.

– Azóta eltelt több mint két évtized. Dia, te mindig Jancsi segítségére vagy, mindenben tud rád számítani, ami egy ideális feleség jellemzője. Ez mindig is természetes volt számodra?

Dia: Úgy alakult, hogy már a házasságkötés előtt is sokat segitettem a szeretetszolgálatnál. A házasságban sem lett ez másképp. Ösztönösen jön, hogy ott segítek, ahol tudok. Amikor megszülettek a gyerekek, a legtöbb figyelem rájuk irányult. Valahogy sosem merült fel bennem, hogy én egy másik irányba induljak el a munka terén.

– Aztán ez a segítségnyújtásod hivatássá nőtte ki magát...

Dia: Szépen, fokozatosan alakult minden. Először baba-mama klubot indítottunk a többi anyukával együtt, majd néptáncot szerveztünk a kisebb gyerekek számára. Végül 2014-ben indult Beregszászban a Pető-módszer, kialakult a fejlesztőközpontunk, amely azóta is nagyon sok gyermek számára hatalmas segítséget jelent. Ez számomra hivatás, egy második szerelem lett, amelyben jól érzem magam. Nagyon jó látni, hogy egy gyermek akár fizikailag, akár mentálisan, akár a beszéd szempontjából nap-

ról napra ügyesebb. Megtörténnek a csodák. Ez olyan, mint amikor van a liszt, a tojás, és a munkád eredményeképpen egy finom süteménnyé alakul. A gyerekek kinyílnak, mint a virágok. Ez varázsolt el engem.

– Ezen kívül milyen projektek működnek még a Beregszászi Máltai Szeretetszolgálatban?

Jancsi: Eleinte csak segélyosztás volt, leginkább élelmiszer és ruhanemű. Aztán népszerű lett a tűzifa-projekt. Ahogy jöttek a problémák, úgy igyekeztünk azokra választ találni. Az árvízkárosultak, az idősek megsegítése. Megszerveztük az egészségügyikártya-projektet. Láttuk, mennyire fontos a mozgássérült-eszközök kölcsönzése: nagy szükség volt és van kerekesszékre, botra, mankóra, fürdetőeszközökre, felfekvés elleni matraca. Ezzel nemcsak a gyengélkedő személynek segítünk, hanem az egész családnak. Ugyancsak említésre méltó a gyerekek számára szervezett mozgássérülttábor, amelyben tipikus és atipikus fejlődésű gyerekek is részt vesznek, gazdagítják egymást.

Elejétől kezdve működik az ingyenkonyhánk. Sikeres a roma családok felzárkóztatása, rendszeresen foglalkozunk roma gyerekekkel. Egy szép történet, hogy sikerült néhány roma gyereket elvinni a Szentatyához. Nem mindennapi dolog, hogy a beregszászi romatábor lakói magánál a pápánál járhattak.

A háború kirobbanása után ismét változott a helyzet. Most ezekhez a körülményekhez alkalmazkodunk, ehhez igyekszünk felnőni. A Jóistenhez fohászkodtunk, és elindult a munka, az önkénteskedés (több mint ezer önkéntes érkezett már hozzánk a világ számos országából), a logisztikai központunk. Nagyon sok probléma van, de a problémák azért vannak, hogy megoldjuk őket.

– Jancsi, minden bizonnyal a te esetedben is a 30 éve végzett munka, a szeretetszolgálat irányítása, fejlesztése nemcsak munka, hanem hivatás...

Jancsi: Igyekszenk a kérdésekre válaszolni. Úgy érezzük, hogy ezeket a kérdéseket a Jóisten hozza elé. Isten jelen van, csak észre kell venni. Észre kell venni, hogy hol van hiány, hol van ránk szükség, mi az, amiben tudunk segíteni az Ő munkájában. Soha nem volt sok pénzünk, de mindig valamilyen jó ötlettel, a Jóisten segítségével sikerült előrelépni. Számomra ez nemcsak egy munka, mert oka van annak, hogy itt vagyunk, oka van annak, hogy ilyen feladatokat kaptunk. Amikor itt egy gyerek tényleg feláll és elkezd járni, az első lépéseit itt teszi meg, aki még soha életében nem járt, vagy itt indul el beszélni, ezek nagyon meghatározó esetek számunkra. És nemcsak gyerekekről van szó. Megélik a jézusi „Kelj fel és járj!” csodát. Ilyenkor érezzük, hogy van értelme. Valószínűleg az embernek szüksége van arra, hogy érezze: van értelme annak, amit csinál. Ezt egy gyárban is érezheti egy munkás, hiszen annak a munkának is van értelme, de nálunk kézzelfogható visszajelzést kap az ember a mindennapi életben.

- Dia, hozzád kötődik a Rózsahölgyek Társaságának megalapítása Beregszászban.

Dia: A Rózsahölgyek Társasága 2013-ban alakult. Pont akkor született a harmadik gyermekünk, ezért nem volt egyszerű feladat számomra a társaság megalapítása. A beregszászi konzulátus egyik konzulasszonyával együtt szerveztük meg. Mahurszki Éva lett az elnöke akkoriban, majd ezt a feladatot átadta nekem, most már tíz éve én vezetem. Célunk a nehéz sorsú családokban élő gyerekek megsegítése. Próbálunk olyan szórakoztató programokat szervezni nekik, ahol önfeledten játszhatnak és igazi gyerekek lehetnek. Olyan lehetőségek ezek, amelyekhez egyébként nem tudnak hozzáférni. Játsszoházba, cukrászdába, pizzázni vittük őket. Volt, amikor vonatoztunk Ungvárig, és busszal jöttünk vissza. Ezeket az alkalmakat különböző karitatív események megszervezésével tudjuk finanszírozni. Így szerveztünk már jótékonysági operaestet, Rózsa-bált. Feladatként tűztük ki magunk elé, hogy a kárpátaljai híres hölgyek emlékére Beregszászban egy-egy rózsatövet ültetünk, és emléktáblát helyezünk el megalakulásunk minden évfordulójára.

- A különböző feladatok mellett hogyan tud-

tok időt szánni egymásra, a gyerekekre, a családra?

Jancsi: A háború óta nagyon nehéz úgy igazán kikapcsolódni. Mi is megélik a család szétszakítottságát. Emellett nálunk is vannak problémák, betegségek, hiszen ilyen az élet. Számomra az a pihenés, amikor csak a családdal tudok elvonulni, de ahhoz valóban el kell vonulni: nem a közelben, telefonmentes üzemmódban. Ekkor tudunk leginkább együtt lenni a gyermekeinkkel is.

Dia: Valóban sokszor vagyunk külön-külön. Márk, a nagyobb fiunk egyetemista Budapesten, Dávid, a középső fiú gimnazista Esztergomban. A kicsi lányunk pedig Miskolcra jár gimnáziumba. A háború óta én is sokat tartózkodtam Magyarországon, mert Dávid a betegsége miatt ott volt kezelésen. Most János betegsége is megváltoztatta a mindennapjainkat. De öröm az örömben az volt, hogy többet voltunk együtt. Vannak időszakok, amikor alkalmazkodni kell ahhoz, ami van. Túl kell élni azt, ami van, és továbblépni.

- Mibe tudtatok kapaszkodni, amikor jöttek a megpróbáltatások: a nagyfiú komoly balesete, a középső fiú évekig tartó betegsége?

Jancsi: Márk baleseténél, a koponyasérülésénél semmi másra nem lehetett hagyatkozni, csak a Jóistenre, mert orvosilag végül megmagyarázhatatlan a felépülése. Húsvétvasárnap történt az eset, és pünkösdhétfőig sikerült ebből felépülnie, valamint visszamennie tanulni. Először az orvosokban bízunk, de amikor látjuk, hogy ők sem tudnak mindenre megoldást, akkor csak a Jóisten marad. Dávid betegségénél folyamatosan volt egy bizakodás, aztán végül 2022 óta most tapasztaljuk a teljes gyógyulás jeleit. Tavaly nyáron pedig én lettem beteg, egy nagyon ritka autoimmun betegségem lett, amiből remélhetőleg sikerül felépülni. Mindenkinek rengeteg problémája van. Mindenkinek rengeteg problémája adódik az életben, de ha a Jóistenbe kapaszkodunk, akkor könnyebb elviselni, könnyebb átvészelni a nehéz időszakokat. Hálásak vagyunk azért is, hogy a kárpátaljai emberek, az egyházközségek, a papok, a barátok és az ismerősök is imádkoztak értünk. Az ima erejét mi ténylegesen megéltük, megtapasztaltuk. Mindenkinek rengeteg problémája van az életében. Az élet nem egy hollywoodi film, de a nehézségek sokszor összekovácsolják a családot, ha nem adjuk fel, és kitartunk egymás mellett.

Dia: Adódnak nehézségek, habár jobban szeretnénk, ha egy hollywoodi filmhez hasonló életünk lenne. A problémák okozta helyzetből nehéz felállni, nehéz továbblépni, de megpróbáljuk, és az a fontos, hogy ketten együtt.

- Márk azóta orvostudományi egyetemen tanul. A balesete miatt választotta ezt a pályát?

Dia: Korábban elvárásolta a labor, de talán a balesete után döntött úgy, hogy orvos szeretne lenni.

Jancsi: Én úgy emlékszem, hogy amikor kijött az intenzívről, akkor mondta, hogy ő jó orvos szeretne lenni.

Dia: Nem könnyű feladat, de van elhivatottsága, melyhez akaratereje és szorgalma is párosul, úgyhogy reméljük, ez az ő útja.

– Mindig is nagycsaládot szerettetek volna?

Dia: Én egy kétgyermekes családban nőttem fel. Jancsinak is egy testvére van – habár ők hárman voltak testvérek, csak a bátyja kisgyermekkorában elhunyt. Nekem a két gyerek elfogadottabb volt, de nem zárkoztam el a háromtól sem.

Jancsi: Én mindig ikreket szerettem volna. Ez nem jött össze, de Dávid néha mondja viccesen, hogy ő Márk ikertestvére, csak két évvel később jött ki az anyja pocakjából.

– Dórával kapcsolatban jutott eszembe, hogy még a születése előtt említették: szeretnél egy lánygyermeket, hogy majd legyen kivel jókat beszélgetned idősebb korodban. Ez megvalósult? Ilyen lett Dóra, akivel jókat lehet beszélgetni?

Dia: Az elmúlt időszakban sokat voltunk ketten, amikor a fiúk gimnáziumban voltak. Egymásra számíthattunk a hétköznapiakban, nagyon nagy támaszom volt. Nagyon kedveskedő. Ott próbál segíteni, ahol tud. Ebben szocializálódott, itt a fejlesztőközpontban nőtt fel, már pici korában is részt vett a táborainkban. Mindig megtalálja azt a helyet, ahol jól érzi magát. Most is Miskolcon, a jezsuita gimnáziumban sokat segít a kisebbeknek. Nagyon jól beilleszkedik.

Jancsi: És önálló. Még csak 12 éves, de már két éve önállóan közlekedik.

Dia: Úgy hozta az élet, hogy a testvéreivel történt esetek miatt szükség volt arra, hogy alkalmazkodó legyen. Mindig történt körülötte valami, sokszor úton voltunk, de a Jóisten vigyáz ránk, rájuk, és gondoskodik rólunk.

Jancsi: Mindig is fontos volt számunkra, hogy önálló és határozott legyen a gyerek. Ezzel nem is volt gond sohasem. Márk 12 évesen került a pannonhalmi gimnáziumba, és már akkor mondta, hogy ő egy önálló entitás: meghallgatja a tanácsokat, de a döntést ő hozza meg, amelyért vállalja is a felelősséget.

– Dávid milyen pályát szeretne választani?

Jancsi: Még van egy éve a gimnáziumban. Sok irányban gondolkodik. Legutóbb leginkább a bionika foglalkoztatta. Ezzel ő is segíteni tud, hiszen különböző protéziseket, informatikával működtethető eszközöket fejlesztenek az orvostudomány részére. Ebben látja a jövőjét. Egyik erőssége a kommunikáció és az empátia, amit kár lenne egy laborban elbújtatni, de majd meglátjuk, mi az, amit neki szánt a Jóisten.

Dia: Érdeklődik a tőzsde iránt, beiratkozott az egyik egyetem tőzsdeképzésére, és hétvégenként ezt végzi. On állóak. Jancsi még az első gyermekünk újszülöttkorában mondta nekem, hogy azért vagyunk, hogy gyökeret adjunk, s majd pedig szárnyakat. Az első pillanattól el kell kezdeni őket elengedni, de a háttérből igyekszünk őket segíteni.

Jancsi: A mi feladatunk az, hogy irányt próbáljunk adni, illetve a döntéseiket nem befolyásolni, de elmondani, hogy a mi nézetünk szerint mi a jó és mi a rossz.

– Dia református, Jancsi katolikus. Ezt is minden probléma nélkül élitek meg.

Jancsi: Nálunk működik az ökumené. Nem az a cél, hogy beszéljünk róla, hanem megéljük. A felmenőim görögkatolikusok voltak. Amikor elkezdődött a görögkatolikus egyház üldözése, akkor római katolikus templomba jártak. Ez soha nem volt gond. Gyerekkoromban én is megszoktam a görögkatolikus liturgiát, így azt is jól ismerem. Gyerekkorom óta elfogadtam, hogy más felekezet is van. Őket is ugyanúgy a Jóisten teremtette. Tiszteletben kell tartani az ő nézeteiket, vallási kötődéseiket. Ha ezt kölcsönösen tiszteletben tartjuk, akkor észre vesszük, hogy több a közös, mint a nem közös. Észre kell vennünk, hogy közös az értékrendünk, és azt kell továbbbadnunk.

Dia: Nálunk az egész család református. Fiatal koromban soha nem gondolkodtam azon, hogy katolikus vagy református férjem lesz-e. Gyerekkoromban többször voltam katolikus templomban. Kicsit furcsa, de olyan varázslatos volt. A mai napig a református templomban érzem otthon magam. Ott ismerem az énekeket, a nagymamám-mal töltött esték jutnak eszembe. Amikor Jancsival megismerkedtünk, akkor csöppentem be a katolikus életbe, liturgiába. Jancsi mindig türelemmel magyarázta, soha nem erőltette, hogy menjek vele a katolikus templomba, de közben számomra egyértelmű volt, hogyha az egész család együtt odamegy, akkor én is velük tartok. A gyerekek inkább katolikusként szocializálódtak, ehhez a gimnáziumok is nagyban hozzájárultak. Emellett fontos volt számomra, hogy a gyerekeim jöjjenek el a református templomba, és azt is nézzék meg.

Jancsi: Érdekes, hogy a katolikus egyház háromféle rendjébe kerültek a gyerekeink: Márk a bencésekhez, Dávid a ferencesekhez, Dóra pedig a jezsuitákhoz. Mind a hárman megtalálták az adott helyen saját magukat. Ott-hon sokszor megvitatják, hogy melyik a jobb, melyik hatékonyabb és igazibb, de ezek olyan egészséges és jóízú viták.

Fehér Rita

Hírmorzsák

Június 7-én, vasárnap, Krisztus Szent Testének és Vérének ünnepén, Úrnapiján, Munkács hívei nemcsak az eucharisztikus körmeneten vehettek részt, hanem a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére tartott körmeneten is.

Június 14-én, Munkácson a Tours-i Szent Márton-székesegyházban Szent Benedek ereklyéjének jelenlétében mutattak be szentmisét a békéért. A szentmise főcelebránsa Lucsok P. Miklós megyéspüspök volt, koncelebrált Hortobágyi Arnold OSB atya és Pogány István munkácsi plébános.

Az ungvári egyházközség hívei közül jónéhányan megdorgői zarándoklaton vettek részt, mely sok kegyelemmel teli pillanatot ajándékozott a résztvevőknek.

Szent Antal emléknapja alkalmából Csepében és Guton ünnepeltek templombúcsút a római katolikus hívek.

Kárpátalja egyetlen Boldog Scheffler Jánosról nevezett templomában Dédában, május közepén ünnepelték a templom búcsúját, amelyen nagy örömmel gyűltek össze a helyi és a környék településeinek hívei. A szentmisét Molnár János beregszászi esperes-plébános és Levcsenkó Róbert dédai görögkatolikus lelkész mutatta be. Bacsó Róbert állandó diakónus szívhez szóló szentbeszédet mondott.

Pogány István atya szülőfalujában Sislócon is bemutatta ezüstmiséjét június 24-én, Keresztelő Szent János születésének ünnepén. A hívek hálát adtak István atya papi szolgálatának huszonöt évéért, a sok kegyelemért, áldozatért, szeretetért és hűségért.

Pünkösöd másnapján, hétfőn a bulcsúi templomban gyűltek össze a hívek, hogy együtt üljék meg a búcsú ünnepét. A pirosba öltöztetett templomban minden a Szentlélek eljövételéről mesélt és ráhangolta a jelenlévőket az ünnepre. A szentmise szónoka Hernádi Lehet OFM atya volt.

Hét fiatal járult először szentáldozáshoz Úrnapiján, Krisztus Teste és Vére vasárnapján Rahón: öten a rahói egyházközségből, egy a zipceráiból, és egy a tiszabogdányiból. A gyerekek 4 éve jártak hittanra, ebből 2 éven át elsőáldozásra való felkészítésen vettek részt.

Egy héttel az ünnep előtt a gyerekek sikeres vizsgáját követően Mankovics Sándor atya, rahói plébános ünnepélyesen bemutatta a gyerekeket a híveknek. A felkészítő hitoktató Melynicsuk Veronika volt.

Az elsőáldozás után egy héttel az elsőáldozók ünnepélyesen ministránssá lettek avatva.

Szent Rita napja alkalmából Beregszászban a szentmisén Molnár János atya az özvegyekért imádkozott, majd a szentmise végén következett az özvegyek és a rózsaszirmok megáldása

ELSŐÁLDOZÁS - A LEGKEDVESEBB SZENTSÉG!

2026. július 5-én elsőáldozásra került sor az ungvári templomban, 14 gyerek először járult az Úr asztalához, először vette magához Urunk Testét és Véré.

A szentmise nagyon mély, ünnepélyes és megható volt, az egész egyházközség személyes, és átmádkozott ünnepe. Egy bensőséges találkozó az Élő Istennel.

Áldd meg, Urunk, ezeket a gyerekeket, tarts meg őket a Veled való egyre mélyülő kapcsolatban. Áldd meg a plébánia minden tagját, áldd meg és tartsd meg szeretetben lelkipásztorainkat, hitoktatóinkat!

Három gyermek – Berczky Veronika, Belovics Mátyás és Literáti Kristóf – első alkalommal járult az Oltáriszentséghez, és részesült az első szentáldozás kegyelmében a csapi templomban.

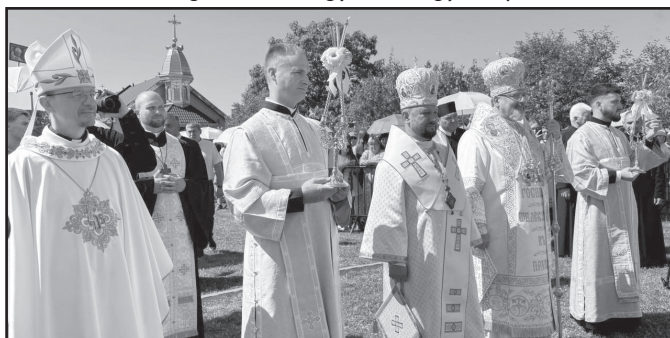
Az elsőáldozás a katolikus ember életének egyik legfontosabb állomása. Ezen a napon a gyermekek először fogadják magukhoz az Eucharishtiában jelen lévő Jézus Krisztust. Ez nem csupán egy szép ünnepi esemény, hanem egy életre szóló találkozás Krisztussal. Az Oltáriszentség lelki táplálék, amely erőt ad a mindennapok kihívásaihoz, segít a szeretetben való növekedésben, és egyre közelebb vezet Istenhez.

Huszon idén is az egyházi év egyik legszebb ünnepe volt az elsőáldozási szertartás! Megható és megismételhetetlen esemény egy gyermek számára az első szentáldozás! Az első találkozás Jézus Krisztus Testével az Oltáriszentségben!

Június 24-én Lucsok Miklós OP megyéspüspök részt vett a Munkácsi Istenszülő-ikon ünnepélyes elhelyezésének 100. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségen.

Ebből az alkalomból a Szent Miklós bazilita kolostorban Főpapi Szent Liturgiát mutattak be. A szertartást az Ukrán Görögkatolikus Egyház vezetője, Szvjatoszlav Sevcsuk nagyérsek vezette, koncelebrált Teodor Macapula, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye főpásztora.

Aknaszlatinán Rám talált Jézus címmel szerveztek Bibliahetet a legkisebb hittanosok számára, ahol nagyon sok játék, énektanulás, tanítás, rajz és vidámság várta a gyerekeket.

A huszti hittanosok sem maradtak ki a táborozásból! Idén Bustyaházán szereztek rengeteg élményt, vidámságot és szeretetet mind egymástól, mind a hitoktatóktól!

Július 13-án sislóci hívek számára szerveztek fatimai zarándoklatot a Benei Jézus Szíve templomba. A lelki feltöltődés a szentmise, litánia, dicsőítés segítette elő. A bográcsbéd után a résztvevőket Beregszászban várták kulturális programmal a Horváth Anna múzeum szervezői.

Thurzó Péter atya és a hitoktatók egy eseménydús és emlékezetes hittantábort szervezett a csapi hittanosok számára. Volt játék, strandolás, fagy, pizza, lelkesedés és természetesen ima, szentmise, bibliai foglalkozás is.

Gyerekszáj

„Ha Isten mindenhol ott van, akkor a bújócskában biztos mindig ő nyer.” (5 éves)

„A pap bácsi biztos sokat beszélget Jézussal, azért tud róla ennyi mindent.” (6 éves)

„Anya, amikor imádkozunk, Isten mosolyog, vagy csak figyel?” (4 éves)

„A templomban azért kell halkan lenni, mert mindenki egyszerre hallgatja Istent.” (6 éves)

„Ha az őrangyalom mindig velem van, akkor neki soha nincs szünet?” (5 éves)

„Jézus biztos nagyon szereti a gyerekeket, mert még a zajunkat is kibírja.” (7 éves)

„A mennyországban biztos nincs hétfő reggel.” (8 éves)

„Ha Isten megteremtette a szivárványt, akkor biztos szereti a színeket.” (5 éves)

„A nagymamám azt mondta, hogy a Jóisten vigyáz rám. Akkor ő éjjel sem alszik?” (4 éves)

„Amikor a pap felemeli az ostyát, szerintem az angyalok is odanéznek.” (7 éves)

„Jézus tudott a vízen járni. Én előbb megtanulok úszni.” (6 éves)

„Ha valaki elfelejti az esti imát, szerintem Isten akkor is ad neki jó éjszakát.” (5 éves)

„A harang szerintem nemcsak minket hív, hanem az angyalokat is.” (6 éves)

„Ha egyszer a mennyországba jutok, először megköszönöm Jézusnak, hogy egész életemben vigyázott rám.” (9 éves)

„Anya, ha Isten mindenhol ott van,

akkor biztos tudja, hová tettem a zoknimat.” (5 éves)

„Miért kell becsukni a szemünket imádság közben? Hogy jobban lássuk Istent?” (5 éves)

„Ha a Jóisten a szívünkben lakik, akkor neki nagyon meleg lehet nyáron.” (4 éves)

„Én azért szeretek templomba menni, mert ott mindenki egyszerre beszélget Istennel.” (6 éves)

„Nagyi azt mondta, hogy Jézus mindig szeret. Akkor még akkor is, amikor spenótot nem eszem meg?” (5 éves)

„Ha az angyaloknak szárnyuk van, akkor a mennyországban biztos nincs dugó.” (7 éves)

„Szerintem a Jóisten nem azt nézi, milyen szépen énekelek, hanem hogy milyen boldogan.” (8 éves)

„Jézus biztos nem haragszik, ha kérdezek tőle. Hiszen ő tanító volt.” (7 éves)

„Az őrangyalom biztos néha elfárad, mert én sokat szaladok.” (5 éves)

„A mennyországban szerintem senki sem sír... csak örömeiben.” (6 éves)

„Ha Jézus megszorította a kezyerét, akkor biztos mindenki repetázott.” (6 éves)

„Anya, amikor meghalunk, Isten megölel minket először, vagy előbb bemutat az angyaloknak?” (7 éves)

„A harang azért szól ilyen hangosan, hogy azok is meghallják, akik elfelejtették, hogy Isten szereti őket.” (8 éves)

„Ha egyszer találkozom Jézussal, először megköszönöm neki, hogy akkor is vigyázott rám, amikor én nem is vettem észre.” (9 éves)

„A Jóisten azért teremtette a csigát lassúnak, hogy legyen ideje nézelődni.” (5 éves)

„Ha Jézus bekopog a szívünk ajtaján, akkor neki biztos mindig kinyitják.” (6 éves)

„Anya, szerintem az őrangyalom tud rajzolni? Mert akkor neki is készítek egy képet.” (5 éves)

„A pap bácsi nem kiabál a templomban, mert Isten nem süket.” (6 éves)

„Én úgy képzelem a mennyországot, hogy ott mindenki ismer mindenkit, pedig még sosem találkoztak.” (8 éves)

„Ha Jézus ennyire szereti a gyerekeket, akkor biztos örül, amikor hangoosan éneklünk a misén.” (6 éves)

„Az angyaloknak nincs szükségük zseblámpára, mert mindig Istennel vannak.” (5 éves)

„Amikor becsukom a szemem imához, olyan, mintha közelebb lennének a mennyországhoz.” (7 éves)

„Jézus biztos szeret focizni is, mert mindig mindenkit beválaszt a csapatába.” (7 éves)

„A Jóisten nem haragszik, ha sírok. Szerintem ilyenkor csak közelebb ül hozzám.” (8 éves)

„A mennyországban biztos nincs olyan, hogy valaki egyedül marad.” (6 éves)

„Ha egyszer találkozom a védőszentemmel, megkérdezem, hogy nehéz volt-e mindig vigyázni rám.” (9 éves)

„Szerintem a harang azért szól, mert örül, hogy kezdődik a szentmise.” (5 éves)

„A Jóisten biztos minden gyerek rajzát elteszi valahová.” (6 éves)

Nevetni jó!

- Mit mondott az egyik gyertya a másiknak?
- Menjünk misére! Ott úgyis meggyújtanak minket.

– Mit kérdezett a kisfiú hittanórán?
 – Tanító néni, ha Noé minden állatból kettőt vitt a bárkába, a szúnyogból miért nem csak egyet?

- Miért nem késik el soha a harang?
- Mert mindig pontosan tudja, mikor kezdődik a mise.

A kisfiú megkérdezi az édesanyját:
 – Anya, miért csukja be mindenki a szemét imádkozáskor?
 – Hogy jobban tudjanak Istenre figyelni.
 – Akkor apa biztos nagyon figyelt tegnap este, mert még el is aludt.

- Miért volt boldog a ministráns?
- Mert végre ő csengethetett.

Hittanórán:
 – Gyerekek, ki teremtette a világot?
 – A Jóisten.
 – És ki takarítja ki a szobákat?
 – ...Erről még nem volt szó.

– Mit mondott a kisfiú mise után?
 – Anya, ma nagyon szép volt az ének! Kár, hogy én is segítettem.

A pap megkérdezi a kisfiút:
 – Tudod, ki mindenható?
 – Persze! A nagymamám. Ő még anyukának is megmondja, mit csináljon.

- Miért mosolygott a kántor?
- Mert végre mindenki ugyanazt a versszakot énekelte.

Kisfiú a templomban:
 – Anya, Jézus mindig itt van?
 – Igen.
 – Akkor biztos már minden éneket kívülről tud.

Hittanórán:
 – Mi a csoda?
 – Amikor anya azt mondja, csak öt perc, és tényleg csak öt perc.

- Mit mondott a ministráns a mise végén?
- Ez ma is gyorsabban eltelt, mint a matekóra!
- Anya, Jézus biztos szereti a gyerekeket.
- Miért gondolod?
- Mert sosem mondta, hogy maradjunk csendben.

Két szerzetes, egy ferences és egy jezsuita sokat dohányzik.

A ferences megkérdezi az előljáróját:
 – Atyám, szabad dohányozni imádkozás közben?
 – Nem.

A jezsuita is megkérdezi a saját előljáróját:
 – Atyám, szabad imádkozni dohányzás közben?
 – Természetesen!

A plébános megkérdezi a sekrestyést:
 – Ma sokan voltak a misén?
 – Igen, atyám. Még az is eljött, aki mindig hiányzik.

A kántor odasúgja a papnak mise után:
 – Atyám, ma valahogy nagyon szépen énekelt a nép.
 – Igen... mert elfelejtették bekapcsolni a mikrofont.

A ministráns megkérdezi:
 – Atya, a mennyszámban is ministrálni kell?
 – Ha ügyesen csinálod itt lent, ott már csak örülni kell.

– Anya, miért szól a harang?
 – Hogy hívja az embereket a misére.
 – Akkor engem ne hívjon, már itt vagyok!

A hittantanár kérdezi:
 – Ki tudja, mi a türelem?
 Pistike jelentkezik:
 – Amikor a pap azt mondja, hogy „már csak egy gondolat...”

– Miért szeretsz ministrálni?
 – Mert az első sorból látom az eget.

– Anya, az őrangyalom nappal is dolgozik?
 – Igen.
 – Akkor biztos nagyon örült, amikor végre elaludtam.

A kisfiú a templomban halkan odasúgja:
 – Anya, mikor lesz a vége?
 – Mindjárt.
 – Jó, mert már másodszor énekeljük ugyanazt.

– Miért jó a templomban énekelni?
 – Mert senki sem szól, ha egy kicsit hamis.

A pap megkérdezi a gyerekeket:
 – Ki szeretne a mennyországba jutni?
 Mindenki felteszi a kezét, csak Pistike nem.
 – Te nem?
 – De igen... csak azt hittem, most rögtön indulunk.

A ministráns odasúgja a társának:
 – Figyelj, ha ma sem ejtem le a csengőt, rekordot döntök!

Boldogságbolt

Isten megelégtelte a szenvedést amit az emberek közt látott és arra gondolt, hogy - mivel kedvenc időtöltésük a vásárlás - épít nekik egy boldogságboltot.

Amikor a bolt megnyitott, hatalmas hírveréssel hirdette ki, hogy nyitva áll és bárki bejöhet. Minden ember, aki csak élt a Földön értesült róla. Mindenki elmehe-tett oda, aki csak akart.

Az emberek azonban sokfélék, így sokféleképp reagáltak rá. Volt olyan, aki rá sem hederített, csak forgatta tovább a kereket, amit addig is.

Olyan is volt, aki hangosan jajveszékelve és siránkozva panaszkodott, hogy az a bolt messze épült, hogy az ő lába már nem olyan friss és fiatal és milyen igazságtalan is az élet, hogy őt elzárja ettől a lehetőségtől.

Olyanok is akadtak, akik azt gondolták, hogy ez biztosan nagyon sok nehézséggel jár és nem is mertek elindulni oda. „Nincs pénzem” - mondták. A boldogság bizonyára nagyon drága. Nekem ez nem elérhető cél, biztosan csak a kiváltságosok jutnak hozzá!

Mások megtámadták az egész ötletet. Boldogság? Boltban? Micsoda képtelen ötlet! Egyszerűen aljasság, hogy ilyet ígérnek az embereknek, hiszen az köztudott, hogy a boldogsághoz nem lehet boltban hozzájutni. Mindenki tudja, hogy ez lehetetlen!

Akadtak olyanok is, akik azt híresztelték, az ismerősük egyszer már járt ott és biztosan tudni vélték, hogy mennyire megütötte a bokáját és észérvekkel megpróbálták lebeszélni mindenkit

arról, hogy oda menjen. Volt ugyan pár lelkes ember, akik meg akarták próbálni, hogy elmenjenek, de őket azonnal lebeszélték. amint találkoztak a rosszat hírlelőkkel.

Volt azonban egy maroknyi ember, aki mit sem

törődött ezekkel a hangokkal. Amikor isten hirdetését meglátták, azonnal tudták, hogy nekik az égadta világon mindent megér, hogy boldogok legyenek ezért azonnal a boltba mentek és ott előntötte a szívüket a boldogság csodálatos érzése. Úgy érezték, hogy mindent a világon képesek

már megtenni, minden a világon pont úgy alakul, ahogy azt szeretnék. A boldogságboltban megtalálták a párjukat, a barátaikat. Szeretet gyűlt a szívükben. Azonban - mivel boltban voltak - keresték a kasszát.

– Isten! Hol kell fizetnünk? Mi a fizetés, hogy elvihessük a szívünkben ezt a csodálatos érzést? – kérdezték.

Isten a kijáráthoz vezette őket, ahol ez a felirat állt:

– A szándék, hogy elhatároztad, hogy eljössz ide hozzám, volt a számla, amit megnyitottál.

A cselekedet, hogy tényleg el is jöttél és beléptél ide, volt a fedezet ezen a számlán, s a tudás, hogy semmi a világon nincs ingyen, anélkül, hogy ne kéne adnod érte valamit, ez volt a fizetség, azért, hogy elvihesd a szívedben ezt az érzést. Ha bármikor azt hinnéd, hogy elvesztetted, amit a boltomban vásároltál, szakíts egy blokkot! A blokkon ez a három szó állt: Szándék – Tett – Tudás

Vidd magaddal ezt a számlát most te is!

**"Hiszen tudom, milyen terveket gondoltam el felőletek – mondja az Úr; ezek a tervek a békére vonatkoznak, nem a pusztulásra, mert reménységgel teli jövőt szánok nektek."
(Jeremiás 29,11)**

